ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14ΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 30-(699)

1937

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Πόσο λεπτή μπορεῖ νά εἶναι μιά κάλτσα

Ἡ τάσις τῆς μόδας εἶναι ὅσο τό δυνατόν λεπτότερη κάλτσα. Ἀκριβῶς ὅμως καί ἡ πιό λεπτή κάλτσα πρέπει νά ἔχη ἐνισχυμένα τά σημεῖα τῆς μεγαλυτέρας τριβῆς καί εἰς αὐτό ἀπέβλεψε ἡ νέα κατασκευή τῆς κάλτσας *Etam* Ζητεῖτε γιά πρωΐ καί ἀπόγευμα τήν κάλτσα *Etam* ἀπό φυσικό μεταξι Δρχ. 125

Etam

Η ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΞΩΤΗΣ ΚΑΛΤΣΑΣ

ΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21 - ΕΡΜΟΥ 30 - ΑΙΟΛΟΥ & ΣΤΑΔΙΟΥ 96 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρουργος — Ωτορινολαρυγγολόγος.
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN
Εμμ. Μπενάκη—Μαυροκορδάτου 6. Μέγαρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-562.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΩΣΕΙΣ τῶν ποδιῶν ὅλα τά ἀκσεσουάρ τοῦ Δρ. Σόλλ εἰς τό Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ομόνοια

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΛΟΥ
Χειροῦργος - Ὀδοντίατρος
Πτυχιοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου
Ὁδὸς Σόλωνος 114 β.
Ὧραι ἐπισκέψεων :
9—11 π. μ. καὶ 8—10 μ.μ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει τήρησιν βιβλίων. Πληροφορίαι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' Κῆπος Κλαυθμῶνος

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ κ. ΓΚΕΡΕΝ

Μὲ κατηγορεῖτε, κύριε διευθυντά, πῶς σᾶς ξεχνάω καὶ μὲ ρωτᾶτε ἂν ἔσβυσε μέσα μου ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴ φιλολογία καὶ τὸ γράψιμο, προσθέτοντας —ἀπὸ μεγάλη σας καλωσύνη βέβαια — ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν μεγάλη ἀπώλεια γιὰ τοὺς ἀναγνώστας σας.

Ὄχι, δὲν συμβαίνει τίποτε. Εἶχα ὅμως τὴν καρδιά μου καταπληγωμένη, καὶ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοιάζω καθόλου μὲ τοὺς μεγάλους ποιητάς, οἱ ὁποῖοι ἀντλοῦν τὴν ἔμπνευσι ἀπὸ τὸν πόνο τους. Ἡ δική μου ἡ πέννα ἀρνεῖται νὰ προχωρήση, ὅταν τρέμη τὸ χέρι ποὺ τὴν κρατάει.

Ἀκοῦστε. Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ δὲν σᾶς ἔγραφα τίποτε, βασανιζόμουν ἀπὸ τὴν πιὸ φριχτὴ ζήλεια... Ναί, ζήλευα τὸν ἄντρα μου, τὸν Ἰούλιο...

Θεέ μου... Ποιὸς θὰ πίστευε ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Τόσο ὁ Ἰούλιος ὅσο κι' ἐγὼ ἔχουμε περάσει ὄχι μόνο τὴν πρώτη, ἀλλὰ καὶ τὴ δεύτερη νεότητα καὶ ἐπὶ πλέον ἔχουμε κορίτσια ποὺ πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ συλλογιζώμαστε πῶς θὰ τ' ἀποκαταστήσουμε... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε .... ἡ καρδιὰ δὲν γηράσκει ποτὲ καὶ ἐπειδὴ ἀγαπῶ πάντα τὸν Ἰούλιό μου, ὅπως τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴμαστε εἰκοσιπέντε χρόνια — ὦ! πόσος καιρὸς ἔχει περάσει ἀπὸ τότε — φαντάζομαι ὅτι καὶ τὰ ξένα μάτια μποροῦν καὶ τὸν βλέπουν μὲ τὴ δική μου συγκαταβατικότητα.

Ἀλλὰ σᾶς κάνω καὶ χάνετε τὴν ὑπομονή σας... Ἐμπρὸς λοιπόν, στὸ προκείμενο. Ἄς σᾶς ξετυλίξω τὴ σελίδα, τὴ σελίδα αὐτὴ τῆς ζωῆς μου, ἂν καὶ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστη γιὰ μένα ἡ ἀνάμνησίς της.

* * *

Ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἄρχισα νὰ ὑποψιάζωμαι ὅτι κάτι μοῦ κρυβόταν λαθαίνοντας ἀφορμή, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα, ἀπὸ τὴν ἀκατανόητη γιὰ μένα συμπεφορὰ τοῦ συζύγου μου, ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία του, μὲ τὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ μὲ καθησυχάση, ἅμα νόμιζε ὅτι τοῦ εἶχε ξεφύγει καμμιὰ λέξις ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέση τὶς ὑποψίες μου καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ αἰώνια κρυφομιλήματά του μὲ τὸν ἀδελφό μου Λουκιανό.

Ἔ, λοιπόν, τί σήμαιναν ἐκεῖνα τὰ κρυφομιλήματα μὲ τὸν ἀδελφό μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀνύπαντρος κι' ἀρκετὰ ἐλαφρῶν ἠθῶν, ἂν ὄχι κάτι τὸ ὕποπτο;

Κάθε τόσο ἔπιανα τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν ρωτοῦσα:

Τί τοῦ ἔλεγες τοῦ Λουκιανοῦ ;

— Ἀπολύτως τίποτε.

Τότε, φυσικά, ἡ δυσπιστία μου διαπλασιαζόταν.

Ἕνα βράδυ, ὁ σύζυγός μου ἰσχυρίστηκε, ὅτι δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸν ν' ἀποφύγη νὰ συμμετάσχη σ' ἕνα γεῦμα μεταξὺ κυρίων, τὸ ὁποῖο ἔδινε ὁ προϊστάμενος τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, στὴν ὁποία εἶνε ὑπάλληλος καὶ μόλις ἐσήμαιναν ἑφτά, θγῆκε μὲ ἐπίσημη τουαλέττα, ντυμένος σὰν γαμπρός.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἔψαχνα τὶς τσέπες του — ὁμολογῶ πῶς ἔχω τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια — ἀνακάλυψα ἕνα πρόγραμμα θεάτρου.

Ρώτησα σχετικῶς τὸν Ἰούλιο κι' αὐτὸς μὲ μασημένα λόγια μοῦ ἀπάντησε ὅτι τοῦ τὸ εἶχε δώσει κάποιος φίλος του στὸ γεῦμα.

Πῶς μποροῦσα νὰ πιστέψω ἕνα τέτοιο ἀναίσχυντο ψέμα ; Ἔθραζε τὸ αἷμα μου μέσα μου, ἀλλὰ κρατήθηκα...

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία πῶς κάποιο μυστήριο κρυβόταν πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά. Γιὰ νὰ κατορθώσω ὅμως νὰ τὸ μάθω, χρειαζόταν λίγη διπλωματία.

Ὦ! ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἔκανα ἄλλο, μέρα καὶ νύχτα παρὰ νὰ κατασκοπεύω τὸν σύζυγό μου... Καὶ τόσο τὸ μυαλό μου ἦταν ἀποκλειστικὰ ἀπασχολημένο μὲ τὴ φροντίδα αὐτή, ὥστε πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα ὁ Ἰούλιος μὲ ξυπνοῦσε, γιατὶ μιλοῦσα στὸν ὕπνο μου καὶ χειρονομοῦσα σὰν ὑπνοβάτις ! Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ καρδιά μου ἦταν πιὸ μαλακὴ στὶς ὧρες τοῦ ὕπνου, γιατὶ πρόφερα τρυφερὲς φράσεις σὰν νὰ ζητοῦσα ν' ἀνακτήσω τὴν ἀγάπη τοῦ ἀπίστου.

* * *

Ἕνα πρωί, καθὼς ἔφτιαχνα τὰ μαλλιά μου μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, πῆρε τὸ μάτι μου τὸν Ἰούλιο, ὁ ὁποῖος σημειωνε κατι στὸ σημειωματάριό του ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀλωρὶς νὰ χασω στιγμή, ὡρμησα ἀπάνω του.

Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ χώση στὴν τσέπη του τὸ σημειωματάριο, ἀλλὰ πρόφθασα ἐγὼ καὶ τοῦ τὸ ἄρπαξα.

— Λαύρα, πρόσεξε ! μοῦ φώναξε. Θὰ μοῦ σχισης τίποτε φύλλα !...

Ἐγὼ οὔτε καταδέχθηκα νὰ προσέξω τί μοῦ ἔλεγε καὶ ἄρχισα νὰ ἐξετάζω φύλλο πρὸς φύλλο τὸ σημειωματάριο

— Τί ἔγραφες ἐδῶ ; τὸν ρώτησα.

Ἐκεῖνος ὑψωσε τοὺς ὤμους του καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά — αν εἰνε συνατον να εκφράση εἰρωνεία ἡ γεμάτη ἀγαθότητα φυσιογνωμία του.

— Κύτταξε μόνη σου νὰ τὸ ἰδῆς ;

Μου ἐρχοταν νὰ λυσσαξω. Γιατὶ κοπιάστε νὰ καταλάθετε τίποτε ἀπὸ ἕνα σημειωματάριο, τοῦ ὁποίου ὅλες ἡ σελίδες εἰνε γεμάτες ἱερογλυφικά.

— Τί ἔγραψες ἐδῶ ;... ξαναφώναξα. Νὰ τώρα, πρὸ ὀλίγου... κρυφὰ ἀπὸ μένα ;

Ὁ Ἰούλιος ἀπὸ τὸ ὕφος μου κατάλαβε, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν μποροῦσε νὰ περάση μὲ ἄστεῖα.

— Σημείωσα ἁπλῶς μιὰ λέξι γιὰ νὰ μὴν ξεχάσω νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι.

Ἡ περιεργειά μου εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο.

— Ἐπίσκεψι ;... Σὲ ποιον ;

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία καὶ μοῦ εἶπε:

— Σὲ ἄνθρώπους, τοὺς ὁποίους δὲν ξέρεις.

Ἂν καὶ ἔθραζε τρομερὰ μέσα μου ἡ ὀργή, θυμήθηκα, ὅτι τὸ σιοερο, μὲ τὸ ὁποῖο κατάβρεχα τὰ μαλλιά μου, τὸ εἶχα θάλει στὸ τζάκι γιὰ νὰ ζεσταθῆ.

Ἰρέχω, τὸ πάρνω — ἦταν κατακόκκινο ! — καὶ ξαναγύρισα κοντὰ στὸν σύζυγό μου.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν ξέρω ; τοῦ εἶπα προφέροντας χωριστὰ καὶ ἔντονα κάθε συλλαθή.

— Ἰκα, ἄνθρωποι σὰν κι' ἐμᾶς... ἀπάντησε ὁ Ἰούλιος φοβισμένος.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῆς καλλίτερα... Ἐπέμενα μὲ ὕφος ἀπειλητικὸ καὶ προπέλοντας τὸ ρλογισμένο σίδερο.

Τότε πειὰ ὁ Ἰούλιος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ φώναξε:

— Εἶνε τώρα κάποιος καιρὸς ποὺ κατάντησες ἀνυπόφορη !...

Ἀποπειράθηκα νὰ χαμογελάσω σαρκαστικά.

— Καὶ τί σὲ μέλει γιὰ μένα τοῦ εἶπα. Πέρασε πειὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ μόνο γιὰ τὴν εὐτυχία μου ἐνδιαφέρεσουν.

Ὁ Ἰούλιος μὲ διέκοψε κατασυγκινημένος.

— Σὲ παρακαλῶ μὴ μιλᾶς ἔτσι !

Ἐγὼ ὅμως ἐξακολούθησα ἀδούσπητα:

— Πές μου τί κρύθεις ἀπὸ μένα... ἀπὸ μένα τὴ μητέρα

τῶν παιδιῶν σου;... ἀπὸ μένα τῆς ὁποίας ἡ διαγωγὴ ἦταν πάντα ἀνεπίληπτη ;...

Τότε ἐκεῖνος σηκώθηκε ζωηρά...

— Ἄκουσέ, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα...

Ὅλα !... Ὥστε λοιπὸν κάτι συνέβαινε ;... Ὥστε εἶχα δίκηο νὰ τὸν ὑποπτεύωμαι ;

Ἀλλὰ μὲ μιᾶς ὁ Ἰούλιος σώπασε σὰν νὰ εἶχε μετανοιώσει γι' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ τοῦ ξέφυγαν... Ἔπειτα, κουνῶντας μου τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀποφασίση νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν ἁμαρτία του — τὴ μεγάλη καὶ σπουδαία βέβαια — μοῦ γύρισε ἐπὶ τέλους τὰ νῶτα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό...

Ὦ! αὐτὸ πειὰ ἦταν παραπολὺ χοντρό...

Δὲν ὑποφερόταν...

Ὥρμησα λοιπὸν κι' ἐγὼ ξοπίσω του, φωνάζοντας:

— Ἰούλιε ! Ἰούλιε !

Δυστυχῶς ἀντίκρυσα στὸν προθάλαμο τὸν ὑπηρέτη τοῦ χασάτη μας, ὁ ὁποῖος κουβεντιάζε μ' ἐκείνη τὴν καταραμένη τὴ Βέρθα, τὴν καμαριέρα μας. Καθὼς λοιπὸν ἤμουν μισοντυμένη, ντράπηκα καὶ κλείστηκα πάλι στὸ δωμάτιό μου, ἐξακολουθῶντας ὅμως πάντοτε νὰ φωνάζω μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸ σύζυγό μου, ὁ ὁποῖος γιὰ κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντήση ἐνδιαφερόταν.

Μόλις ντύθηκα, ἔτρεξα στὴν τραπεζαρία κι' ἐκεῖ βρέθηκα ἀντιμέτωπη μὲ τὸ Λουκιανό, τὸν ἀδελφό μου, ὁ ὁποῖος ἔκοβε βόλτες μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ πολὺ συλλογισμένος, ἐνῶ ὁ σύζυγός μου, σωριασμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἶχε ὕφος ὑψίστης ἀπογνώσεως.

— Μπῆκες μέσα σὰν ἀνεμοστρόβιλος ! μοῦ εἶπε δυσαρεστημένος ὁ ἀδελφός μου.

Ἐγώ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω, διευθύνθηκα κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σύζυγό μου.

— Μπροστὰ στὸν Ἀδελφό μου, Ἰούλιε, σ' ἐξορκίζω νὰ μοῦ ἀπαντήσης...

Ἐκεῖνος ὅμως σηκώθηκε ἀναστατωμένος.

— Ὄχι ! φώναξε σὰν τρελλός. Δὲν μπορῶ νὰ βαστήξω πειὰ αὐτὴ τὴν κατάστασι...

Κι' ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

Σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ παταγῶδες κλείσιμο μιᾶς πόρτας, καταλάβαμε ὅτι πῆγε καὶ κλείστηκε στὴν ἀποθηκη τῆς κουζίνας.

Ἔτσι λοιπόν, ὁ κύριος προτιμοῦσε νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ σακκιὰ μὲ τὰ κάρβουνα, στὰ κρεμμυδια καὶ στὰ σκόρδα, παρὰ νὰ ὑποφέρη τὸ ἀντίκρυσμα τῆς συζύγου του !... Φανταισθῆτε τὶ τρομερὲς τύψεις ἔπρεπε νὰ ἔχη !

Ἐγὼ σωριάστηκα τότε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ μὴν πάθω νευρικὴ κρίσι.

— Τί ζωή ! Τί ζωή ! φώναξα μ' ἀπελπισία.

Ὁ ἀδελφός μου τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ μὲ κατα πραΰνη.

— Λαύρα, μοῦ εἶπε, μὴν κάνης ἔτσι !... Δὲν εἶνε φρόνιμα πράγματα αὐτὰ ποὺ κάνεις... Τέλος πάντων, ναί... Ὑπάρχει ἕνα μυστικό...

— Ἀ! Ἀ! φώναξα ἐγώ, κυριευμένη ἀπὸ νευρικὰ γέλια.

Ὁ Λουκιανὸς προσποιήθηκε ὅτι κλείνει τ' αὐτιά του.

— Ναί, ὑπάρχει ἕνα μυστικό, ξαναείπε, ἀλλὰ δὲν κάνει νὰ τὸ ποῦμε, τώρα τοὐλάχιστον.

Ἄρπαξα μιὰ καρέκλα καὶ τὴν ὕψωσα ἀπειλητικά. Ἂν τὰ ἔπιπλα δὲν ἦσαν δικά μου θὰ τὰ ἔσπαζα ὅλα.

— Ἀ Γ Α! κραύγασα. Ὑπάρχει ἕνα μυστικό ; Ἀ! Ἀ!... Καὶ δὲν κάνει νὰ μοῦ τὸ πῆτε;... Θέλετε νὰ μὲ βασανίζετε ; Καὶ γιατὶ παρακαλῶ ;

Ὁ Λουκιανὸς ἄναψε ἕνα σιγάρο καὶ μοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα:

— Γιατί, ὅσο πιὸ λίγοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ξέρουν, τόσο πιὸ σίγουρα φυλάγεται.

Ἄφησα τότε τὸ κάθισμα καὶ ἄρπαξα τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀκοῦτ' ἐκεῖ ἀναίδεια ! Ἐγὼ δὲν ἐπιτρέπω νὰ καπνίζουν μπροστά μου παρὰ μόνο δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, στὴν ἑορτή μου καὶ στην ἑορτὴ τοῦ Ἰουλίου μου.

— Λουκιανέ, τοῦ εἶπα μὲ τρομερὴ ὀργή, δὲν ξέρω πῶς νὰ χαρακτηρίσω τὴ διαγωγή σου !

Ἐκεῖνος σὰν ἀθῶα περιστερά, μὲ ρώτησε:

— Μὰ γιατί ;

— Γιατὶ σπέρνεις τὴ διχόνοια σ' ἕνα ἀνδρόγυνο, τὸ ὁποῖο ὡς τώρα μπορῶ νὰ καυχηθῶ γι' αὐτὸ — ἦταν ὑποδειγματικό. Παρασύρεις τὸν Ἰούλιο σὲ ὕποπτες διασκεδάσεις... σὲ μιὰ ἄτακτη ζωή...

Ἐκεῖνος μὲ διέκοψε λέγοντας:

— Αὐτὰ ποὺ λὲς εἶνε χονδροειδέστατες ἀνοησίες !

— Ἀ! Ἀ! Ἀ! Ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω ἐγὼ κι' ὁλολύζοντας σωριάστηκα σὲ ἕνα κάθισμα.

Περίμενα πὼς θάρθῆ νὰ μὲ παρηγορήση, πὼς θὰ φώναζε τὸν Ἰούλιο, μὰ δὲν συνέβη τίποτε ἀπ' αὐτά...

Ἔπαψα νὰ κλαίω γιὰ νὰ δῶ τί σήμαινε ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ ποὺ βασίλευε στὸ δωμάτιο. Μισάνοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα πὼς ὁ ἀδελφός μου εἶχε γίνει ἄφαντος. Πετάχτηκα τότε ὄρθή, γύρισα ὅλο τὸ σπίτι, μὰ δὲν συνάντησα ψυχὴ ζωντανή. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ὑπηρέτρια τὸ εἶχε στρίψει.

Ἄρπαξα τότε τὰ ροῦχα ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ σύζυγός μου. Τὰ ψάχνω καὶ βρίσκω τὸ σημειωματάριό του... Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ βλέπω γραμμένη σ' αὐτὸ τὴ σημείωσι ἑνὸς ὀνόματος καὶ μιᾶς κατοικίας ποὺ δὲν τὴν εἶχα δῆ τὴν ἄλλη φορά...

«Λωρέτα, ὁδὸς Λούβρου 20, 6' πάτωμα !»

Ὁ σύζυγός μου λοιπὸν θὰ εἶχε πάει στὸ σπίτι αὐτῆς τῆς ἀχρείας, καμμιᾶς γυναίκας τοῦ ἡμικόσμου χωρὶς ἄλλο...

Φόρεσα βιαστικὰ ἕνα καπέλλο, ἔρριξα στοὺς ὤμους μου ἕνα ἐπανωφοράκι κι' ἔτρεξα — τί λέω ; — πέταξα στὸ καταραμένο ἐκεῖνο σπίτι ποὺ εἶχε γίνει ὁ τάφος τῆς εὐτυχίας μου.

— Ὦ! Ἰούλιε ! Ἰούλιε ! φώναζα καθὼς ἀνέβαινα τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀντιζήλου μου ποὺ ἦταν στρωμένη μὲ χαλί. Ἰούλιε, πῶς σοῦ βαστάει ἡ καρδιὰ νὰ θυσιάζῃς ἔτσι τὴ Λαύρα σου, στὴν ὁποία τόσο ἀφωσιωμένος ἦσουν ἄλλοτε...

Στὸ δεύτερο πάτωμα χτύπησα ὅσο πιὸ δυνατὰ μπόρεσα τὸ κουδοῦνι καὶ μιὰ ὑπηρέτρια παρουσιάστηκε.

— Τί θέλετε ; μὲ ρώτησε, ἐνῶ συγχρόνως κύτταζε μὲ δυσπιστία τὸ πρόσωπό μου καὶ τὰ ροῦχα μου.

— Ὁ σύζυγός μου εἶνε μέσα ! φώναξα ἐξαγριωμένη. Μὴ μοῦ πῆς ψέματα.

Ἐκείνη τρόμαξε καὶ θέλησε νὰ κλείση πάλι τὴν πόρτα, φωνάζοντας συγχρόνως :

— Θεέ μου !... Βοήθεια ! Μιὰ τρελλή !

Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα χωθῆ κιόλας ἀρκετὰ μέσα καὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ κλειστῆ ἡ πόρτα.

— Τὸν σύζυγό μου ! Θέλω τὸν σύζυγό μου ! φώναζα.

Καί, σπρώχνοντας ἀπότομα τὴν ὑπηρέτρια, ὥρμησα μέσα καὶ ἄνοιξα τὴν πόρτα ποὺ βρέθηκε μπροστά μου.

Θεέ μου !... Τί ντροπή !

Βρέθηκα σ' ἕνα πολυτελὲς σαλόνι στὴν ὁποία μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἡλικι-

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
«ΡΙΑΛΤΟ»
Ἐντευκτήριον τῆς ἀριστοκρατίας.
Ἐδέμ δροσιᾶς καὶ ἀνέσεως.
Θαῦμα πολυτελείας.
Ὄνειρον διακοσμήσεως.
Παράδεισος ἀναψυχῆς.
Καταφύγιον κατὰ τῆς ἀνίας.
Πλοῦτος ὑπερέχων ταινιῶν.
Ὁ Ἄσσος τῶν ἀθηναϊκῶν κινηματογράφων.
ΤΟ «ΡΙΑΛΤΟ»

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ἀπὸ τὴ Ζωὴ τῶν Ἀλλοδαπῶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία διεξήχθη τὸ περασμένο Σάββατο τὸ βράδυ στὸ «Σέσιλ» τὸ χορευτικὸ γεῦμα ὑπὲρ τοῦ Μπενακείου Παιδικοῦ Ἀσύλου Κηφισιᾶς.

— Ἡ μεγάλες βεράντες τοῦ ξενοδοχείου ἦσαν ὡραιότατα διακοσμημένες μὲ πολύχρωμα λαμπιόνια καὶ τὰ ἐμπριμὲ φορέματα τῶν κυριῶν ὡς καὶ τὰ λευκὰ σμόκιν τῶν κυρίων ἐσχημάτιζαν ἕνα ὥμορφο θερινὸ σύνολο, ἀνάλογο μὲ τὴν ἐποχὴ καὶ τὸ περιβάλλον.

— Ἐκτὸς τοῦ χοροῦ, πολὺν κόσμο εἵλκυσε τὸ ἰδιόρρυθμο λαχεῖο τοῦ ὁποίου οἱ περισσότεροι ἀριθμοὶ ἐκέρδιζαν ὡραιότατα ἀντικείμενα.

— Εἰς τὰ διάφορα ἀνθοστόλιστα τραπεζάκια καὶ στὸν χορευτικὸ στίβο διεκρίναμε τὸν πρεσβευτὴ τοῦ Βελγίου καὶ τὴν κ. Κιουθελιέ, τὴν πρέσβειρα τῆς Ρουμανίας κ. Φιλότττι, τὸν γραμματέα τῆς Νοτιοσλαυίας καὶ τὴν κ. Λιότιτς, τὸν μαρκήσιον Σεραφίνι, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Μελᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Ρωμάνου, τὴν κ. Α. Μπενάκη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Μακκᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν Δ. Καψαλη τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τρικούπη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀρλιώτη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Κανελλοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν Δ. Ἀραβαντινοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βανιερζάντ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μελᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Καρέλλα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λιάμπεη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κουταρέλη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μπότη, τὴν κ. Γεωργιάδη κλπ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Εἰς τὸν μαθητὴν τῆς 6ης τάξεως τοῦ Βαρβακείου κ. Γεωρ. Λ. Κυθέλλον, προβιβασθέντα μὲ τὸν βαθμὸν «ἄριστα» ἐκφράζουμε τὰ συγχαρητήριά μας.

μένη κυρία κουβεντιαζε ἥσυχα μὲ τὸν σύζυγό μου, ἐνῶ κοντὰ στὸ παράθυρο, ὁ ἀδελφός μου κουβέντιαζε μὲ μιὰ χαριτωμένη νέα.

Ἡ δυὸ κυρίες, μόλις μὲ εἶδαν νὰ μπαίνω μέσα σὰν ἀνεμοστρουιλος πετάχτηκαν τρομαγμένες.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

Ὁ Λουκιανὸς ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Ἀ! Λαύρα, εἰσαι ἔξω φρενῶν ! φώναξε μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήση τὴ μανία του.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἐγὼ στεκόμουν παραζαλισμένη, ὁ καλός μοι Ἰούλιος ἦρθε καὶ μοῦ ἔπιασε μὲ τρυφερὸ ἐνδιαφέρον τὸ χέρι.

— Ἀγαπημένη μου, μοῦ εἶπε, χάρις σ' ἕνα ἀνόητο σφάλμα μου, παρουσιάζεσαι, ὄχι καὶ τόσο εὐπρόσωπη στὴ μνησιτὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ τὴ μητέρα της.

* * *

Τί ἄλλο πειὰ νὰ σᾶς πῶ ; Ὅλες αὐτὲς ἡ ὕποπτες μανοῦβρες τοῦ συζύγου μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου σχετιζόντουσαν μὲ τὶς διαπραγματεύσεις γιὰ τὸ συνοικέσιο τοῦ τελευταίου μὲ τὴ δεσποινίδα Λωρέττα Σωσσιέ.

Οἱ κακοῦργοι διαπραγματεύθηκαν τὸ συνοικέσιο κρυφὰ ἀπὸ μένα, γιατὶ φοβούντουσαν τὸν ὑπερβολικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μεριμνοῦσα γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι θὰ εἶχα μεγάλες ἀξιώσεις.

Μόλις βρέθηκα μόνη μου μὲ τὸν Ἰούλιό μου, ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιά του.

— Μὴ μοῦ πῆς ἄλλη φορὰ ψέματα, Ἰούλιε, τοῦ εἶπα. Θὰ μνησικακῶ ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἐναντίον σου... Μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω τρομερά...

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι τὸν εἶχα συγχωρέσει κιόλας.

ΚΑΜΙΛΛΗ ΠΕΡΤ

Πῶς διατηρεῖται ἡ ἐμορφιά

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ, Ἀκαρνανίαν. — Χρησιμοποιεῖτε τὴν ἑξῆς κρέμα, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ ὠφέλιμη ἐναντίον τῶν ρυτίδων:

Eau de roses	15 gr
Beurre de cacao	25 gr.
Cire vierge	15 gr.
Blanc de baleine	15 gr.
Huile d' olive	50 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.
Teinture de myrhe	2 gr.

Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας καὶ κατόπιν κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ χτυπῶντας τὰ μάγουλά σας μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων. Κατόπιν καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	60 gr.
Eau de laurier-cerise	10 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.

Ἀποφεύγετε τὸν ἥλιο καὶ τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας.

Α. Χ. Ἀλεξάνδρειαν. — Πλένετε τὰ λιπαρὰ μέρη ποὺ ἔχουν ἀνοιχτοὺς πόρους, μ' ἕνα βαμπακάκι μουσκεμένο σὲ πολὺ ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖον ἔχετε ρίξει μιὰ κουταλιὰ σόδα καὶ τὸ σαπουνίζετε μὲ σαποῦνι τοῦ καταρμιοῦ. Τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπο τὸ πλένετε μὲ πιτυρόνερο. Τρεῖς φορὲς τὴ ἑβδομάδα πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ γάλα, στὸ ὁποῖον ἔχετε προσθέσει λίγο ὀξυζενὲ ἢ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα καὶ κατόπιν τὸ ξεπλένετε. Τὸ βράδυ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς κρέμα:

Eau de roses	40 gr.
Cire blanche	12 gr.
Suc d' orgnons de lys	8 gr.
Teinture de benjoin	4 gr.
Sulfate d' alumine	2 gr.
Huile d' amandes	25 gr.

Ἀφοῦ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ καθαρίζεσθε μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	65 gr.
Alcool camphré	35 gr.

Τὸ λικὲρ ποὺ μοῦ γράφετε, δὲν τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ ἀφοῦ σᾶς ὠφελεῖ, μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιεῖτε. Πρὶν ἀπὸ τὴν πούδρα εἶνε προτιμότερο νὰ μὴ βάζετε τίποτε ἐφ' ὅσον ἔχετε ἀνοιχτοὺς πόρους. Ἴσως μόνον λίγο γάλα ἀμυγδάλων.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ, Πειραιά. — Πάγατε σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς διασήμους ὀρθοπεδικοὺς τῶν Ἀθηνῶν νὰ σᾶς ἐξετάσουν; Γιατὶ δὲν ἀπευθύνεσθε στὸν κ. Χρυσάφη ἢ στὸν κ. Κονταρούβη ; Αὐτοὶ ἀσφαλῶς θὰ βροῦν ἀπὸ τὶ ὑποφέρετε. Ἀλλὰ ἐντελῶς περιττὸν νὰ εἶσθε μελαγχολική. Γνωρίζω μιὰ νέα ἡ ὁποία ἔχει ἐντελῶς ξεχνὸ πόδι καὶ κουτσαίνει φοβερὰ καὶ μολαταῦτα εἶνε εὐθυμότατη, ἔχει πάντα κέφι καὶ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ παρ' ὅλο τὸ ἐλάττωμά της. Λοιπὸν εἶνε κρίμα νὰ κάνετε τὴ ζωή σας μαύρη γιὰ ἕνα τόσο ἀσήμαντο μειονέκτημα. Γιὰ τοὺς λειχῆνες χρησιμοποιεῖτε τὴν ἑξῆς πομμάδα, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ὠφελήση πολὺ καὶ στὶς πανάδες:

Lanoline	20 gr.
Vaseline	10 gr.
Oxyde de zinc	0,50 gr.

Κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα βάζετε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Lait d' amandes	50 gr.
Cire ti blanche	6 gr.
Blanc de baleine	6 gr.
Alcool	50 gr.

Ὡς πούδρα χρησιμοποιεῖτε τοῦ Σέρκ σὲ χρῶμα ν α τ υ ρ έ λ.

Η ΦΙΛΗΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Νοστιμωτατο μοτιφάκι κατάλληλο γιὰ ὁποιαδήποτε χρησι. Κεντιέται μὲ θελονιὰ ρίζας, μὲ λευκὴ λινὴ κλωστὴ ἢ χρωματιστὰ μουλινὲ ἢ κοτὸν περλέ.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ὁ Τζέϊμς Λὴ ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς νεκρούς. Τὸ πνεῦμα τοῦ νεκροῦ συζύγου τῆς Βικτωρίας. Τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη. Πῶς ὁ Λὴ συνέλαβε τὸν παράφρονα δολοφόνο. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ διπλῆ ζωή. Ἡ εὐγνωμοσύνη μιᾶς βασιλίσσης. κτλ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου 6ου, ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἀσχολήθηκε πολὺ καὶ μὲ τοὺς προγόνους του καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἔνδοξη προμάμμη του βασίλισσα Βικτωρία, τῆς ὁποίας δημοσιεύθηκαν νεώτερες διαφωτιστικὲς βιογραφίες.

Ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς βιογραφίες αὐτὲς παραλαμβάνουμε τὴν παρακάτω ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα σελίδα:

Ἡ Βικτωρία, μολονότι ἦταν μιὰ γυναῖκα μὲ πολὺ θετικὲς ἀντιλήψεις, μὲ βαθειὰ ἀντίληψι τῆς πραγματικότητος, χάρις στὴν ὁποία καὶ θαυματούργησε ὡς βασίλισσα τῆς μεγαλειτέρας αὐτοκρατορίας ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος, πίστευε ὡστόσο ὅτι οἱ νεκροὶ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ζωντανούς.

— Ἔτσι, ὅταν ὁ λατρευτός της σύζυγος πρίγκηψ Ἀλβέρτος, ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς της πέθανε, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν σκέπτεται καὶ νὰ ζητάη ἕναν τρόπο νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὴν ψυχή του. Γ' αὐτό, ὅταν ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποιο παιδάκι ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε δεχθῆ ἕνα «μήνυμα» ἀπὸ τὸ νεκρὸ βασιλικό της σύζυγο, θέλησε ἀμέσως νὰ τὸ γνωρίση.

Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἄνῆκε σὲ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια κι' ὀνομαζόταν Ρ. Ζ. Λή. Ἦταν δεκατριῶν χρόνων, ὅταν παρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς καταπληκτικές του ἱκανότητες ὡς μέντιουμ. Ἀμέσως ὁ διευθυντὴς τοῦ κυριακάτικου σχολείου, στὸ ὁποῖο πήγαινε ὁ μικρὸς, ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὸν καὶ τὸν ἐπῆγε σὲ μιὰ ἑταιρεία ψυχικῶν ἐπιστημῶν, γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν.

Ἐκεῖ, ὁ νεαρὸς Λὴ βυθιστηκε σὲ λήθαργο κι' ἐνῶ βρισκόταν στὴν κατάστασι αὐτή, τὸν ἐπεσκέφθη τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλικοῦ συζύγου Ἀλβέρτου, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει τὸ 1861 κι' ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε ἕνα μήνυμα γιὰ τὴ βασίλισσα.

Ἡ Βικτωρία, μόλις πληροφορήθηκε αὐτὸ τὸ περιστατικό, ἔστειλε δυὸ αὐλικοὺς στοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ.

Μιὰ καινούργια πνευματιστικὴ συνεδρίασις ἔγινε τότε, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας τὸ νεαρὸ μέντιουμ, ἀφοῦ βυθίστηκε σὲ λήθαργο, ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ τὴ φωνὴ τοῦ πρίγκηπος Ἀλβέρτου, στοὺς δυὸ αὐλικούς, ποὺ τοῦ ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι, ἀποκαλῶντας τους μὲ τὰ ὀνόματά τους. Ὅταν δὲ οἱ αὐλικοὶ παρακάλεσαν διὰ μέσου τοῦ μέντιουμ πάντοτε, τὸν πρίγκηπα νὰ δώση μιὰ πιὸ σίγουρη ἀπόδειξι τῆς ταυτότητός του, τὸ παιδάκι πῆρε μιὰ πέννα καὶ χάραξε σ' ἕνα χαρτὶ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πρίγκηπος, ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔβαζε κι' ἐκεῖνος, χωρὶς κὰν νὰ παραλείψη τὶς τρεῖς τελεῖες τοῦ μασωνισμοῦ !

Ἡ Βικτωρία μόλις τὰ ἔμαθε ὅλ' αὐτά, ἐκάλεσε τὸν μικρὸ Λὴ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὐΐνδσορ, ὅπου χάρις σ' αὐτὸν ἐπεκοινώνησε ἐπανειλημμένως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ νεκροῦ συζύγου της.

Ἦταν μάλιστα τόσο εὐτυχὴς γιατὶ μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τὸ σύζυγό της, ὥστε προστάτευσε τὸ μικρὸ μέντιουμ καὶ ὅταν κάποτε κάποιος αὐλικὸς θέλησε νὰ τῆς ἀμφισβητήση τὴν ἀλήθεια τῶν πνευματιστικῶν αὐτῶν φαινομένων, ὀργίστηκε τόσο, ὥστε τὸν διέταξε νὰ μὴ ξαναπαρουσιαστῆ μπροστά της.

* * *

Ὁ μικρὸς Λὴ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνετέλεσε, ὅσο κανεὶς, στὴν ἀποκάλυψι τοῦ περιφήμου δολοφόνου Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ φρικτὰ ἐγκλήματά του εἶχε τρομοκρατήσει τὸ Λονδῖνον.

Αὐτὸ συνέβη τὸ 1888. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ ποὺ δὲν περνοῦσε ἑβδομάδα χωρὶς νὰ βρεθῆ, πότε στὴ μιὰ καὶ πότε στὴν ἄλλη συνοικία τοῦ Λονδίνου, ξεκοιλιασμένο τὸ πτῶμα μιᾶς νέας γυναίκας. Ὁ τρόμος, ποὺ εἶχαν σκορπίσει τὰ ἐγκλήματα αὐτά, ἦταν τόσος, ὥστε κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ρίψοκινδυνεύση στοὺς ἀποκέντρους δρόμους τοῦ Λονδίνου μόλις ἐνύχτωνε.

Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ ἔτους ἐκείνου, καθὼς ὁ Τζέϊμς Λὴ βρισκόταν στὸ σπίτι του, βυθίστηκε σὲ λήθαργο: Εἶδε τότε ἕναν ἀπόμερο δρόμο τοῦ Λονδίνου. Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ δρόμο αὐτό, μπόρεσε νὰ διακρίνη σὲ μιὰ πινακίδα τὸ ὄνομά του. Εἶδε κατόπιν ἕναν κύριο, νέο σχετικῶς καὶ πολὺ κομψό, νὰ προχωρῆ πλάϊ σὲ μιὰ γυναῖκα τῶν πεζοδρομίων... Κι' ἔξαφνα, ὁ κομψὸς κύριος τράβηξε ἕνα μαχαῖρι καὶ τὸ βύθισε ὁλόκληρο στὴν κοιλία τῆς δυστυχισμένης.

Ἡ ταραχὴ ποὺ δοκίμασε τὸ μέντιουμ, βλέποντας τὸ δραμα αὐτὸ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε λιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθε, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχε παρακολουθήσει ἕνα ἀπὸ τὰ κατορθώματα τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη, τοῦ μυστηριώδους δολοφόνου γιὰ τὸν ὁποῖο μίλοῦσε ὅλο τὸ Λονδῖνο, πῆγε στὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ καὶ τὴν εἰδοποίησε σχετικῶς. Ἐκεῖ γέλασαν μαζύ του καὶ τὸν ἔδιωξαν. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες ἕνας ἀστυνομικὸς εὕρισκε στὸ δρόμο ἀκριβῶς ποὺ εἶχε δῆ στὸ δραμά του ὁ Λή, τὸ πτῶμα μιᾶς κοινῆς γυναίκας ξεκοιλιασμένο !...

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία

* * *

Μετὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ὀπτασία, τὰ νεῦρα τοῦ Λὴ κλονίστηκαν τόσο, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ πάη στὴ Γαλλία γιὰ νὰ συνέλθη.

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ Λονδῖνο, μιὰ μέρα, καθὼς ταξίδευε μ' ἕνα λεωφορεῖο, ἀναγνώρισε μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τὸν τρομερὸ ἐγκληματία τοῦ ὀνείρου του. Ἀμέσως πήδηξε κάτω κ' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση ἕναν πόλισμαν. Μά, ὅταν ξαναγύρισε μαζύ του, ὁ ἄγνωστος εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Ἔπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἡ Σκῶτλαντ Γυάρντ ἄρχισε νὰ πιστεύη στὸ Λὴ κι' ἔθεσε στὴ διάθεσί του ἕναν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητή, γιατὶ ἡ σειρὰ τῶν αἱματηρῶν ἐγκλημάτων τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη ἐξακολουθοῦσε. Ὁ ἀστυνομικὸς καὶ τὸ μέντιουμ πλανιώτουσαν στὴν τύχη στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσουν πουθενὰ τὸν ἀπαίσιο δολοφόνο.

Μιὰ νυχτα, τέλος, ὁ Λὴ στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα μέγαρο μὲ κομψὸ παρουσιαστικὸ κ' εἰδοποίησε τὸν σύντροφό του, ὅτι ὁ Ἀντεροβγάλτης κατοικοῦσε ἐκεῖ μέσα.

Ὁ ἀστυνομικὸς, στὴν ἀρχή, δίστασε νὰ τὸν πιστέψη, μὰ ὅταν ἄκουσε τὸν Λὴ νὰ τοῦ λέη ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ διαρρύθμισι τοῦ μεγάρου, ἀποφάσισε νὰ μπῆ μέσα.

Στὸ μέγαρο αὐτὸ κατοικοῦσε ἕνας πλούσιος γιατρός, φημισμένος τόσο γιὰ τὴν ἐπιστημονική του ἀξία, ὅσο καὶ γιὰ τὰ φιλανθρωπικά του ἔργα. Ὁ ἀστυνομικὸς θέλησε νὰ τοῦ ζητήση συγγνώμην, μὰ ὁ Λὴ ἐπέμεινε, λέγοντας πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀντεροβγάλτης. Τότε ὁ ἀστυνομικὸς παρακάλεσε τὸν γιατρὸ νὰ τοὺς συνοδεύση στὴν ἀστυνομία γιὰ περισσότερες ἐξηγήσεις κι' ἐκεῖ ἀποκαλύφθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ἐγκληματικὰ μυστήρια, τὸ μυστήριο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ διπλῆ ζωή: ὁ διάσημος καὶ φιλάνθρωπος αὐτὸς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος ὅλη τὴν ἡμέρα ἀφιέρωνε τὶς γνώσεις του καὶ τὸν πλοῦτο του γιὰ τὴν ἀνακούφισι τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας, τὴν νύχτα γινόταν, ἐξ αἰτίας κάποιας φρενολογικῆς παθήσεως, ὁ ἀπαίσιος ξεκοιλιαστὴς τῶν γυναικῶν.

Τὸ τέρας αὐτὸ κλείστηκε στὸ ἄσυλο τῶν φρενοπαθῶν τοῦ Ἴσλιγκτον, ὅπου πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Ἡ σύλληψις του μάλιστα κρατήθηκε μυστική, γιατὶ ἦταν, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ μέλη τῆς καλῆς κοινωνίας τοῦ Λονδίνου, καὶ θὰ ἐβλημουργεῖτο τεράστιο σκάνδαλο. Μόλις βέ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔγιναν γνωστὲς ὅλες αὐτὲς ἡ λεπτομέρειες.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸν Λὴ νὰ πάρη 3.600.000 φράγκα, δηλαδὴ τὸ ποσὸν μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ἐπικηρύξει ἡ Βικτωρία τὸν Ἀντεροβγάλτη κι' ἐπὶ πλέον μιὰ ἐτησία ἐπιχορήγησι ἀπὸ τὸ βασιλικὸ ταμεῖο 160.000 φρ.

Τὴν ἐπιχορήγησι αὐτὴ ἡ Βικτωρία τοῦ τὴν ἔδωσε, εὐγνωμονῶντας τον, γιατὶ χάρις σ' αὐτὸν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τὸν νεκρό της σύζυγο. Κλεινόταν μαζύ του ὧρες ὁλόκληρες, εἴτε σιὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὐΐνδσορ, εἴτε σ-ὸ Μπαλμόραλ καὶ, ὅπως βεβαίωνε κατηγορηματικὰ ἡ ἴδια, ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδινε συμβουλὲς κάθε λοῆς καὶ πρὸ πάντων σχετικὲς μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της.

Ἔτσι ἡ φτωχὴ βασίλισσα παρηγοριῶταν κάπως γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου, τὸν ὁποῖον ἔκλαιγε σ' ὅλη της τὴ ζωή.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴν πόλι Χάλστοντ, τῆς Πολιτείας Μινεσότας τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει ἱδρυθῆ μιὰ λέσχη ἡλικιωμένων γυναικῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ ἐκείνων ποὺ... τολμοῦν στὴ σημερινὴ ἐποχὴ καὶ κάνουν παιδιά.

— Ὡς πρῶτο δῶρο δίνουν στὸν κάθε πατέρα ἕνα ἀναμνηστικὸ μετάλλιο καὶ ἕνα ἀμαξάκι γιὰ τὸν μπέμπη !

* * *

Στὸ μικρὸ σχολεῖο μιᾶς μικρῆς κι' ἐρημικῆς νήσου τῆς Ἰρλανδίας, φοιτοῦν μόνον ἑφτὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ὅλα Μάκουϊν.

—Πρόκειται γιὰ τὰ παιδιὰ δύο ἀδελφῶν, ποὺ τοὺς ἔχουν ἐγκαταλείψει ἡ γυναῖκες τους.

— Οἱ δυὸ ζωντοχῆροι αὐτοὶ Ἰρλανδοί, τὰ παιδιά τους καὶ ὁ δάσκαλός τους εἶνε οἱ μόνοι κάτοικοι τῆς νήσου αὐτῆς.

* * *

— Ἕνας ἐκκεντρικὸς Ἀμεοικανὸς ὀνομαζόμενος Τσάρλυ Ντέϋ, κυριευμένος ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα νὰ δημιουργήση μιὰ ἰδεώδη σύζυγο, πῆρε ἀπὸ ἕνα ὀρφανοτροφεῖο ἕνα κοριτσάκι, δέκα χρονῶν, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸ διαπαιδαγωγήση καὶ νὰ τὸ ἑτοιμάση γιὰ γυνα κα του.

- Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πο ὐτάκουστης προσπαθείας του, ἦταν ἀμίμητο.

— Ἡ νέα μόλις μεγάλωσε, τὄσκασε ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ κάποιον ποὺ ἀγάπησε !

— Κι' ὁ κακορίζικος ὁ Τσάρλυ Ντέϋ ἐμπιστεύθηκε πλέον τὴν εὐτυχία του σὲ μία... σαραντάρα, τὴν ὁποία παντρεύτηκε καὶ μὲ τὴν ὁποία ζῆ εὐτυχισμένος.

* * *

— Σὲ ὅλη τὴν Μεγάλη Βρεττανία τὸν περασμένο χρόνο πεθάνανε 92 ἄτομα πέφτοντας — ἀπὸ ποῦ νομίζετε ; — ἀπὸ τό... κρεββάτι τους !

— Τὸ περιεργότερο δὲ εἶνε ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ θύματα αὐτὰ δὲν ἦταν κάτω τῶν δέκα χρόνων !

* * *

Στὴν κοιλιὰ μιᾶς ἀγελάδας, στὰ σφαγεῖα τοῦ Σικάγου βρέθηκε μιὰ γυναικεία τσάντα, μὲ ὅλο τὸ περιεχόμενό της: τὸ μαντῆλι, τὸ κραγιόν, τὸ καθρεφτάκι κλπ. κλπ.

— Φαίνεται πὼς τὸ ζῶο τὴν ἔφαγε μιὰ μέρα ποὺ τὸ θέριζε ἡ πεῖνα.

* * *

— Στὰ τροπικὰ μέρη ἡ δύναμις καὶ ἡ ταχύτης τῆς πτώσεως τοῦ χαλαζιοῦ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε σὲ δέκα λεπτὰ μπορεῖ νὰ θάψη ἀνθρώπους καὶ ζῶα κάτω, ἀπὸ παχύτατο στρῶμα !

* * *

Κάποιος συνδρομητὴς ἑνὸς περιοδικοῦ, στὸ Λονδῖνο, διεπίστωσε κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς περιπάτου του ὅτι ἕνα πουλάκι εἶχε χτίσει τὴ φωλιά του ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑλικῶν καὶ μὲ μικρὰ χαρτάκια ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο τοῦ ἰδίου λαϊκοῦ περιοδικοῦ, τοῦ ὁποίου ἦταν συνδρομητής.

* * *

Στὴν Αὐστραλία, δυὸ μανιώδεις παῖκτες τοῦ μπιλλιάρδου, συναγωνίστηκαν ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ στείλη μὲ τὴν στέκα του, τὴν μπίλλια μακρύτερα.

— Τὸ ἀγώνισμα ἔγινε σ' ἕναν ἴσιο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο καὶ ὁ νικητής του ἔστειλε τὴν μπίλλια σ' ἀπόστασι τεσσάρων... χιλιομέτρων !

* * *

Στὴν Ντακότα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἐρυθροδέρμων χόρεψαν παρουσία τῶν ἐπισήμων καὶ χιλιάδων ἄλλων περιέργων, ὅπως κάθε χρόνο, τὸν πατροπαράδοτο χορὸ τοῦ ἡλίου.

— Οἱ χορευταὶ φοροῦσαν φανταχτερὰ φτερὰ στὸ κεφάλι καὶ πολύχρωμα ροῦχα.

— Μετὰ τὸν χορὸ παρεκάθησαν σὲ γεῦμα, στὸ ὁποῖο σερβιρίστηκε μόνον... ἀετὸς ψητὸς καὶ παγωτό.

* * *

Σὲ μιὰ φάρμα τῆς Ἀμερικῆς βγῆκε ἀπὸ ἕνα κανονικὸ αὐγὸ μιὰ χῆνα, μὲ τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ χαρακτηριστικό: ἔχει δυὸ ζευγάρια φτερῶν, ἀντὶ ἕνα.

— Πετᾶ ἐλεύθερα, χρησιμοποιῶντας καὶ τὰ τέσσερα φτερὰ τῆς καὶ τὴν ἔχουν ἐτονομάσει ἡ «διπλανοφόρος χῆνα».

* * *

— Σὲ μιὰ ἀγροικία τῆς Κορνουάλης, στὴν Ἀγγλία, μιὰ ἡμέρη ἀλεποῦ ζῆ ἀγαπημένα μὲ δυὸ σκυλιὰ τοῦ κτήματος. Ποτὲ της δὲ δὲν σκέφθηκε νὰ κάμη κακὸ σὲ κανμιὰ ἀπὸ τὶς 700 κόττες ποὺ τὴν τριγυρίζουν καθημερινῶς.

— Τὸ πιὸ περίεργο εἶνε, ὅπως βεβαιώνει ὁ κύριός της, ὅτι ἕνα βράδι ποὺ ἐπέδραμαν ἄλλες ἀλεποῦδες στὸ ἀγρόκτημα, ἡ ἡμερη ἀλεποῦ τὶς κατεδίωξε μαζὺ μὲ τοὺς σκύλους.

* * *

Ὁ Ὀθωμανὸς Μαθουσάλας Ἀλὴ Σεφκὴ Ἀγᾶς, φοιτᾶ γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ σχολεῖο, σὲ ἡλικία... 137 χρονῶν, γιὰ νὰ μάθη νὰ διαβάζη καὶ νὰ γράφη μὲ τὸ νέο τουρκικὸ ἀλφαβητάριο.

— Οἱ Τοῦρκοι ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Ζαρὸ Ἀγᾶς σὲ ἡλικία 160 χρονῶν, ὁ Ἀλὴ εἶνε ὁ γηραιότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

* * *

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θὰ ξέρουν ἀσφαλῶς ὅτι ἐυρίζονται μέ... πέταλα ἀλόγων !

— Ἰδοὺ τί λέγει ἡ ἱστορία:

— Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει ἕνα ἐργοστάσιο, τὸ ὁποῖο ἐξάγει στὴν Κίνα σὲ ἑκατοντάδες τόννους κάθε χρόνο, παλιὰ πέταλα.

— Οἱ Κινέζοι μὲ τὰ πέταλα αὐτὰ κατασκευάζουν ξυράφια καὶ ξυριστικὲς λεπίδες τὶς ὁποῖες ἐξάγουν στὴν Εὐρώπη.

* * *

Στὸ Μιλάνο, μιὰ νέα, ὀνομαζομένη Μπετίνα Πιέρι, πλάγιασε στὸ κρεββάτι της τὸ ἔτος 1864 καὶ σὲ ἡλικία 15 χρόνων.

— Ἀπὸ τότε κοιμᾶται διαρκῶς καὶ τὴν ταΐζουν κοιμισμένη !..

— Σήμερα εἶνε 88 ἐτῶν καὶ ζῆ σάν σέ... ὄνειρο !

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΝΑ!. Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ...

Ἐγράφαμε προχτὲς γιὰ τοὺς Ἕλληνας «γράφοντας» — καὶ ποῖος Ἕλληνας δὲν γ ρ ά φ ε ι !... — καὶ γιὰ τὰ ἀπροκυήματα τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς μεγαλοφυΐας τοὺς, ποὺ ἐχαράχτησαν καὶ θὰ διαιωνισθοῦν στὸ βιβλίο τῶν ἐπισκέψεων ποὺ ἀνοίχθηκε στὸ σπίτι τοῦ Μεχμὲτ - Ἀλῆ στὴν Καβάλλα.

Καὶ ἀναδημοσιεύσαμε καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα αὐτά.

Ἀλλά, ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν παρελαύνουν μόνον οἱ ἄνδρες. Ποζάρουν μὲ τὴ γραφῖδα ἀνὰ χεῖρας καὶ γυναῖκες. Γράφουν λοιπὸν κι' αὐτές:

«13 Αὐγούστου 1932. — Ἐπισκεπτὼν τὴν οἰκίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀχμὲτ(!) - Ἀλῆ - πασᾶ τῆς Αἰγύπτου, μένω ὑπερευχαριστημένη διὰ τὸ ἀρχαότατο περιβάλο της

Κακουλὴ Α. Γραβατζόγλου
πρόσφυξ ἐκ Σμύρνης
Κατήκος ἐν Ἀθήναι»

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχη τὸν τελευταῖο λόγο ἡ κ. Κακουλῆ, ἀκολουθεῖ λίγο παρακάτω:

«1934 Αὐγούστου. Ἰωάν. Πρ. Σταυρέλης, ἐκ πλοιαρίου Μητιλήνης Σωστοῦ Παναγιώτης, νῖν ἐλεκτής.

»Κλείνω γόνι εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ μεγάλος εὐεργέτης μας καὶ συμπατριώτης μου κ. Μεχμὲτ - Ἀλῆ - πασσᾶς.

Βαλεντῖνος Κ. Θεοδωρίδης
ἐκ Καβάλλας»

* * *

Ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ ράσον ὑστερεῖ:

«Πόσον μεγάλη ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μεχμὲτ - Ἀλῆ ! Ὁ κατινοκόπτης (!) τῆς Καβάλλας, ποὺ δὲν ἐγνώριζεν οὔτε γραφήν, ἔγινεν ἱδρυτὴς δυναστείας ἐν Αἰγύπτῳ.

»Ἐκπολιτιστικῶς ὡργάνωσεν εὐρωπαϊκῶς τὸν θρόνον του. Εἰσήγαγε τὴν εὐνομίαν εἰς τὸ Κράτος του, ἀνέπτυξε τὰς πλουτοπαραγωγικὰς δυνάμεις τῆς χώρας καὶ ὑπεστήριξε μέ... περίεργον ψύχωσιν τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὰς Τέχνας.

Κ α λ λ ί μ α χ ο ς
Ἱεροκῆρυξ 5ης Μεραρχίας»

Καὶ ἀκολουθεῖ σταυροκοπούμενος ὁ κ. Νικόλ. Μαγκάκης, στὸ περιβόλι αὐτὸ τῆς νεοελληνικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ψυχικῆς τῶν συγχρόνων ἐκδηλώσεως:

«Ταπεινὸς καὶ ἐγὼ θεράπων τοῦ μεγάλου μας Μεχμὲτ - Ἀλῆ, εἰσέρχομαι καὶ προσκυνῶ καὶ ἐξέρχομαι, κλείνων εὐλαβῶς τὴν θύραν».

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ κ. Μαγκάκης δὲν πῆρε «εὐλαβῶς» μαζύ του καὶ τὰ κλειδιά, καὶ ἔτσι μπορέσαμε νὰ ξαναμποῦμε καὶ νὰ σταχυολογήσουμε καὶ ἄλλα.

* * *

Μιᾶς ἡμέρας βεβαίως μελέτη τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἀναθηματικοῦ βιβλίου δὲν ἀρκεῖ.

Οἱ ἐρχόμενοι «εὐλαβῶς» νὰ γράψουν στὸ βιβλίο τῶν παρουσιάσεων καὶ νὰ ἀπαθανατίσουν τὴν κοσμοϊστορικὴ ἐπίσκεψι καὶ διέλευσί των, σὲ βιβλία ἱστορικά, ὅπως αὐτό, δὲν εἶνε λίγοι.

Εἶνε χιλιάδες !

Φυλλομετρῶντας ὅμως τὰ ὀγκώδη αὐτὰ βιβλία — εἶνε δυό-τρία — καὶ ἐρχόμενοι στοὺς νεωτέρους χρόνους, συναντήσαμε ἐκεῖ μέσα καὶ μερικοὺς συγγενεῖς τοῦ Μεχμὲτ-Ἀλῆ, ἐλθόντας καὶ ἐλθούσας ποὺ διὰ ἐτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, νὰ προσκυνήσουν τὸ σπίτι τοῦ γενάρχου».

Γράφουν λοιπὸν ὅλες ἡ «ἀπόγονες» καὶ οἱ «ἀπόγονοι»... γαλλιστί.

Ἡ Ἀντιλλὲ λοιπὸν Σουκρῆ-μπέη γράφει:

«Δόξα στὸν Ἀλῆ-Μεχμὲτ - πασᾶν τὸν Μέγαν».

Ἡ Σιβεκιὰρ - Χαρισσὼ προσθέτει:

«Ἦρθα νὰ σᾶς προσφέρω τοὺς σεβασμούς μου.

Ἡ ἐγγονή σου
Σιβεκιὰρ - Χαρισσὼ»

Ἕνας «Χάνς - Λιντεστάϊν» πρίγκηψ Αὐστριακὸς αὐτός, καθὼς προσυπογράφεται καὶ συνοδὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν κατωτέρω πριγκηπισσῶν, γράφει μὲ μεγάλα γράμματα μιὰ λέξι μονάχα:

«Δικαιοσύνη!»

Γιατὶ καὶ γιὰ ποιὸν ζητεῖ «δικαιοσύνη» ;

Καὶ ἀπὸ ποῖον;

Μήπως ἀπό... ἡμᾶς γιὰ τὶς κρίσεις μας ;

Ἕνας ἄλλος πρίγκηψ, Αἰγύπτιος αὐτός, γράφει κι' αὐτὸς γαλλιστί:

«Εἰς τὴν μεγάλην ψυχὴν τοῦ Μεγάλου Μεχμὲτ -Ἀλῆ αἰωνία ἡ μνήμη.

Ὁ δοῦλος του,
Ὁ λατρεύων αὐτὸν
κλπ.»

* * *

Καὶ ἀκολουθεῖ ὁ κ. Γ. Ἰορδανόπουλος καὶ ἡ Σ. Ραφαηλίδου, ἡ ὁποία φαίνεται καὶ πῶς τὰ γράφει ἡ ἴδια:

«12)7)35. Ἀνάμνησις ἐκδρομῆς μὲ τὸν Γιῶργο, στὴν Καβάλλα καὶ ἐπίσκεψις στὰ Βακούφικα μὲ μιὰ εὐχάριστη συντροφιά».

Ἕπονται ἡ ὑπογραφὲς τῆς συντροφιᾶς.

Ἀλλὰ ὁ κ. Γ. Ἰορδανόπουλος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θὰ ἀπετέλει τὸ ἱππικὸν τῆς «εὐχαρίστου συντροφιᾶς», ἐμπέεται καὶ παίρνει φόρα, καὶ ἀνεβαίνει στὸν Πήγασσο καὶ κλωτσάει στίχους καὶ ὁμοιοκαταληξίες:

Ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις μου,
τῆς πόλεως Καβάλλας,
θὰ ἐνθυμοῦμαι ζωηρῶς
ἐγὼ τὰς πιὸ μεγάλας.
Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσις,
τὸ σπίτι τοῦ Χεδίβη,
ποὺ μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη,
ἡ ἱστορία κρύβει.

Ἀλλὰ ἀμέσως κατόπιν, φοβηθεὶς μήπως στὴ φασαρία αὐτὴ καὶ στοῦ Πηγάσσου τα «τσινίσματα» λησμονηθῆ, ἔρχεται ὁ Κὺρ - Νικολάκης Καπατᾶς, γιὰ νὰ μᾶς πῆ μὲ δυὸ λέξεις, λακωνικῶς μὲν καί... λατινικῶς, ἀλλὰ πλήρεις σημασίας καὶ πλήρεις ἱστορικῶν συνεπειῶν:

«Ἦλθον καὶ ἐγὼ ἐδῶ σήμερον καὶ εἶδον».

Veni — vidi vici.

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 50)

«Μνήμων καὶ ἐγώ...»

— Δικαιοσύνη ;

«Εὐλαβῶς... κλείω τὴ θύρα»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Λεὸν Ζερβαὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Κατανίκησα λοιπὸν ὅπως μποροῦσα τὶς ἀνησυχίες μου. Μὰ ἕνας φίλος μου στὸ Παρίσι, στὸν ὁποῖο ἡ Ἰωάννα ἔστελνε τὶς ἐπιστολές της κι' ὁ ὁποῖος μοῦ τὶς διεβίβαζε κατόπιν, μοῦ τηλεγράφησε ὅτι ἐστερεῖτο ἐντελῶς εἰδήσεών της. Τότε, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῶ, ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάρω τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνιο ποὺ θ' ἀναχωροῦσε γιὰ τὴν Εὐρώπη.

»Δυὸ μέρες, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ὑπερωκεανίου, μπῆκα ἕνα βράδι σὲ κάποιο κέντρο γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου. Ἐκεῖ τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν τυχαίως σὲ κάποια γαλλικὴ ἐφημερίδα ποὺ ἦταν ἀνοιχτὴ σὲ σελίδα τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας.

»Δὲν ξέρω γιατί, μιὰ εἴδησις ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ τῆς σελίδος, τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή μου. Φαντάζεστε εὔκολα τὴν ἀγωνία μου, ὅταν διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Ἕνα φριχτὸ ἔγκλημα διεπράχθη στὴν περιφέρεια τῆς Ἀνατολικῆς Λάνδης. Μιὰ νεαρὰ χήρα, ὁ προστάτης ἄγγελος τῶν φτωχῶν τοῦ τόπου, ἡ κ. ντ' Α..., βρέθηκε δολοφονημένη στὶς 26 Φεβρουαρίου τὸ πρωί. Τὴ σκότωσαν καθὼς ξαναγύριζε ἀπ' τὸ σπίτι ἑνὸς ἐτοιμοθανάτου, στὸν ὁποῖο εἶχε πάει νὰ δώσῃ τὴ συνδρομή της.

»Ὑποθέτουν ὅτι τὴν παρέσυραν σ' ἐνέδρα κι' ὁ δολοφόνος βρίσκεται στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Ἡ κ. ντ' Α... ἦταν εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, ὑψηλὴ ἀπέραντη περιουσία κι' ἐπρόκειτο νὰ ξαναπαντρευτῆ...»

— Μόλις τὰ διάβασα ὅλ' αὐτά, ἐξακολούθησε ὁ Λεόν, ἔβγαλα μιὰ δυνατὴ κραυγή. Ἂν ἦταν ἡ Ἰωάννα μου!... Ὅλοι μὲ νόμισαν γιὰ τρελλό...

»Τοῦ κάκου ζήτησα μιὰ ἄλλη γαλλικὴ ἐφημερίδα ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ μὲ διαφωτίση περισσότερο. Αὐτὴ ποὺ εἶχα στὰ χέρια μου ἦταν πολὺ παλιά. Ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὶς 28 Φεβρουαρίου κ' εἴμαστε στὸν Ὀκτώβριο.

»Τοῦ κάκου ἔψαξα κι' ἀναστάτωσα τὴ Νέα Ὑόρκη, τοῦ κάκου πῆγα στὴν πρεσβεία, οὔτε ἐφημερίδα μπόρεσα νὰ βρῶ, οὔτε νὰ μάθω ποιὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς δολοφονημένης.

»Πῶς νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ἀγωνία μου καὶ τὴν ἀπελπισία μου κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δεκαημέρου ταξιδιοῦ μου ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη.

»Γιὰ νὰ κάνω κουράγιο, ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, ὅτι δὲν ἦταν μόνο τὸ ἐπίθετο τῆς Ἰωάννας, στὴν Ἀνατολικὴ Λάνδη, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ Α. Κι' ἄλλων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν, τὰ ὀνόματα ἀρχίζαν ἐπίσης ἀπὸ Α, ὅπως τῶν ντ' Αἰρέν, ντ' Ἀσκιέ, ντ' Ἀμπαντί, ντ' Ἀβραί, ντ' Ἀντεμάρ κλπ.

»Ναί, μὰ ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε πὼς ἡ δολοφονημένη ἦταν χήρα, εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, κι' ἐπρόκειτο νὰ ξαναπαντρευτῆ... Ἦταν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ συγκεντρωνῃ κι' ἄλλη γυναῖκα ὅλες αὐτὲς τὶς ἰδιότητες.

»Συγχρόνως, ἄκουγα μέσα μου μιὰ φωνὴ ἀδυσώπητη νὰ μοῦ λέῃ: «Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ εἶνε !»

»Τέλος, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, σχεδὸν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου, ἔφτασα στὴ Γαλλία καὶ ἤρθα κατ' εὐθεῖαν σὲ σᾶς, χωρὶς νὰ σταθῶ καθόλου στὸ δρόμο μου, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ ζητήσω τὴν παραμικρὴ πληροφορία ἀπὸ κανένα.

»Τί συνέβη λοιπόν ;

Ὁ δήμαρχος Ντυτὶλ ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ νέου καὶ τοῦ εἶπε μὲ βαθειὰ συμπόνια.

— Εἴσθε δυνατός, δὲν εἶν' ἔτσι ; Πολλὲς φορὲς ἄκουσα τὴ φτωχή μας Ἰωάννα νὰ λέῃ ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴ θέλησί σας καὶ τὴν ἐνεργητικότητά σας.

Γιὰ πρώτη φορά, ὁ νέος καλλιτέχνης ἄφησε νὰ φανῆ ἡ μεγάλη του ταραχὴ καὶ κλονίστηκε.

— Τὴ φτωχή μας Ἰωάννα !... ζαναπῆτε τρέμοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ὦ! ὥστε ἦταν αὐτή ;...

— Ναί, ἀπάντησε ἀργὰ ὁ δήμαρχος τοῦ Σαὶν-Μεζὰρ. Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε τὴν ἀλήθεια, ἡ μνηστή σας δολοφονήθηκε ἄνανδρα καὶ ἄτιμα μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα, καθὼς ξαναγύριζε ἀπὸ κάποιο δυστυχισμένο ἄθλιο, τοῦ ὁποίου εἶχε κλεισει τὰ μάτια.

Ὁ Λεὸν δὲν μίλοῦσε πειά. Κατάχλωμος, ὅπως ἦταν, μὲ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο στὸ ἀριστερὸ χέρι, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, θὰ τὸν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ νεκρό.

Ὅποιος τὸν κύτταζε ὅμως προσεχτικά, θὰ πρόσεχε δυὸ πράγματα: τὸ ἀνάλαφρο τρεμοῦλιασμα τῶν ρουθουνιῶν του καὶ τὸ συμμάζεμα τῶν φρυδιῶν του.

— Ὁ δολοφόνος τὴ χτύπησε στὸ στῆθος, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ντυτίλ. Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε, ὅτι ἔγινε φριχτὴ πάλη... Δυὸ ὧρες μετὰ τὴ δολοφονία, τὸ τέρας ξαναγύρισε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος κι' ἄφησε ὅλη τὴ λύσσα του νὰ ξεσπάση στὸ πτῶμα τοῦ γλυκοῦ καὶ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος... Ὦ! εἶνε φριχτό !...

Ὁ γέρος δήμαρχος, καθὼς ξαναθυμῶταν τὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις, φαινόταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήση ἀπὸ ἀπελπισία, τόσο ζωντανὲς καὶ ἀπαραχτικὲς ἦσαν πάντοτε μέσα του ἡ ἀναμνήσεις.

Ἄφησε τέλος τὸ κεφάλι του νὰ γείρη στὸ στῆθος του καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ Λεὸν Ζερβαὶ πῆρε τότε τὸ χέρι τοῦ κ. Ντυτὶλ καὶ τὸ ἔσφιξε ἀργά.

Νοιώθοντας τὸ ἐγκάρδιο αὐτὸ σφίξιμο, ὁ δήμαρχος τοῦ Σαὶν-Μεζὰρ φάνηκε σὰν νὰ συνέρχεται.

— Δὲν πρέπει νὰ κλαίμε τοὺς νεκρούς, πρόφερε ἀργὰ ὁ μνηστὴρ τῆς Ἰωάννας. Τὰ δάκρυά μας δὲν τοὺς ξαναδίνουν τὴ ζωή. Ἔχουμε καθήκον νὰ τοὺς ἐκδικοῦμεθα.

— Αὐτὸ ἔλεγε κι' ὁ γυιός μου. Μὰ θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸ θάνατο Ἰωάννας ;

— Ἂν θὰ μπορέσουμε ! εἶπε ὁ νεαρὸς ζωγράφος. Μήπως ἡ εἴδησις ποὺ διάβασα δὲν εἶνε ἀληθινή ; Ἔγραφε ἐν τούτοις καθαρὰ ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη.

Ἡ ὀδύνη τοῦ δημάρχου Ντυτὶλ διπλασιάσθηκε.

— Ἀ! ξέχασα ! φώναξε. Δὲν ξέρετε τίποτε... Ἐ, λοιπόν ! τὸ πιὸ τρομερὸ δὲν ἦταν ὁ θάνατος τῆς Ἰωάννας... Συνέλαβαν ὡς ἔνοχο τὸν Μισέλ Κασταφέντ... Τὸν ξέρατε αὐτὸν τὸν λαμπρὸ νέο, τὸ μνηστῆρα τῆς Ρόζας ;

— Ναί... Ναί !... Ἐξακολουθῆστε...

— Ἀλλοίμονο !... Ὅλες ἡ ἀποδείξες ἦσαν ἐναντίον του καί... τὸν καρατόμησαν.

— Τὸν καρατόμησαν ! ξαναπῆ ὁ Λεόν, τινάζοντας μιὰ-μιὰ τὶς συλλαβές...

Καὶ ἡ ἐντύπωσις ποὺ τοῦ προκάλεσαν τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν τόσο δυνατή, ὥστε πετάχτηκε ἀμέσως ἐπάνω, σὰν νὰ τὸν τίναξε ἐλατήριο, κι' ἔκανε δυὸ βήματα πίσω.

Μὰ συνερχόμενος ἀμέσως, ρώτησε:

— Κύριε Ντυτίλ, σᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆτε ὅλα, ὅλα, χωρὶς νὰ ξεχάσετε τίποτε;... Ἀ! μὴ φοβᾶστε τί

ποτε ! Σκουπίστε τὰ δάκρυά σας καὶ κάμετε κουράγιο... Θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ καὶ τοὺς δυό... Τί λέω ; Καὶ τοὺς τρεῖς;

— Τοὺς τρεῖς ; ξανατεῖπε ὁ κ. Ντυτίλ. Ἔχετε δίκηο, γιατί ἡ Ρόζα εἶνε πολὺ δυστυχισμένη.

— Ἡ Ρόζα ! φώναξε ὁ Λεόν. Ὦ ! πόσο θὰ ὑποφέρη !... Μσ ὄχι, δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω γι' αὐτή... Ὑπάρχει ἀκόμα — ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη — ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα ἄλλο θῦμα, στὸ ὁποῖο ὠρκίστηκα μιὰ τρομερὴ ἐκδικησι... Δὲν τὸ γνωρίσατε σεῖς τὸ θῦμα αὐτό... Ἡ Ἰωάννα μόνο ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου καὶ τῆς ζωῆς μου... Μὰ ὑπομονή, δὲν θὰ ξεχάσω τίποτε...

»Διηγηθῆτε τὰ μου ὅλα, ὅλα !... Κυρατικῆστε τὴ συγκινησί σας, γαληνέψετε τὴν ἀπελπισία σας... Σᾶς ἀκούω...

Ἡ διήγησις τοῦ δημάρχου Ντυτίλ, βάσταξε πολλὴ ὥρα.

Τὴ λαμπρὴ φθινοπωρινὴ μέρα τὴ εἶχε διαδεχθῆ τώρα ἕνα δειλινὸ θολὸ καὶ λίγο ὑγρό. Ὅταν ὁ κ. Ντυτὶλ τελείωσε, δὲν εἶχε ἀκόμα νυχτώσει, μὰ ὁ ἥλιος εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀφήνοντας τὴν ἐξοχὴ μισοσκότεινη

Ὁ Λεόν Ζερβαί, πιὸ γαλήνιος, πιὸ ἀπαθὴς ἀπὸ ποτέ, σηκώθηκε...

— Πηγαίνω στὴν ἔπαυλι Καστανιέρ, κύριε δήμαρχε εἶπε. Πρέπει νὰ μιλήσω στὸν Ἀντουὰν Φλαμαρέν, μαρκήσιο τοῦ Μαρεστάν.

Πρόφερε τὶς τελευταῖες λέξεις μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη εἰρωνεια.

Ἂν ὁ Ἀντουὰν μποροῦσε νὰ δῆ τὴ λάμψι ποὺ περασε ἀπὸ τὰ τόσο ψυχρὰ συνήθως μάτια τοῦ ζωγράφου, καθὼς πρόφερε τὸ ὄνομά του, ἀσφαλῶς ἡ ἐντύπωσις ποὺ θὰ δοκίμαζε δὲν θὰ ἦταν καθόλου εὐχάριστη.

— Στὴν Καστανιέρ ; ξαναεῖπε ὁ κ. Ντυτὶλ κατάπληκτος, Θὰ πᾶτε στὴν Καστανιέρ; Δὲν εἶνε δυνατόν !

— Γιατί ;

— Γιατί ; Μὰ θὰ σᾶς συμβῆ κακό ! Ἂν θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε τὴν Ἰωάννα, φευγᾶτε ἀπεναντίας καὶ κανείς, πρὸ πάντων αὐτός, ἂς μὴ μάθη τὴν ἀφιξί σας ἐδῶ...

— Δὲν μὲ ξέρετε ἀκόμα, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε ὁ Λεον μὲ τόνο γαλήνιο καὶ γεμᾶτο πεποίθησι. Δὲν φοβᾶμαι κανένα καὶ θέλω ἀπεναντίας ὅλος ὁ κόσμος νὰ μάθη τοὺς σκοπούς μου.

»Μετὰ τὴ συνάντησί μου μὲ τὸν Φλαμαρέν, θὰ ξαναφύγω κατ' εὐθεῖαν γιὰ νὰ πάω νὰ βρῶ τὴ Ρόζα. Ἡ θέσις μου εἶνε κοντά της. Πρέπει νὰ πάω τὸ ταχύτερο. Χαίρετε... Ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ἐλπίδα στὸ μέλλον κι' ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν θα ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ ποὺ κάνατε γιὰ μᾶς.

Κάτω ἀπ' τὸ φλέγμα τοῦ καλλιτέχνου, μάντευε κανεὶς μιὰ βαθειὰ συγκίνησι. Ὁ κ. Ντυτὶλ ὡστόσο, δὲν μπόρεσε νὰ κατανικήση τὴν ἀνησυχία του.

— Ἀφῆστε με νὰ σᾶς συνοδεύσω, εἶπε. Ἂν ἀργήσετε σ' αὐτὰ τὰ μέρη τὴ νύχτα, σᾶς βεβαιώνω πὼς θὰ εἶν' ἐπικίνδυνο γιὰ σᾶς...

Ὁ Λεὸν ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

— Μὴ φοβᾶστε τίποτε, ξαναεῖπε. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἄτρωτοι, ἀσφαλισμένοι ἀπὸ κάθε κίνδυνο: οἱ ἐκδικηταί! Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀπ' αὐτούς ! Χαίρετε !...

Ὁ δήμαρχος Ντυτὶλ τὸν συνώδευσε ὡς τὴν ἄκρη τῆς δενδροστοιχίας καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο γιὰ νὰ πάη στὴν Καστανιέρ.

— Θὰ κάνω τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια, εἶπε ὁ νέος. Θὰ στείλω τὸ ἁμάξι μου νὰ περιμένω στὸ Σαὶν-Μεζάρ.

XV

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

Ἦταν ἀρχὲς τοῦ Νοεμβρίου. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀκόμα γλυκεια καὶ θερμή.

Ὁ Λεὸν Ζερβαὶ βάδιζε στὸ μικρὸ πετρώδη δρόμο, ἀδιάφορος στὴν ὡμορφιὰ τῆς φύσεως, ποὺ τὸν περιστοίχιζε. Ἀσφαλῶς ἡ σκέψεις του θὰ ἦσαν πολὺ βαθειὲς γιὰ νὰ μὴ συγκινῆται ἀντικρύζοντας γύρω του τὰ μεγαλοπρεπῆ τοπία, τὰ ὁποῖα εἶχε διασχίσει μὲ τὴν Ἰωάννα σὲ μιὰ ἄλλη ἐποχὴ τῆς ζωῆς του.

Μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπαθῆ, μὲ τὰ φρύδια μαζεμένα, διευθυνόταν πρὸς τὴν Καστανιέρ.

Ὁ Φλαμαρὲν ἦταν στὸ κατῶφλι τῆς εἰσόδου τῆς βίλλας, ὅταν ὁ καλλιτέχνης πέρασε τὴν καγκελλόπορτα καὶ διέχισε τὴν αὐλή.

Τὸν ἀναγνώρισε τάχα ; Ὄχι, βέβαια, δὲν ἦταν δυνατόν, ἀφοῦ βεβαίωνε ὅτι δὲν εἶχε ξαναδῆ ποτὲ τὸν Λεὸν Ζερβαί.

Ὡστόσο, βλέποντας τὸν ἐπισκέπτη νὰ προχωρῆ πρὸς αυτόν, τὰ χαρακτηριστικά του ἀλλοιώθηκαν ξαφνικὰ κι' ἕνα ρῖγος τόσο ξαφνικὰ τὸν τίναξε, ὥστε ἀναγκάστηκε γιὰ νὰ μὴ πέση κάτω, νὰ στηριχθῆ στὸ φύλλο τῆς πόρτας.

Κύτταξε πίσω του. Θὰ ὠρκιζόταν κανείς, ὅτι ἤθελε νὰ φύγη. Πάντως,δὲν μπόρεσε. Μιὰ φωνὴ καθαρὴ καὶ σταθερή, ἀκούστηκε κοντά του.

— Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Λεὸν Ζερβαί, Θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ δεχθῆτε ;...

Ὁ μαρκήσιος εἶχε ξαναγίνει κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Μιὰ ἔκφρασις ἀβρότητος εἶχε ἀντικαταστήσει στὰ χλωμὰ χαρακτηριστικά του τὸν ἀρχικὸ τρόμο.

— Βέβαια, κύριε, ἀπάντησε μὲ μεγάλη εὐγένεια. Μοῦ ἐπιτρέπετε μόνο νὰ μάθω τ' ὄνομά σας ; Εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ τὸ πῆτε...

— Περιττὸν, ξέρετε θαυμάσια ποιὸς εἶμαι, ὅπως ἐπίσης ξέρετε γιατὶ ἔρχομαι ἐδῶ.

Ὁ Φλαμαρὲν ἀνασκίρτησε. Ὁ συνομιλητής του εἶχε ὑψώσει ἐλαφρὰ τὸν τόνο του. Μερικοὶ περιβολαρέοι ποὺ ἐρχαζόντουσαν πιὸ πέρα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν ἀκούσουν.

Γι' αὐτὸ ὁ μαρκήσιος βιάστηκε νὰ εἰσαγάγη τὸν Λεὸν Ζερβαὶ στὸ σπίτι του καὶ νὰ κλείση προσεχτικὰ τὶς πόρτες πίσω του.

Τί εἶπαν τάχα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δύο ὡρῶν ποὺ βάστηξε ἡ συνομιλία τους ;

Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε, κανεὶς δὲν τὸ ἄκουσε.

Ὁ Λεὸν βγῆκε ἔξω, κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του πάντοτε, ἀφήνοντας τὸν μαρκήσιο σ' ἕναν καναπὲ σχεδὸν ἀναίσθητο.

Στὸν ἀντιθάλαμο συνάντησε τὴ Ζιλμπέρτ.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, ὁ πατερας σας εἶνε ἀδιάθετος. Σᾶς ζητάει ἀμέσως.

Ἡ μικρούλα ὑποκλίθηκε. Τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου ψυχρὰ σὰν ἀτσάλινες λεπίδες, τὴν ἔκαναν νὰ νοιώση μιὰ ἀλλόκοτη αἴσθησι φόβου καὶ πόνου. Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ ποῦ τὸν εἶχε ξαναδῆ καὶ θέλησε νὰ τὸν ξανακυττάξη, μὰ ἐκεῖνος εἶχε κιόλας ἐξαφανισθῆ.

Ἡ νύχτα εἶχε σχεδὸν ἁπλωθῆ πειά.

Χωρὶς νὰ διστάση, ὡστόσο, ὁ Λεὸν πῆρε ἕνα δρομάκο ἔρημο καὶ διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἐξοχὴ τοῦ Ἀρζίλ.

Ὁ κ. Ντυτὶλ τοῦ εἶχε δώσει ὅλες τὶς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις. Ἀργά, ὁ νέος ἔκανε τὸ γῦρο τῶν θάμνων.

Ἡ ἀγαθὲς γυναῖκες τοῦ χωριοῦ εἶχαν στήσει ἕνα ξύλινο σταυρὸ στὸ μέρος, ὅπου δολοφονήθηκε ἡ Ἰωάννα.

Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, ὁ Λεὸν κατώρθωσε νὰ τὸν διακρίνη.

— Ἀ! εἶπε ἁπλᾶ. Ἐδῶ εἶνε...

Πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ σταυρὸ κι' ἔμεινε ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἐκεῖ, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ἐλαφρὰ ρίγη τὸν τίναζαν.

— Δυστυχισμένη Ἰωάννα !... εἶπε τέλος.

Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀργά, διευθυνόμενος προς τὸν πύργο τοῦ Τουζά. Ἔφθασε σ' ἕνα μέρος, ὅπου ὁ μαντρότοιχος τοῦ πάρκου εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἕνα φράχτη ποὺ βρισκόταν σὲ κακὴ κατάστασι.

Ὁ Λεὸν τὸν πήδησε χωρὶς δυσκολία καὶ βρέθηκε σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ πάρκου, ἀρκετὰ εὐρύχωρο, στὸ ὁποῖο κατέληγαν πολλὰ μονοπάτια.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ σελήνη παρουσιάστηκε στὸν ὁρίζοντα καὶ ἡ λάμψι της, μολονότι χλωμὴ κι' ἀδύνατη ἀκόμα, ἐπέτρεψε ὡστόσο στὸ νέο νὰ διευθυνθῆ στὰ σίγουρα ἀνάμεσα στὸ λαβύρινθο τῶν δέντρων ποὺ ἦταν μπροστά του.

Πραγματικά, ἔκανε μερικὰ βήματα ἀκόμα κι' ἔφτασε στὸ σκοπό του... στὸν τάφο τῆς Ἰωάννας...

Το ἔνστικτό του δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσει: Ἤξερε ὅτι ἡ Ἰωάννα ἔπρεπε νὰ κοιμᾶται ἐκεῖ τὸν τελευταῖο τῆς ὕπνο... στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος, ὅπου τοῦ εἶχε δώσει ραντεβοῦ κατὰ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἰδώθηκαν.

Ὁ Λεὸν εἶχε πάει στὸ ραντεβοῦ αὐτὸ μὲ τὸν πιὸ μυστικὸ τρόπο. Κανένας στὸν πύργο δὲν τὸν εἶχε δῆ, κανένας στὸν τόπο δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ τὴν παρουσία του. Ἡ Ἰωάννα τοῦ εἶχε γράψει νὰ τὸν περιμένη ἐκεῖ — στὸ σύδεντρα τῶν φτωχῶν, ὅπως ἔλεγαν τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ πάρκου — κι' ἐκεῖνος εἶχε πάει.

Αὐτὸ εἶχε συμβῆ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἡ συνέντευξίς τους εἶχε βαστήξει ἀρκετὴ ὥρα, ἐνῶ ἡ Ρόζα, ἀγρυπνοῦσε σὲ λίγη ἀπόστασι πιὸ πέρα... Εἶχαν περάσει, τότε, γλυκειὲς κι' ἀλησμόνητες στιγμές...

Ὦ ! πόσο μακρυὰ ἦσαν τώρα ὅλ' αὐτά!... Ἡ Ἰωάννα ἦταν νέα, ὡραία, ἀξιολάτρευτη καλὴ κι' ἀφωσιωμένη... Αὐτὸς εἶχε φύγει, πιστεύοντας στὴν εὐτυχία ποὺ θὰ τοῦ δημιουργοῦσε ὁ ἔρως τῆς Ἰωάννας.

Λίγοι μῆνες μόλις εἶχαν περάσει κι' ἕνα δρᾶμα τρομερὸ εἶχε ξεσπάσει... Καὶ τώρα στὴ θέσι, ὅπου εἶχαν συναντηθῆ δυὸ πλάσματα ἀγνὰ κι' εὐτυχισμένα, ὑπῆρχαν, κάτω ἀπὸ τὴν ὑγρὴ καὶ ψυχρὴ γῆ, δυὸ δυστυχισμένα θύματα.

Δυὸ !... Ναί, ἀλλοίμονο... Γιατὶ τὸ φεγ.άρι, ἀνεβαίνοντας στὸ βαθυγάλαζο νυχτερινὸ οὐρανό, γινόταν ὅλο ἕνα πιὸ λαμπρὸ κι' ἔρριχνε τὶς ἀχτῖνες του σὲ δυὸ ἐπιτάφιες πλάκες, στημένες πλαῖ-πλαί, ἀνάμεσα στὴ χλόη καὶ τοὺς λειχῆνες...

Τὸ μέρος ἦταν ὑπέροχο. Στὴ μέση τοῦ πάρκου, ἀνάμεσα στὶς ἀγριοτριανταφυλλιές, στὶς αἰωνόβιες βαλανιδιὲς καὶ στὶς λεύκες, ὑπῆρχε ἕνα ὕψωμα, ποὺ ἐδέσποζε τῆς κοιλάδος. Ἡ Ἰωάννα ἀγαποῦσε πολὺ τὸ μέρος αὐτό. Εἶχε πῆ κ' εἶχαν βάλει πάγκους καὶ πήγαινε κάθε μέρα κι' ἐργαζόταν μὲ τὴ Ρόζα.

Ἐκεῖ ἐπίσης δεχόταν τοὺς φτωχοὺς ποὺ ντρεπόντουσαν καὶ δὲν τολμοῦσαν ν' ἀντικρύσουν τ' ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου. Καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀκριβῶς ἡ κοινὴ εὐγνωμοσύνη εἶχε ἐπωνομάσει τὸ μέρος ἐκεῖ Σύδενδρο τῶν Φτωχῶν...

Ἐκεῖ τώρα κοιμᾶται τὸν αἰώνιο ὕπνο τῆς ἡ Ἰωάννα καὶ πιὸ πέρα, σ' ἕνα ἄλλο τάφο, ὁ Μισέλ...

Ἡ Ρόζα, εὐλαβικά, εἶχε θάψει ἐκεῖ τὰ δυὸ πιὸ ἀγαπημένα της πλάσματα.

Στοὺς δυὸ τάφους δὲν ὑπῆρχε ὄνομα, μὰ ἡλιοτρόπια ἀνθισμένα ἀκόμα παρ' ὅλο τὸν χειμῶνα ποὺ ζύγωνε. Μεγάλες τριανταφυλλιὲς τοὺς περιστοίχιζαν καὶ σχημάτιζαν ἕνα ἀδιάπεραστο τεῖχος ἀγάπης...

Κανένα φύλλο δὲν ἦταν στὴ γῆ, κανένα ἀγριόχορτο δὲν φύτρωνε γύρω. Ἡ Ρόζα — ἡ ὁποία γιὰ λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ δοῦμε στὸ ἑπόμενο κεφάλαιο, ἔλειπε ἀπὸ τὸν πύργο — εἶχε δώσει, πρὶν φύγη, ὁδηγίες στοὺς ὑπηρέτες γιὰ τὴν περιποίησι τῶν δύο τάφων.

Ὁ Λεὸν Ζερβαὶ κύτταξε γύρω του.

Ἡ φύσις ἦταν ἀποκοιμισμένη μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ γαλήνη. Οὔτε ἕνας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν.

Κανένα ἀδιάκριτο βλέμμα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δῆ, κανένα αὐτὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούση... Ὁ καλλιτέχνης γονάτισε καὶ φιλῶντας τὴν ψυχρὴ πέτρα, ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ ἐπιφυλακτικότης του, τὸ φλέγμα του, ἡ ἀπάθειά του, ὅλα εἶχαν ἐξαφανιστῆ. Ἔκλαιγε τώρα σὰν παιδὶ τὸ χαμένο ὄνειρο τῆς νεότητός του, τὴ συντριμμένη ἀγάπη του.

— Δυστυχισμένη Ἰωάννα !... ψιθύριζε κάθε τόσο μέσ' ἀπ' τοὺς λυγμούς του. Δυστυχισμένε Μισέλ !... Ἀγαπημένα θύματα...

Ἔμεινε ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἔτσι, ἀπελπισμένος κι' ἐκμηδενισμένος. Ἂν ὁ κ. Ντυτὶλ μποροῦσε νὰ δῆ τὸ εἰλικρινὲς ξέσπασμα αὐτοῦ τοῦ βαθειοῦ πόνου, θὰ καταλάβαινε χωρὶς ἄλλο, ὅτι ψυχὴ πολὺ τρυφερὴ κρυβόταν κάτω ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ ψυχρότητα τοῦ ζωγράφου.

Ὁ Λεὸν σηκώθηκε τέλος.

Φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς δύο τάφους καὶ ἀφοῦ ἔκοψε ἕνα ἀνθισμένο κλαδὶ ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κατόπιν, μέσα στὴν ἀπέραντη νυχτερινὴ σιωπή, δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχοῦσαν ξαφνικά.

Ὁ Λεὸν Ζερβαί, ποὺ βάδιζε γρήγορα πρὸς τὸ Σαὶν - Μεζάρ, ὅτου εἶχε ἀφήσει τὸ ἁμάξι του, ἔφερε ἀπότομα τὸ δεξὶ του χέρι στὸ ἀριστερό του μπράτσο.

— Ἀ! τὸν ἄτιμο ! φώναξε.

Ὥρμησε πρὸς ἕνα ἀπ' τὰ σύδεντρα ποὺ ἦσαν πλάϊ στὸ δρόμο κι' ἀπ' τὸ ὁποῖο κατάλαβε πὼς τὸν εἶχαν πυροβολήσει.

Μιὰ σκιὰ γλύστρησε σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν καὶ χάνηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῶν πυκνῶν δένδρων.

Παρ' ὅλη τὴν πληγή του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη φριχτά, ὁ Λεὸν, γρήγορος κι' εὐκίνητος, ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν φυγάδα.

Τὸν ἔφθασε κ' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν πιάση, ὅταν ἔξαφνα ἡ σελήνη ποὺ τὴν ἔκρυβαν ὧς τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ δέντρα, φώτισε ἔξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ δολοφόνου του.

Μόλις τὸ εἶδε, ὁ Λεὸν τραβήχτηκε δυὸ βήματα. Κι' ἔπειτα, ἀφήνοντάς τον νὰ φύγη, εἶπε ἀπὸ μέσα του θλιβερά:

— Γιὰ ποιὸν λόγο νὰ τὸν πιάσω ; Τὸν ξέρω, καὶ δὲν θα μοῦ ξεφύγη. Ἂν τὸν ἔπιανα τώρα, θὰ ἔκανα σφάλμα.

Ὁ Λεὸν Ζερβαὶ εἶχε τὸ ὑπέρτατο θάρρος νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ ἁμάξι του καὶ νὰ πάρη κατόπιν τὸ τραῖνο, χωρὶς νὰ παραπονεθῆ καὶ νὰ μιλήση σὲ κανένα γιὰ τοὺς ἀνυπόφορους σχεδὸν πόνους ποὺ ἔνοιωθε στὸ ἀριστερό του μπράτσο.

Κανένας δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη τὴν ἐναντίον του δολοφονικὴ ἀπόπειρα.

XVI

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μπρὸς στὸν σταθμὸ τοῦ παρισινοῦ προαστείου Βεζινέ, ἀρχίζουν δυὸ δρόμοι: ὁ ἕνας τραβάει ἴσια καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά, μέσα στὸ δάσος.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ συμβαίνουν τὰ γεγονότα ποὺ διηγούμεθα, δηλαδὴ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1872, δυὸ χρόνια μόλις εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν τρομερὸ γαλλογερμανικὸ πόλεμο. Τὸ ἀριστοκρατικὸ ἐκεῖνο προάστειο δὲν εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ βομβαρδισμοῦ. Μὰ τώρα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνορθώνεται ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του, ἡ κλειστὲς βίλλες νὰ ξανανοίγουν κ' ἡ ζωὴ νὰ ξαναρχίζη πιὸ ἔντονη.

Ὡστόσο μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες καὶ πιὸ πλούσιες βίλλες τοῦ Βεζινὲ εἶχε μείνει περισσότερον καιρὸ καὶ πιὸ ἐπίμονα κλειστὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Βρισκόταν μέσα στὸ δάσος, στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὸ μικρὸ χωριὸ Μοντεσσοῦ, ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὴ γοητευτικὴ λίμνη.

Ἡ βίλλα αὐτὴ περιστοιχιζόταν ἀπὸ μεγάλον κῆπο, γεμᾶτο αἰωνόβια δέντρα.

Ἕνα πρωὶ τοῦ Ἰουλίου, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τῶν περιχώρων ξαφνιάστηκαν βλέποντας ἕνα σωρὸ ἐργάτες νὰ φτάνουν στὴ βίλλα, ν' ἀρχίζουν νὰ ἐργάζωνται καὶ σὲ λίγες μέρες νὰ τὴν κάνουν ἀγνώριστη.

Οἱ γείτονες ὑπέθεσαν ὅτι οἱ παληοὶ ἰδιοκτῆται τῆς βίλλας θὰ ξαναγύριζαν νὰ κατοικήσουν σ' αὐτή.

Μὰ ὄχι... ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστα στὸν τόπο τὰ τρία πρόσωπα, ποὺ κατέβηκαν ἀπὸ ἕνα ἁμάξι κάποιο πρωί, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας.

Ἦταν, ἐν πρώτοις, μιὰ παιδούλα δεκατεσσάρων - δεκαπέντε χρόνων, ἐξαιρετικὰ ὡραία, μὲ χρυσὰ μαλλιὰ καὶ μὲ γαλάζια μάτια, ἔπειτα ἕνας ψηλὸς μελαχροινὸς νέος, μὲ ὄψι συμπαθητική κι' ἀποφασιστικὴ ποὺ ὑποβάσταζε μιὰ νέα γυναῖκα ἡγεμονικῆς ὡμορφιᾶς, μιὰ χλωμή, κλονιζομένη καὶ σχεδὸν ἑτοιμοθάνατη.

Φοροῦσαν κ' οἱ τρεῖς πένθιμα ροῦχα καὶ στὴν ὄψι τους ἦταν ἀποτυπωμένη μιὰ βαθεια ὀδύνη.

Ποιοὶ ἦσαν ;

Ἀπὸ ποῦ ἔρχόντουσαν ;

Κανέκας δὲν μπόρεσε νὰ τὸ μάθη.

Ὁ νέος ἦταν ἀδελφὸς ἢ σύζυγος τῆς νέας γυναίκας;

Μυστήριο.

Δὲν εἶχαν φέρει ὑπηρέτες μαζύ τους. Ὁ ἐπιστάτης, ποὺ εἶχε ἐπιβλέψει τὶς ἐργασίες τῆς ἀνακαινίσεως τῆς βίλλας, τοὺς βρῆκε γιὰ ὑπηρέτες ἕναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ Βεζινέ.

Μὰ τὸ ἀνδρόγυνο αὐτὸ δὲν κοιμᾶταν στὴ βίλλα. Πήγαινε τὸ πρωὶ κι' ἔφευγε τὸ βράδυ, μόλις

Κατέβηκαν κάποιο πρωί, ἀπὸ ἕνα ἁμάξι, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας.

τελείωνε τὴ δουλειά του.

Ὡστόσο οἱ γείτονες δὲν ἄργησαν νὰ μάθουν ἀπὸ τοὺς δυὸ ὑπηρέτες ὅτι ὁ νέος ὀνομαζόταν κ. Ἀρμάνδος, ἡ μικρούλα Εἰρήνη κ' ἡ νέα γυναῖκα Ρόζα. Ἡ τελευταία βρισκόταν σὲ κατάστασι ἐγκυμοσύνης, ὄχι ἴσως προχωρημένης, μὰ φανερῆς κιόλας.

Ἡ ἔγκυος περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαιζλόγκ στὸ σαλόνι ἢ πλαγιασμένη στὴ σκιὰ τῶν μεγάλων δέντρων τοῦ κήπου. Οἱ δυὸ ὑπηρέτες, στοὺς ὁποίους προσετέθη σὲ λίγο κι' ἕνας κηπουρός, δὲν εἶχαν ἀκούσει ποτὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της.

Ὁ νέος κύριος ἢ ἡ μικρούλα μετεβίβαζαν τὶς διαταγές της.

Αὐτὰ τὰ περίεργα πράγματα μαθεύτηκαν ἀρκετὰ μακρυὰ στὰ περίχωρα καὶ δὲν ἄργησαν ὅλοι νὰ αἰσθανθοῦν γιὰ τὴν ἄγνωστη μιὰ μυστηριώδη κι' ἀλλόκοτη συμπάθεια.

Αὐτὴ ἡ χλωμὴ ξένη ποὺ δὲν χαμογελοῦσε, οὔτε μιλοῦσε ποτέ, ἀναστάτωνε τὶς καρδιές μ' ἕνα μόνο θλέμμα της...

Ὅταν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα ὑγρὰ της μάτια τὰ παιδιὰ ποὺ σκαρφάλωναν στὰ κάγκελλα τῆς βίλλας, ἐκεῖνα ἀπομακρυνόντουσαν θλιμμένα κι' ἀναστατωμένα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικῶν ἑβδομάδων παραμονὴ στὴ βίλλα, ὁ Ἀρμάνδος ἐπέτυχε ἀπ' τὴ νέα γυναῖκα νὰ κάνη μερικοὺς περιπάτους στὴ λίμνη ἢ στὶς βαθειὲς δενδροστοιχίες τοῦ δάσους. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν συναντοῦσαν στοὺς περιπάτους της αὐτοὺς ἀποκαλυπτόντουσαν μὲ σεβασμὸ μπροστά της καὶ τὴν παρακολουθοῦσαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα μὲ τὸ θλέμμα.

— Εἶνε χωρὶς ἄλλο κάποιο θῦμα τοῦ φριχτοῦ πολέμου! ἔλεγαν μὲ συγκίνησι.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλη καθένας, πρόσθετε μὲ θαυμασμό:

— Πόσο εἶνε ὡραία !...

Ναί, ἦταν ἡ Ρόζα, ἀμίλητη, ἀπελπισμένη καί... πρέπει τάχα νὰ τὸ ποῦμε ;... Ἀτιμασμένη !...

Ὁ δολοφόνος τῆς Ἰωάννας, ἀφοῦ σκότωσε τὸν ἄγγελο αὐτό, δὲν εἶχε διστάσει νὰ διαπράξη ἕνα δεύτερο τερατῶδες κακούργημα ἐναντίον τῆς Ρόζας, ὅταν ἐκείνη βρισκόταν ναρκωμένη ἀπὸ τὸ ὄπιο...

Εἶχε κλέψει τὴν ζωὴ τῆς μιᾶς καὶ τὴν τιμὴ τῆς ἄλλης...

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀθῶο κεφάλι τοῦ Μισὲλ κυλοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἡ Ρόζα ἔνιωσε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ σκιρτάη μέσα στὰ σπλάχνα της ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξις τοῦ δευτέρου αὐτοῦ ἐγκλήματος...

Καὶ τότε νικημένη ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς δευτέρας αὐτῆς καταστροφῆς, σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητη.

Ὅταν συνῆλθε, θέλησε νὰ πεθάνη. Ἡ τρυφερὴ στοργὴ τῆς Εἰρήνης, κ' ἡ ψυχρὴ ἐνεργητικότης τοῦ Ἀρμάνδου την συγκράτησαν.

— Πρέπει νὰ ζήσης, ἂν εἶσαι γυναῖκα μὲ καρδιά ! τῆς εἶπε ὁ τελευταῖος. Μιλᾶς γιὰ ἐκδίκησι... Μὴ τὴν διώχνεις λοιπὸν τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται πραγματοποίησιμη... Εἶνε τρομερὸ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, μὰ ἄκουσέ το, συγκέντρωσε ὅλο σου τὸ κουράγιο καὶ περίμενε ὡς τὴ στιγμὴ ὅπου, στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ παιδιοῦ σου, θὰ μπορέσης νὰ διαβάσης στὰ σίγουρα τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Ἀρμάνδος τὴν ἔπεσε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν πύργο τοῦ Τουζά, ὅπου ἀνάμεσα σὲ τόσες φριχτὲς ἀναμνήσεις, θὰ ὑπέκυπτε, χωρὶς ἄλλο, στὴν ἀπελπισία της.

Συνοδευόμενοι ἀπὸ τὴ μικρὴ Εἰρήνη, πῆγαν τότε κι' ἐγκαταστάθηκαν στὸ δάσος τοῦ Βεζινέ, ποὺ ἦταν σχεδὸν ἔρημο ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Ἐκεῖ, ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν ὅπως στὶς ἐπαρχίες: οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων, συνηθισμένοι νὰ θλέπουν ξένους ποὺ πήγαιναν γιὰ μιὰ σαιζὸν μόνο, δὲν ἔδειναν μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτοὺς ποὺ ἔφταναν ἢ ἔφευγαν καὶ δὲν τοὺς ξάφνιαζαν ἢ παραδοξότητες καὶ τὰ μυστήρια.

Ἂν δὲν τοὺς ἔκανε μάλιστα ἐντύπωσι ἡ ἀπελπισία τῆς Ρόζας, κανένας δὲν θὰ πρόσεχε τίποτε.

Αὐτὴ ἡ ἀπελπισία ἦταν ἕνα πρᾶγμα φριχτὸ γιὰ ὁποιον τὴν ἔθλεπε ἀπὸ κοντά. Φλογερὴ καθὼς ἦταν ἡ δυστυχισμένη νέα, εἶχε στιγμὲς ἐξεγέρσεως τόσο θίαιες, ὥστε κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ἀρμάνδος, παρ' ὅλη τὴ στωικότητά του, καταταραζόταν θλέποντάς τες.

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Ρόζα ἔνοιωθε νὰ σκιρτάη μέσα της ὁ καρπὸς τῆς ἀθελουρῆς ἀτιμίας, τῆς ὁποίας εἶχε πέσει θῦμα στὴ νάρκωσί της, κυριευόταν ἀπὸ ἀληθινὲς κρίσεις τρέλλας.

Χλωμή, ἐξαλλη, κλαίγοντας ἀπὸ λύσσα, βλαστημοῦσε.

— "Ω! φώναζε τότε. Ἂς εἶνε καταραμένο, χίλιες φορὲς καταραμένο τὸ παιδὶ αὐτοῦ τοῦ τέρατος !... Ποτὲ δὲν θὰ γίνη δικό μου...

Τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης τοὺς πέρασε μέσα σ' αὐτὲς τὶς ἐναλλαγὲς τοῦ ἄφωνου σπαραγμοῦ καὶ τῆς τρελλῆς ἀπελπισίας ποὺ σκότωναν τὴν Εἰρήνη κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν Ἀρμάνδο.

Ὁ τελευταῖος θέλησε νὰ φέρη γιατρό, μὰ ἡ Ρόζα ἀντιτάχθηκε μὲ τόση ἐνεργητικότητα, ὥστε ὁ νεαρὸς Ντυπὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνη περισσότερο.

— Δὲν θέλω καμμιὰ περιποίησι, καμμιὰ φροντίδα, οὔτε γι' σ ὀ τ ὸ, οὔτε γιὰ μένα ! φώναζε. Πρέπει νὰ ὑποφέρω πολὺ γιὰ νὰ τὸ μισήσω ἀκόμα πιὸ πολύ.

Μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτες, δὲν μιλοῦσε καθόλου. Μὰ τότε ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της γινότανε τόσο ἔντονη, ὥστε ὁ Ἀρμάνδος προτιμοῦσε τὶς κρίσεις τῆς μανίας που τὴν ἐπιανανε ὅταν βρισκόταν μόνη μαζύ του καὶ μὲ τὴν Εἰρήνη.

Ἡ τελευταία περιποιοῦταν τὴ Ρόζα μὲ μιὰ ἀφοσίωσι σωπηλὴ κι' ἀπόλυτη, μὲ τὴν ὁποία τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθῆ.

Ἡ νομαδικὴ κι' ἐλεύθερη ζωή της, ἀφήνοντας ἄθικτη τὴν ἀξιολάτρευτη ἀγνότητα τοῦ σώματός της καὶ τῆς ψυχῆς της, τῆς εἶχε μάθει ὅ,τι τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας της ἀγνοοῦν συνήθως.

Ἔτσι, εἶχε μπορέσει ν' ἀντιληφθῆ ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς δυστυχίας τῆς Ρόζας χωρὶς κανένας νὰ τῆς ἐξηγήση τίποτε. Καὶ τόσο περισσότερο ἀφωσιωνόταν σ' αὐτήν, ὅσο πιὸ πολὺ τὴν ἔνοιωθε νὰ ὑποφέρη.

Καμμιὰ φορά, ἡ Ρόζα ἔπαιρνε τὰ μικρά της χέρια μέσα στὰ δικά της καὶ σφίγγοντάς τα μὲ ὅλη της τὴ δύναμι, τῆς ἔλεγε μὲ λάμψεις τρέλλας μέσα στὰ μάτια της:

— Εἶνε τάχα δυνατὸν νὰ μισήσω καὶ νὰ καταραστῶ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρω στὸν κόσμο ; Γιατὶ δὲν μ' ἀφήσατε νὰ πεθάνω, ὁ Ἀρμάνδος καὶ σύ ; Εἴσθε λοιπὸν τέρατα καὶ σεῖς.

Χονδρὰ δάκρυα θόλωναν τότε τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς μικρῆς Εἰρήνης. Φιλοῦσε τὰ χέρια ποὺ ἔσφιγγαν τὰ δικά της καὶ μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της, ἔλεγε:

— Ζῆσε γιὰ μένα, Ρόζα μου... Ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ σένα !... Εἶμαι ὁλομόναχη στὸν κόσμο.

Χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἡ μικρούλα εὕρισκε μέσα στὴν καρδιὰ της ἕνα ἀπὸ τὰ μοναδικὰ πράγματα ποὺ συγκινοῦσαν τὴ Ρόζα. Τῆς χρειαζόταν ἕνας προστάτης, τῆς ἔλεγε... Ἔτσι ξυπνοῦσε τὸ ἔνστικτο τῆς προστασίας, πού, ὅπως ὅλα τὰ εὐγενικὰ πλάσματα, ἔνοιωθε κ' ἡ Ρόζα στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ της.

Κι' ἔπειτα, αὐτὴ ἡ φωνή ! "Ω! αὐτὴ ἡ φωνή !...

Ἦταν τάχα παραίσθησις ;... Μὰ ὅταν ἡ Εἰρήνη μὲ τὶς ἴδιες ἐκφράσεις, ὅπως ἄλλοτε ἡ Ἰωάννα, ἔλεγε στὴ Ρόζα: «Ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ σένα... Εἶμαι μόνη στὸν κόσμο !...» τῆς φαινόταν πὼς ἄκουγε τὴν πεθαμένη ποὺ τόσο παθητικὰ τὴν εἶχε ἀγαπήσει.

Ἀναστατωνόταν τότε καὶ κλείνοντας τὸ κεφάλι τῆς Εἰρήνης μέσα στὴν ἀγκαλιά της, ξεχνοῦσε μιὰ στιγμὴ τὸ μῖσος της καὶ τοὺς πόνους της.

Ὁ Νοέμβρης εἶχε φτάσει κ' ἡ μοιραία ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ πλησίαζε. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, ἡ Ρόζα βυθιζόταν περισσότερο στὶς σκέψεις της. Τὰ μεγάλα της μάτια ἔλαμπαν μὲ μιὰ σκοτεινὴ φωτιά. Δὲν ἔκλαιγε πειά.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'
(Τηλέφωνον: 26-135)
Ἱδρυτὴς : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντὴς : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δραχ. 200	Ἐξωτερικοῦ	Δολλάρια 6
» ἑξάμηνος	» 100	Ἀμερικῆς	» 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.
Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4.
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΥΣΣΩ

Η «ΚΟΜΗΣΣΑ» ΕΥΦΗΜΙΑ

Στὸ γραφεῖο ἐξευρέσεως ἐργασίας τῆς ὁδοῦ Ἀνζοῦ, ἡ δουλειὲς ἐπήγαιναν περίφημα. Ἕνα σωρὸ κόσμος περνοῦσε κάθε μέρα ἀπὸ τὸ σαλόνι του, κάθονταν λίγο, ὅσο γιὰ νὰ διηγηθῆ τὴν ἱστορία του καὶ ν' ἀκούση μιὰ ἄλλη καὶ ὕστερα ἔφευγε μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά, ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ τέλειωναν τὰ βάσανά του κ' ἡ στερήσεις του. Ἡ κ. Ζερμουάζ, ἡ διευθύντρια αὐτοῦ τοῦ γραφείου, ἦταν μιὰ ἀγαθὴ καὶ καλόβολη γυναῖκα, ποὺ εἶχε δοκιμασθῆ παραπολὺ στὴ ζωή της. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο, λοιπόν, ἄκουγε προσεχτικὰ τὶς πελάτισσές της καὶ φρόντιζε νὰ θεραπεύη ὅσο μποροῦσε τὶς ἀνάγκες τους. Ἦταν ἕνα φαινόμενο ἀγαθοεργίας καὶ καλωσύνης, μιὰ πραγματικὴ μητέρα γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα ποὺ ἡ ἀτυχίες, ἡ ἀνεργία καὶ ἡ φτώχεια, τὰ εἶχαν ρίξει στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο τὸ γραφεῖο της ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Ἦταν μιὰ «γωνιὰ καλωσύνης», μιὰ στέγη γι' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ποὺ εἶχαν φοβηθῆ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν φρικώδη κι' ἐκπληκτικὴ ἀδιαφορία ποὺ ἔδειχνε στὶς θλίψεις τους. Καμμιὰ φορὰ ὡστόσο αὐτὸ τὸ γραφεῖο μεταβαλλόταν σὲ χάβρα, ὅταν πρὸ πάντων μαζευόντουσαν διαφορες παραμάνες καὶ γρηᾶς μαγείρισσες, ποὺ ἐννοοῦσαν νὰ διηγηθοῦν τὶς ἰδιοτροπίες κάθε κυρίας τους στὴν ὁποια εἶχαν ὑπηρετήσει. Τότε παρουσιαζόταν στὴν εἰσοδό του ἡ κ. Ζερμουάζ καὶ διεμαρτύρετο.

— Σᾶς παρακαλῶ, κάνετε λίγη ἡσυχία. Δὲν μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε ! Ἔπειτα μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι ἔρχονται ἐδῶ - πέρα ἕνα σωρὸ ἀξιοπρεπεῖς κυρίες καὶ κύριοι κ' ἄμα, σᾶς ἀκοῦνε νὰ φωνάζετε ἀσφαλῶς θὰ διστάσουν πολὺ στὴν ἐκλογή τους.

Κι' αὐτὸς ὁ κίνδυνος τὶς ἔκανε ὅλες νὰ σωπαίνουν. Ἔτσι ἡ ἡσυχία ἀπλωνόταν πάλι στὸ γραφεῖο καὶ δὲν ἄκουγε πειὰ κανεὶς παρὰ ἕναν ψίθυρο.

Καὶ νὰ ξαφνικά, μιὰ μέρα, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τῆς κ. Ζερμουάζ ἀνοίξε διακριτικὰ καὶ στ' ἀνοιγμά της παρουσιάστηκε μιὰ χοντρὴ καὶ καλοθρεμμένη κοπέλλα. Φοροῦσε τὴν τόσο ὤμορφη στολὴ τῶν χωρικῶν τῆς Βρετάνης καὶ τὸ λευκὸ σκουφάκι. Ἡ νεοφερμένη φαινόταν διστακτικὴ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ προχωρήση:

— Τί θὲς, κόρη μου; τὴν ρώτησε μὲ καλωσύνη ἡ κ. Ζερμουάζ.

— Εἶσθε ἡ κ. διευθύντρια ;... Νά, ἤθελα μιὰ θέσι. Ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶ...

— Καὶ τί μπορεῖς νὰ κάνης ;

— Μὰ ὅλες τὶς δουλειές... Δὲν ἔχω καμμιὰ προτίμησι. Ἄλλως τε ὅταν ἔχη κανεὶς ἀνάγκη δὲν περιμένει νὰ βρῆ τὴν κατάλληλη δουλειά.

Ἡ κ. Ζερμουὰζ ἐξέτασε αὐτὴν τὴν κοπέλλα καὶ τὴ βρῆκε πολὺ συμπαθητική. Κατάλαβε ἀκόμη ὅτι ἦταν ὑπερβολικὰ ἀγαθὴ κι' ἀθῶα καὶ λυπήθηκε νὰ τὴν διώξη. Ἄλλωστε φαινόταν ἄξια νὰ γίνη μαγείρισσα, παραμάνα, ὑπηρέτρια, καμαριέρα, τὰ πάντα.

— Ξέρετε, συμπλήρωσε ἡ νέα, ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη. Πρέπει νὰ κερδίσω λεφτὰ γιὰ νὰ συντηρήσω τοὺς γονεῖς μου. Γι' αὐτὸ ἔρυγα ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἦρθα νὰ ἐργασθῶ στὸ Παρίσι.

— Καὶ δὲν ἔχεις ἄλλους συγγενεῖς ;

— Κανένα. Εἶχα μιὰ ἀδελφή, μ' αὐτὴ ἀπὸ πολὺν καιρὸ μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει κι' ἔχουμε χάσει τὰ ἴχνη της. Ἡ δυστυχισμένη δὲν εἶχε μυαλὸ καὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι πέθανε...

Κ' ἡ χοντρὴ νέα σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ της ἕνα δάκρυ.

Ἡ κ. Ζερμουὰζ τὴν λυπήθηκε.

— Γιὰ στάσου, τῆς εἶπε, νὰ δῶ τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα.

Καὶ βυθίστηκε στὴν ἀνάγνωσι τοῦ βιβλίου της. Ξαφνικὰ σήκωσε τὸ κεφάλι της χαμογελῶντας, σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε.

— Εἶσαι τυχερή, τῆς εἶπε. Σὲ λίγο περιμένω νὰ 'ρθῆ μιὰ πλούσια κυρία. Ξέρω ὅτι αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὑπηρέτρια. Ἂν τῆς ἀρέσης ἔκανες τὴν τύχη σου...

Τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαθῆς χωρικῆς ἔλαμψε ἀπὸ τὴ χαρά της:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ψιθύρισε. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Ἄ, δὲν ξέρετε πόσο φοβερὸ πρᾶγμα εἶνε νὰ θλέπετε τοὺς γονεῖς σας νὰ ὑποφέρουν. Καταλαβαίνετε ; Εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσω.

Καὶ ἡ νέα ζάρωσε σὲ μιὰ γωνία καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς πλουσίας γυναίκας.

Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα, βουτηγμένη στὰ μεταξωτὰ καὶ στὰ κοσμήματα. Χαιρέτισε μὲ οἰκειότητα τὴν κ. Ζερμουὰζ καὶ τῆς εἶπε:

Θὰ περιμένω νὰ ρθῆ κι' ὁ κόμης γιὰ νὰ διαλέξουμε μαζὺ τὴν ὑπηρέτριά μας. Πρέπει κανεὶς νὰ προσέξη στὴν ἐκλογή του γιατὶ διαφορετικὰ θὰ τρέχη κάθε μέρα στὴν ἀστυνομία καὶ στὰ μεσιτικὰ γραφεῖα.

Κ' ἡ κ. κόμησσα ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ κυττάζοντας τὴ χωρικὴ, ρώτησε:

— Αὐτὴ τί θέλει ἐδῶ-πέρα ;

— Ἦρθε ἀπὸ τὸ χωριὸ της γιὰ νὰ κάνη τὴν τύχη της. Θέλει νὰ ἐργασθῆ, ἀπάντησε ἡ κ. Ζερμουάζ.

Ἡ κόμησσα γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της.

—Μὲ τὴν ἐργασία, παρετήρησε, δὲν ἐξασφαλίζει κανεὶς μόνο τὸ ψωμί του. Ἂν ἐγὼ ἐργαζόμουν δὲν θὰ εἶχα αὐτὰ τὰ λοῦσα. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, κ. Ζερμουάζ αὐτὴ ἡ χωριατοπούλα μοῦ θυμίζει τὴν πρώτη ζωή μου. Δὲν σᾶς τὸ κρύβω ὅτι δὲν εἶμαι ἀκόμη κόμησσα, μὰ ὁ φίλος μου ὁ κόμης μὲ λατρεύει τόσο πολὺ, ποὺ θὰ μὲ παντρευθῆ. Εἶνε ξετρελλαμένος κυριολεκτικῶς μαζύ μου.

— Ἄ, καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

— Ἐγὼ, ποὺ λέτε, συνέχισε ἡ κόμησσα, ἦρθα στὸ Παρίσι δῶ καὶ δέκα χρόνια, διακόπτοντας κάθε σχέσι μὲ τὸ παρελθόν. Φρόντισα νὰ γνωρισθῶ καὶ νὰ μπλέξω μὲ τὴν καλὴ κοινωνία. Ὡστόσο ἔκανα τὴ γνωριμία πολλῶν ἀνθρώπων μέχρι νὰ φθάσω ὡς ἐκεῖ. Ὁ κόμης νομίζει φυσικά, ὅτι ἀνήκω σὲ μιὰ πλούσια οἰκογένεια τῆς Βιλαίν καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὴν ἀπόχτησα τὴν περιουσία μου. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τὰ λεφτά τ' ἀπόχτησα «μαδῶντας» τοὺς διαφόρους φίλους μου.

— Μὰ ἂν τύχη καὶ ρωτήση ὁ κ. κόμης καὶ μάθη ὅλη τὴν ἀλήθεια ;

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. Σκέφτομαι μόνο μετὰ τὸν γάμο μας νὰ πῶ στὸν Ἄντρε, ὅτι ὁ πατέρας μου καταστράφηκε κι' αὐτοκτόνησε καὶ ἡ μητέρα μου ἔχει πεθάνει.

Ἡ χωρικὴ ἀνατρίχιασε ἀπὸ αὐτὲς τὶς φοβερὲς σκέψεις τῆς ἀγνωστης κυρίας.

— Ἀλήθεια ὅμως, συνέχισε ἐκείνη, αὐτὴ ἡ χοντρὴ νέα μ' ἀρέσει καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε κατάλληλη γιὰ νὰ περιποιῆται καὶ νὰ ὀγάζη περίπατο τὸ σκυλάκι μου. Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη ἡ ζωή μου. Ἐγὼ, μιὰ χωρικὴ ποὺ ὡς τὰ δεκαεφτά μου χρόνια ἔβοσκα ἀγελάδες καὶ πρόβατα νὰ γίνω τώρα κόμησσα !... Ἀλήθεια, μπορεῖς νὰ προσέχης τὸ σκυλάκι μου ; ρώτησε τὴν ἀγαθὴ νέα ποὺ τὴν κυττοῦσε ἀπὸ ὥρα σὰν χαμένη.

— Νὰ προσέχω τὸ σκύλο σας, ἀπάντησε ἐκείνη γελῶντας εἴσαστε τόσο χαριτωμένη !

— Ἐγὼ, ποὺ λέτε, συνέχισε ἡ κόμησσα, ἦρθα στὸ Παρίσι δῶ καὶ δέκα χρόνια, διακόπτοντας κάθε σχέσι μὲ τὸ παρελθόν. Φρόντισα νὰ γνωρισθῶ καὶ νὰ μπλέξω μὲ τὴν καλὴ κοινωνία. Ὡστόσο ἔκανα τὴ γνωριμία πολλῶν ἀνθρώπων μέχρι νὰ φθάσω ὡς ἐκεῖ. Ὁ κόμης νομίζει φυσικά, ὅτι ἀνήκω σὲ μιὰ πλούσια οἰκογένεια τῆς Βιλαίν καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὴν ἀπόχτησα τὴν περιουσία μου. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τὰ λεφτὰ τ' ἀπόχτησα «μαδῶντας» τοὺς διαφόρους φίλους μου.

— Μὰ ἂν τύχη καὶ ρωτήση ὁ κ. κόμης καὶ μάθη ὅλη τὴν ἀλήθεια ;

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. Σκέφτομαι μόνο μετὰ τὸν γάμο μας νὰ πῶ στὸν Ἄντρε, ὅτι ὁ πατέρας μου καταστράφηκε κι' αὐτοκτόνησε καὶ ἡ μητέρα μου ἔχει πεθάνει.

Ἡ χωρικὴ ἀνατρίχιασε ἀπὸ αὐτὲς τὶς φοβερὲς σκέψεις τῆς ἀγνωστης κυρίας.

— Ἀλήθεια ὅμως, συνέχισε ἐκείνη, αὐτὴ ἡ χοντρὴ νέα μ' ἀρέσει καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε κατάλληλη γιὰ νὰ περιποιῆται καὶ νὰ ὀγάζη περίπατο τὸ σκυλάκι μου. Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη ἡ ζωή μου. Ἐγὼ, μιὰ χωρικὴ ποὺ ὡς τὰ δεκαεφτά μου χρόνια ἔβοσκα ἀγελάδες καὶ πρόβατα νὰ γίνω τώρα κόμησσα !... Ἀλήθεια, μπορεῖς νὰ προσέχης τὸ σκυλάκι μου ; ρώτησε τὴν ἀγαθὴ νέα ποὺ τὴν κυττοῦσε ἀπὸ ὥρα σὰν χαμένη.

— Νὰ προσέχω τὸ σκύλο σας, ἀπάντησε ἐκείνη γελῶν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50).

— Εὐφημία !... Εὐφημία !... φώναξε ἡ χωρικὴ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Η ΙΡΕΝ ΕΦΥΓΕ!...

Ἡμουν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ὁ Πελικὰ εἶχε σπεύσει ν' ἀναγγείλη τὸ δυστύχημά του. Ἡ γυναίκα του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει κ' εἶχε φύγει μ' ἕνα ὑποκείμενο ὄχι καὶ τόσο καλῆς διαγωγῆς. Ὁ δυστυχὴς Πελικὰ δὲν ἤξερε βέβαια ὅτι κι' ἐγὼ ἤμουν φίλος τῆς Ἰρὲν κι' ὅπως εἶχε μιὰ ὑπερβολικὰ ἁπλοϊκὴ καρδιὰ βασιζόταν στὴ συμπάθειά μου. Ἔτσι ἔτρεξε νὰ μοῦ ἀναγγείλη ἀμέσως τὸ πάθημά του καὶ νὰ μοῦ ζητήση νὰ τὸν παρηγορήσω.

— Τί σκέφτεσαι νὰ κάνης; τὸν ρώτησα τέλος ἐγὼ μὲ περιέργεια.

— Τί θὲς νὰ κάνω !... ἀπόρησε ὁ Πελικά.

— Ὥστε θὰ τὸν ἀφήσης νὰ ζῆ ἥσυχος μαζύ της ; Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ τοὺς ἐκδικηθῆς ;

— Αὐτὸ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξη τὴν κατάστασι. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι δὲν μ' ἀγαπάει πειά... Αὐτὸ εἶνε ποὺ μὲ θυθίζει στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία.

Κι' ὁ Πελικὰ στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ σκουπίση τὰ δάκρυα ποὺ βούρκωναν τὰ μάτια του. Ἐγὼ τὸν κυττοῦσα περίεργος καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία ἔκλαιγε ὁ φίλος μου. Θὰ ἔπρεπε μάλιστα κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὸ ἴδιο γιατὶ κι' ἐγὼ εἶχα ξεχελασθῆ ἀπὸ τὴν ὤμορφη Ἰρέν. Ἡ γυναίκα του μᾶς εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ τοὺς δυό μας καὶ εἶχε ζητήσει παρηγοριὰ στὴν τρυφερὴ φιλία ἑνὸς ἄλλου, ἑνὸς ἀγνώστου. Ὡστόσο αὐτὸ μοῦ ἔκανε κατάπληξι, γιατὶ τὴν Ἰρὲν δὲν τὴν θεωροῦσα ἱκανὴ γιὰ τέτοια πράγματα. Μιὰ φορὰ ποὺ εἶχα τολμήσει μάλιστα νὰ τῆς πῶ νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἄντρα της καὶ νὰ μ' ἀκολουθήση, μοῦ εἶχε κόψει ἀμέσως τὸν θῆχα, δηλώνοντάς μου:

— Μήπως τρελλάθηκες ; Ὁ Τσάρλυ εἶνε ὑποδειγματικὸς σύζυγος καὶ κατὰ βάθος τὸν ἀγαπῶ. Ὅσο γιὰ σέναν, ἐσὺ εἶσαι ἡ... περιπέτεια.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγὼ ἤμουν ἡ... περιπέτεια, τότε ὁ ἄλλος, ὁ τρίτος τί ἦταν λοιπὸν γι' αὐτὴν γιὰ νὰ δεχθῆ νὰ τὴν ἀπαγάγη ;

— Εἶνε ἕνας καλλιτέχνης, μοῦ ἐξήγησε μελαγχολικὰ ὁ Πελικά, ἕνας καλλιτέχνης ὄχι καὶ τόσο γνωστός. Ἄ, εἶνε τρομερό, φίλε μου! Μιὰ γυναίκα σὰν τὴν Ἰρὲν νὰ κάνη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Μιὰ γυναίκα στὴν ὁποία εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ὁποία ἐλάτρευα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου.

Μὰ ἐὰ τὸ πιστέψης, φίλε μου, εἶμαι βέβαιος ὅτι κατὰ βάθος μ' ἀγαπάει ! Ναί, ναί, μὴ γελᾶς εἰρωνικά. Εἶνε μερικὰ πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν ξεγελιέται. Ναί, ἡ Ἰρὲν μ' ἀγαπάει. Κι' ἂν ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸν ἄγνωστο, αὐτὸ τὸ ἔκανε ἔτσι γιὰ νὰ μὲ πειράξη. Γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς συζυγικῆς ζωῆς μας.

Σκέφθηκα τότε νὰ τοῦ φωνάξω κατάμουτρα καὶ νὰ τοῦ κόψω ὅλον τὸν ἐνθουσιασμό του. Καὶ νὰ τοῦ φωνάξω:

— Ἠλίθιε, ἦταν καὶ δική μου φιλενάδα !... Πῶς λοιπὸν ἦταν δυνατὸν νὰ ἦταν ἐρωτευμένη μαζύ σου ;

Μὰ προτίμησα νὰ κρατήσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ διασκεδάσω ὅσο ἔπαιρνε μὲ τὴν παράδοξη λογικὴ τοῦ Τσάρλυ. Ἔτσι ἄφησα τὸν φίλο μου νὰ συνεχίση τὴν ἱστορία του:

— Ναί, εἶμαι ὑπερβολικὰ ζῶον ! μοῦ εἶπε ἀναστενάζοντας. Διαρκῶς τὴ βασάνιζα. Ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ μ' ἐγκατέλειψε ἤθελα νὰ τῆς ἀπαγορεύσω νὰ πραγματοποιήση μιὰ τρελλὴ σκέψι, ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ὡστόσο εἶνε γνωστό, φίλε μου, ὅτι ἡ γυναῖκες δὲν κάνουν παρὰ μόνον τρέλλες. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδική τους εὐχαρίστησι. Καὶ ἡ Ἰρὲν ἔνοιωθε ἀπερίγραπτη χαρὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μας νὰ μὲ κοροϊδεύη καὶ ν' ἀστειεύεται μαζύ μου. Ἔτσι κι' ἐκείνη τὴ μέρα τῆς καρφώθηκε στὸ μυαλὸ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγοράσουμε ἕναν πίνακα ζωγραφικῆς γιὰ νὰ στολίσουμε τὸ χώλ. Ἐγὼ ἀρνήθηκα. Ἐκείνη ἐπέμενε. Ἐπέμενα κι' ἐγώ. Τότε ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπέλησε ὅτι θὰ ἐπλήρωνα πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴ φοβερὴ φιλαργυρία μου... καὶ πράγματι, δίχως νὰ μὲ εἰδοποιήση ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι... Σὰν τρελλὸς ἔτρεξα στὸ σπίτι τῶν γονέων της, ποὺ εἶνε κάτι μικροὶ ἔμποροι τῆς ὁδοῦ Ἀλεζιά. Ἡ μητέρα της μοῦ διηγήθηκε τότε ὅτι ἡ κόρη της τῆς εἶχε πῆ ὅτι ἔκανε αἱματηρὲς οἰκονομίες γιὰ νὰ πάη σ' ἕνα μακρυνὸ ταξίδι...

Τὰ ἴδια μοῦ εἶπαν καὶ μένα ἀργότερα, ὅταν πῆγα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Τσάρλυ.

— Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε, μοῦ ἐξωμολογήθηκαν, ὅτι ὁ Τσάρλυ εἶνε κακός, μὰ δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ταίριαζε στὴ μικρούλα Ἰρέν. Ἡ κόρη μας εἶνε ἕνα ὄμορφο καὶ εὔθυμο κορίτσι γεμᾶτο ὄνειρα καὶ δροσιά. Ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήση κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν γκρινιάρη καὶ ἰδιότροπο σύζυγο. Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι τώρα ἡ Ἰρὲν θὰ ἔχη τύψεις, θὰ μετανόησε καὶ θὰ ὀποφέρη γι' αὐτὴν τὴν πρᾶξί της, μὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι θὰ μπορῆ νὰ χαίρεται τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία της. Ἄ, ὁ Τσάρλυ ἦταν καλὸς γιὰ φίλος μὰ ὄχι γιὰ σύζυγος. Τώρα ὅμως, ὅπως μᾶς βεβαίωσε ἡ κόρη μας, βρῆκε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ταιριάζει. Καθὼς μᾶς εἶπε, τὸν ἀγαπᾶ κιόλας μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της...

Ἡ φλυαρία τῆς μητέρας τῆς Ἰρὲν μοῦ πείραζε τὰ νεῦρα. Ἀντὶ νὰ φροντίση νὰ βρῆ τὴν κόρη της καὶ νὰ τὴν συμμορφώση, ἐπαινοῦσε τὴν ἀναίσχυντη πρᾶξι της. Μὰ ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποφέρω τὸ μαρτύριο γιατὶ μὲ εἶχε στείλει ὁ Τσάρλυ νὰ μάθω τὴν διεύθυνσι τῆς Ἰρέν.

Μὰ ἡ μητέρα τῆς Ἰρὲν γέλασε μὲ γέλιο γρηᾶς μάγισσας καὶ μοῦ εἶπε:

— Τώρα πειὰ τὸ πουλὶ ἔχει πετάξει... Ἡ Ἰρὲν δὲν βρίσκεται πειὰ στὸ Παρίσι. Ἔφυγε γιὰ τὸ Μαρόκο μὲ τὸν φίλο της...

— Χίλιοι σατανᾶδες! ψιθύρισα. Γιὰ ποιὸ λόγο πῆγε τόσο μακρυά ; Δὲν σκέφθηκε λοιπὸν καθόλου τὴν φοβερὴ ἀπελπισία στὴν ὁποία μᾶς βύθισε αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψί της;

Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ γυρίσω στὸν Πελικὰ ἀπογοητευμένος, χιλιοπικραμένος.

Ὅταν ὁ φίλος μου ἔμαθε ὅτι ἡ γυναῖκα του ἔφυγε γιὰ τὸ Μαρόκο, στὴν ἀρχὴ ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Ὕστερα ξέσπασε σὲ σπαραχτικοὺς λυγμούς.

— Ἔφυγε !... ψιθύριζε. Ἔφυγε γιὰ πάντα !... Ἄ, καϋμένη Ἰρέν, εἶχες δίκηο, ὅταν μ' ἔλεγες ἀνόητο καὶ χοντροκέφαλο. Ναί, εἶμαι πεισματάρης καὶ κουτὸς σὰν γάϊδαρος !...

Προσπάθησα νὰ παρηγορήσω τὸν φίλο μου Πελικὰ καὶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι αὐτὰ συμβαίνουν σ' ὅλον τὸν κόσμο, ὅτι ἔπρεπε τώρα νὰ ξεχάση τὴν Ἰρὲν κι' ὅτι καλὰ θὰ ἔκανε νὰ βρῆ καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μικρὲς καὶ βολικὲς φιλενάδες μὲ τὴν ὁποία νὰ διασκεδάση τὴν θλῖψι του. Ὁ Πελικὰ ὅμως ἀγρίεψε, μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ θὰ μ' ἔπνιγε ἂν δὲν ἔσπευδα νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην καὶ νὰ τὸν βεβαιώσω ὅτι ἀστειευόμουν.

— Πρέπει νὰ καταλάβης, μοῦ εἶπε, ὅτι ἀγαπῶ τρελλὰ τὴν Ἰρὲν καὶ ὅτι ἀφοῦ πειὰ ἐκείνη ἔφυγε, ἐγὼ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω.

— Καὶ τί θὰ κάνης ; ἀπόρησα κατάπληκτος.

— Θὰ σκοτωθῶ ! μ' ἀπάντησε μὲ τὸ πιὸ ἁπλὸ ὕφος τοῦ κόσμου. σὰν ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του.

Μάταια προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ διώξη αὐτὲς τὶς σκοτεινὲς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ὁ Πελικὰ ἦταν ἀμετάπειστος. Καὶ μιὰ μέρα πραγματοποίησε αὐτὴν τὴν ἀπειλή του. Πέθανε μὴ μπορῶντας

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ — ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑΪΪ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιὰ ἄγρια καὶ θυελλώδη νύχτα τοῦ 1572, τέσσερες νέοι ἱππόται, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τέσσερες διαφορετικὲς διευθύνσεις — ὁ πρῶτος ἀπ' τὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, ὁ δεύτερος ἀπὸ τὴ Λωρραίνη, ὁ τρίτος ἀπὸ τὴν Ἱσπανία κι' ὁ τέταρτος ἀπ' τὴ Σκωτία — ἐντελῶς ἄγνωστοι μεταξύ τους, συκκινῶνται σὲ μιὰ ἀραχνώδη ἀκτὴ τῆς Βρετάνης κοντὰ στὸν πύργο τοῦ Πεννόλ. Κ' οἱ τέσσερες πηγαίνουν στὸν πύργο αὐτό, γιατὶ ἔλαβαν πρὸ ἡμερῶν μιὰ μυστηριώδη πρόσκλησι, ποὺ τοὺς καλοῦσε ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα τῆς νύχτας ἐκείνης γιὰ νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς τους, γιατὶ κ' οἱ τέσσερες ἀγνοοῦν τὸ πραγματικὸ τους ὄνομα. Ἀντικρύζοντας τὸν πύργο καὶ τὸν ὠκεανό, ποὺ τὸν βάρνει, ξαναθυμοῦνται τὴν παιδική τους ἡλικία, ποὺ τὴν πέρασαν ἐκεῖ, κ' ἀναγνωρίζονται ὅτι εἶνε ἀδέλφια, χωρὶς ὅμως νὰ μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν ποιὸς τοὺς πῆρε μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ κεῖ καὶ τοὺς ἔστειλε σὲ τέσσερες διαφορετικὲς χῶρες. Χτυποῦν τέλος τὴν πόρτα τοῦ πύργου, ὅπου τοὺς ὁποδέχεται ἕνας ἡλικιωμένος εὐπατρίδης, στὸν ὁποῖο ἀναγνωρίζουν τὸν πατέρα τους. Ὁ ἄρχων αὐτὸς τοὺς ὁδηγεῖ σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ πύργου, ὅ' ἕνα κρεββάτι τῆς ὁποίας κοιμᾶται ἕνα παιδάκι ντυμένο στὰ βελοῦδα, ἐνῶ πλάϊ του ἀγρυπνεῖ μιὰ γυναῖκα μαυροντυμένη. Ἐκεῖ, ἡ ὁποία δὲ τοὺς φανερώνεται ὅτι εἶνε ἀπόγονος τῶν παλαιῶν δουκῶν τῆς Βρετάνης, τῆς ὁποίας τὴν ἐλευθερία κατεπάτησε ἡ Γαλλία κι' ὅτι τὸ παιδάκι ποὺ κοιμᾶται στὸ κρεββάτι εἶνε ἔγγονος τοῦ μεγαλειτέρου του ἀδελφοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν, κληρονόμος τοῦ δουκικοῦ θρόνου. Ἀφοῦ τοὺς ἀποκαλύπτει ὅλ' αὐτά, τοὺς ἐξορκίζει νὰ εἶν' ἕτοιμοι γιὰ νὰ σηκώσουν τὴ Βρετάνη σ' ἐπανάστασι ἐναντίον τῆς Γαλλίας, ὅταν θάρθη ἡ ὥρα, καὶ ν' ἀποκαταστήσουν τὸν μικρὸ ἀνεψιό τους στὸ θρόνο τῶν προγόνων του. Κατόπιν τοὺς λέει νὰ ξαναγυρίσουν στὰ μέρη των, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦρθαν καὶ παραδίδει διὰ κλήρου στὸν Ἱππότη Γκοντράν ἀπὸ τὴ Λωρραίνη, τὸν μικρὸ κληρονόμο τοῦ θρόνου τῆς Βρετάνης γιὰ νὰ τὸν μεγαλώση κοντὰ του καὶ νὰ τὸν κάνη γενναῖο. Ἐνῶ ὁ Γκοντράν καὶ ὁ μικρὸς φθάνουν στὸ Παρίσι, ταραχὲς προετοιμάζονται ἐκεῖ ἐξ αἰτίας τῆς διαμάχης καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας Μαργαρίτα, εἰδοποιεῖ τὸν σύζυγό της Ἐρρίκο, ποὺ εἶνε διαμαρτυρόμενος καὶ φιλοξενεῖται στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν γυναικάδελφό του βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολο Ι, ὅτι ἡ ζωή του κινδυνεύει. Πράγματι σὲ λίγο ὁρδὲς καθολικῶν κατακλύζουν τὰ ἀνάκτορα ἀναζητῶντας τὸν Ἐρρίκο γιὰ νὰ τὸν σφάξουν. Μὰ ἡ Μαργαρίτα φυγαδεύει τὸν σύζυγό της, ὁ ὁποῖος σώζεται τυχαίως ἀπὸ τὸν Γκοντράν. Μετὰ τὴ σωτηρία τοῦ, ὁ βασιλεὺς παρακαλεῖ τὸν Γκοντράν, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἔχει ἀναγνωρίσει, νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του ἐρωμένης Καρλότας Ντεσῶβ γιὰ νὰ τὴ σώση κι' αὐτή. Ὁ Γκοντράν πηγαίνει μὰ βρίσκει τὴν πόρτα κατάκλειστη.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τότε ὁ Γκοντράν δὲν ἐδίστασε πειά, μολονότι ἡ πόρτα ἦταν δυνατή, στήριξε σ' αὐτὴν τοὺς στιβαροὺς του ὤμους καὶ μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, τὴν ἔρριξε κάτω.

Μπῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο, ἀνέβηκε μιὰ σκοτεινὴ σκάλα, πέρασε δυὸ δωμάτια ἔρημα καὶ τέλος στὸ τρίτο ἀπ' αὐτὰ βρῆκε σωριασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μιὰ νέα γυναῖκα, ὡραιοτάτη, ἡ ὁποία ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Καρλότα Ντεσῶβ, ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου.

Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἡ Καρλότα εἶχε μάθει τί συνέβαινε... Θέλησε ἀμέσως νὰ πάη στὸ Παρίσι, νὰ μπῆ στὸ Λοῦβρο καὶ νὰ φτάση ὡς τὸν ἀγαπημένο της βασιλέα. Μὰ μόλις εἶδε τὸν ὄχλο νὰ ἔχη περικυκλώσει τ' ἀνάκτορα καὶ νὰ οὐρλιάζη μαινόμενος: «Θάνατος στὸ Βεαρνό!» ξαναγύρισε περίτρομη πίσω καὶ κλείστηκε μέσα στὸ σπίτι της, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ ὑπηρέτες.

Ἐκεῖ, κατέφευγε στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνία καὶ γονατίζοντας, ἄρχισε ν' ἀπευθύνη θερμὲς ἱκεσίες στὸν Θεό, παρακαλῶντας τον νὰ σώση τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦσε.

Μόλις εἶδε τὸν Γκοντράν καὶ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ τὸν συνώδευαν, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της, νομίζοντας πὼς θὰ τὴν πετσόκοβαν μὲ τὰ σπαθιά τους.

Ἀλλὰ ὁ Γκοντράν διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος της καὶ γονατίζοντας κοντά της, τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβᾶστε... Ἔρχομαι γιὰ νὰ σᾶς σώσω !...

Κι' ἐνῶ ἐκείνη τὸν κύτταζε τρομαγμένη ἀκόμα, αὐτός, πλησιάζοντας ἀκόμα περισσότερο, τῆς ψιθύρισε ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἀκουστῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του:

— Ὁ Βεαρνὸς σᾶς περιμένει !

— Ζῆ λοιπόν ; εἶπε ἐκείνη γεμάτη χαρά.

— Σιωπῆ ! Μὴν ἀναφέρετε τ' ὄνομά του...

— Ποῦ εἶνε λοιπόν ;

Ἡ Καρλότα σηκώθηκε γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆ

— Ἀκολουθῆστε με !

Ὁ Γκοντράν ὅμως γιὰ νὰ μὴ χάνη καιρό, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο, λέγοντάς της:

— Ἐλᾶτε ! Κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει εἶνε πολύτιμη...

Ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε ἔξω κι' ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς δυὸ μπράβους, διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Περνίλλιέ.

Ἔξαφνα ἕνα κῦμα λαοῦ τοὺς ἔφραξε τὸν δρόμο. Ὁ ὄχλος ἐκεῖνος πολιορκοῦσε τὸ σπίτι κάποιου Οὐγενότου, ὁ ὁποῖος ἀμυνόμενος μ' ἀπελπισία μαζὺ μὲ μερικοὺς φίλους του, πετοῦσε ἐναντίον τῶν ἐπιτιθεμένων ὅ,τι εὕρισκε πρόχειρο: πέτρες, κηροπήγια, ξύλα, καθίσματα.

Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ριχνόντουσαν μὲ τόση ὁρμὴ, ὥστε προκαλοῦσαν θανατηφόρα τραύματα σ' αὐτοὺς ποὺ πετύχαιναν.

— Κάμετε τόπο ! φώναξε ὁ Γκοντράν.

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος δὲν ἄνοιγε πέρασμα. Εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μανία, ἦταν βαφτισμένο στὸ αἷμα, καὶ διψοῦσε καὶ ἄλλο αἷμα...

— Τόπο ! ξαναφώναξε ὁ Γκοντράν. Κάμετε τόπο στὸν ὑπασπιστὴ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ.

Τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ προκάλεσε μαγικὸ ἀποτέλεσμα στὸν ὄχλο. Ὅλοι ἀμέσως τραβήχτηκαν καὶ ἄνοιξαν πέρασμα.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Γκοντράν, κρατῶντας πάντα ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Καρλότα Ντεσῶβ ἄρχισε νὰ διασχίζη τὸ πλῆθος, μιὰ τεράστια πέτρα ποὺ τὴν πέταξε ὁ πολιορκούμενος Οὐγενότος ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του, τὸν πέτυχε στὸ μέτωπο.

Ἡ Καρλότα εἶδε τὸ πρόσωπό του πληγιασμένο στὸ αἷμα κι' ἔπειτα νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ σκύψη πρὸς αὐτόν, νὰ σκουπίση τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του καὶ νὰ τοῦ παράσχη τὶς θερμὲς ἐκεῖνες περιποιήσεις τῶν ὁποίων μόνο ἡ γυναῖκες ξέρουν τὸ μυστικό...

Μὰ ὁ ὄχλος θεωρῶντας τὸν Γκοντράν γιὰ νεκρὸ, ὥρμησε πάλι κατὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Οὐγενότου γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατό του κι' ἔτσι χώρισε τὴν Καρλότα ἀπ' αὐτόν.

Τότε ἡ νέα γυναῖκα μὲ τὴ σκέψι ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος τὴν περίμενε κι' ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ φτάση ὡς αὐτόν, ἐπῆρε τὸ μπράτσο τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ συνώδευαν τὸν Γκοντράν καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἦταν ἀτρόμητος ἄνδρας, τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος γιὰ τὸν Γκοντράν. Οἱ κύριοι πρίγκηπες ντὲ Γκίζ ἔχασαν σ' αὐτὸν ἕνα λαμπρὸ παλληκάρι...

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπικήδειος τοῦ Γκοντράν.

ΣΤ'

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος ἐπαγρυπνοῦσε στὸν μικρὸ δοῦκα, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται.

Κάθε τόσο πήγαινε ὡς τὸ παράθυρο καὶ κύτταζε ἔξω μὲ θλῖψι τὰ πυροπολούμενα σπίτια τῶν Οὐγενότων.

Ἄκουγε τὶς κραυνὲς τῶν δολοφόνων καὶ τὸ ὄνομά του

ποὺ τὸ πρόφεραν σὲ κάθε στιγμὴ μὲ κατάρες.

Τὸ θλέμμα του ἐρευνοῦσε μὲ ἀγωνία τὸ σκοτάδι, περιμένοντας μὲ ἀγωνία τὴν ἐμφάνισι τῆς Καρλότας.

Τέλος φάνηκαν τρεῖς σκιὲς ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

Στὸ ἀντίκρυσμά τους ὁ βασιλεὺς ἀνασκίρτησε...

Εἶχαν φύγει τρεῖς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ξαναγύριζαν πάλι τρεῖς. Ποῦ ἦταν λοιπὸν ἡ Καρλότα ;

Ἔξαφνα ὅμως πρόσεξε πὼς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα ποὺ διευθυνόντουσαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο φοροῦσε λευκὸ φόρεμα.

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θγάλη μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Τὸ φόρεμα ἐκεῖνο ἦταν, χωρὶς ἄλλο, τὸ δικό της.

Καὶ πραγματικὰ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ Καρλότα, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους τοῦ ξενοδόχου.

Οἱ στρατιῶτες στάθηκαν μὲ σεβασμὸ στὴν εἴσοδο καὶ ἡ Καρλότα, μπαίνοντας μέσα, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὑψηλοῦ ἐραστοῦ της, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Ἐρρῖκος ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Μετὰ τὶς πρῶτες διαχύσεις, ὁ βασιλεὺς κύτταξε γύρω του καὶ μὴ θλέποντας πουθενὰ τὸν Γκοντράν, ρώτησε μ' ἀγωνία:

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ σωτήρ μας ;

— Σκοτώθηκε, ἀπάντησε ἡ Καρλότα.

— Σκοτώθηκε ; τραύλισε ὁ βασιλεύς.

— Ναί, μιὰ πέτρα ποὺ τὴν πέταξαν ἀπὸ κάποιο σπίτι, τὸν πέτυχε στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Ὁ βασιλεὺς κλονίστηκε, ἔφερε μὲ πόνο τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του κι' ἔπειτα κύτταξε τὸν μικρὸ δοῦκα, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται.

—Δυστυχισμένο παιδί! Ὠρκίστηκα νὰ σὲ προστατεύσω. Θὰ κρατήσω λοιπὸν τὸν ὅρκο μου καὶ θὰ γίνω πατέρας σου.

Καθὼς ἡ ὀχλοβοὴ ἐξακολουθοῦσε ἔξω καὶ εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ χαράζη, ὁ βασιλεὺς σκέφθηκε ὅτι μετὰ μιὰ ὥρα θὰ ἦταν ἴσως πειὰ ἀργὰ γιὰ νὰ φύγη. Φώναξε λοιπὸν τοὺς δυὸ στρατιῶτες καὶ τοὺς εἶπε:

— Συνοδεύσατέ με ὡς τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὅπου θὰ παραδώσω τὸ παιδὶ αὐτὸ στὰ χέρια τοῦ λοχαγοῦ Μοντασόν, καθὼς καὶ τὴν κυρία, ἡ ὁποία εἶνε μητέρα του.

Οἱ δυὸ στρατιῶτες ὑποκλίθηκαν, νομίζοντας πάντοτε ὅτι ὑπηρετοῦν τὸν δοῦκα τῆς Μαγεντίας καὶ ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος, παίρνοντας τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του, τὸ σκέπασε μὲ τὸν μανδύα του.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν καθολικῶν κατὰ τὴν σφαγὴ τῆς Νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, δοὺξ ντὲ Γκίζ.

Τὴν ὥρα ποὺ ἀνέτελλε ὁ ἥλιος, οἱ καθολικοὶ εἶχαν κατορθώσει νὰ κυριεύσουν, ἐπὶ τέλους τὸ σπίτι τοῦ Οὐγενότου, τὸ ὁποῖο παλιορκοῦσαν ἀπὸ θραδύς.

Ἕνας ἄνθρωπος ἀνασηκώθηκε τότε μέσα ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν νεκρῶν, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πληγωμένο μέτωπό του, συγκέντρωσε τὶς ἀναμνήσεις του καὶ ψιθύρισε μὲ ἀγωνία:

— Θεέ μου ! Καὶ τὸ παιδί ;...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Γκοντράν.

Ἂν καὶ ἡ πληγή του τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη πολύ, σηκώθηκε, ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Περνιλλιέ, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ παιδὶ κι' ἔθγαλε μιὰ ἄγρια κραυγή.

Ὁ μικρὸς δοὺξ εἶχε ἐξαφανιστῆ !

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΓΑΝΤΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴν συνάντησι τῶν τεσσάρων ἱππότῶν τῆς Νυκτὸς στὸν πύργο τοῦ Πεννόλ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὰ παράθυρα τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου τῆς Γλασκώθης, στὴ Σκωτία, φωτίστηκαν ὡς διὰ μαγείας, κ' οἱ κάτοικοι, οἱ ὁποῖοι κοιμώντουσαν ἥσυχοι, ξύπνησαν ἀκούγοντας ἤχους εὔθυμους ὀρχήστρας.

Ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας, ἡ ὡραία καὶ χαριτωμένη Μαρία Στοῦαρτ, ἡ μεγαλόψυχη κι' εὐγενική, ἔδινε νυχτερινὸ χορὸ στὸ παλάτι της γιὰ νὰ ἑορτάση τοὺς γάμους τοῦ Κορσικανοῦ κόμητος Σεβαστιάνι μὲ τὴν Μαργαρίτα Κάμπορντ, δεσποινίδα τῆς τιμῆς.

Εἶχε φύγει τὴν προηγούμενη μέρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά της, τὸ Ἐδιμβοῦργο καὶ εἶχε φτάσει στὴ Γλασκώθη κατὰ τὸ θράδι. Ἐπὶ τρεῖς ὧρες εἶχε συνεργασθῆ μὲ τοὺς ὑπουργούς της ποὺ ἑτοίμαζαν τὴ συνόδευσή μὲ τὴν Ἀγγλία, ἡ ὁποία καθώριζε τὰ σύνορα τῶν δύο βασιλείων. Κατὰ τὶς ἕντεκα, ἡ βασίλισσα ἄφησε τοὺς ὑπουργούς της, γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὴν κόμμωσί της καὶ τὴν τουαλέττα της.

Τὰ μεσάνυχτα, ἡ πόρτες τῶν σαλονιῶν ἄνοιξαν καὶ μπῆκε σ' αὐτὲς τὸ πλῆθος τῶν καλεσμένων, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζη κάποιο ἐμβατήριο.

Διάφοροι ὅμιλοι, ποὺ ἔκαναν ἐντύπωσι μὲ τὴν πρωτοτυπία καὶ τὴν ποικιλία τῶν στολῶν τους, σχηματίστηκαν περιμένοντας τὴν ἄφιξι τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ συζύγου της λόρδου Ἐρρίκου Ντάρνλεϋ.

Οἱ ὅμιλοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν καὶ τόσο εὔθυμοι, γιατὶ ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια στὴν αὐλὴ τῆς Σκωτίας βασίλευαν ἡ ραδιουργίες κ' ἡ μηχανορραφίες διαφόρων λόρδων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γίνει ὄργανα τῆς τρομερῆς ἀντιπαθείας τῆς Μαρίας Στοῦαρτ βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ.

Δὲν εἶχε λησμονηθῆ ἀκόμα τὸ φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχαν διαπράξει οἱ λόρδοι Ντούγκλας καὶ Μούρραιη, μὲ τὴ συνενοχὴ τοῦ συζύγου τῆς βασιλίσσης, σκοτώνοντας τὸν προστατευόμενό της Ἰταλὸ ἀοιδὸ Ρίτσιο κι' ὅλοι ἑνοιωθαν ὅτι τὴν προσωρινὴ ἐκείνη γαλήνη θὰ τὴν διαδεχόντουσαν νέες θύελλες.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους συγκέντρωνε τὰ θλέμματα ὅλων ἕνας ὅμιλος ἀπὸ τρεῖς εὐπατρίδες, ποὺ ξεχώριζαν γιὰ τὸν πλοῦτο τους, τ' ἀξιώματά τους, τὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς τους καὶ τὴν ἀνδρεία τους.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐπατρίδαι τοῦ ὁμίλου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖο κατὰ προτίμησιν κύτταζαν ὅλοι, ἦταν ὁ λόρδος Μπόθουελ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καὶ πλουσιωτέρους εὐπατρίδας τῆς Σκωτίας, ὡραῖος νέος, ἀνδρεῖος καὶ ἡ ὠμορφιά του εἶχε κάτι τὸ ἄγριο καὶ τὸ ὠμό, τολμηρὸς μέχρις ἐγκλήματος καὶ περιφρονητὴς τῶν νόμων, τοὺς ὁποίους συνήθιζε νὰ λέη «πέτρα ἐμποδίου τῶν θλακῶν».

Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ γαμπρὸς τοῦ κόμητος Χάντλεϋ καὶ ὁ τρίτος ὁ λόρδος Μαίτλανδ.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ εὐπατρίδαι συζητοῦσαν ζωηρά, ἀλλὰ μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ εἶχαν σταθῆ μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους ὁμίλους οὔτως ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἀκοῦνε.

Ἕνας νέος εὐπατρίδης, ὡστόσο ποὺ στεκόταν μόνος καὶ μελαγχολικός, ἀκουμπῶντας σὲ μιὰ πόρτα, δὲν τοὺς ἄφηνε ἀπὸ τὸ θλέμμα του καὶ θάλεγε κανεὶς ὅτι προσπαθοῦσε ν' ἀκούση τί ἔλεγαν.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων καὶ φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ φρουροῦ τῆς βασιλίσσης.

Ἔξαφνα τὸ θλέμμα του ἔλαμψε κι' ἀφήνοντας τὸ μέρος ὅπου στεκόταν, ἔσπευσε νὰ συναντήση ἕναν εὐγενῆ ποὺ φοροῦσε μανδύα καὶ ὁ ὁποῖος μπῆκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πόρτα.

Ὁ νεοφερμένος δὲν φοροῦσε στολὴ αὐλικοῦ κι' ὁ σκονισμένος μανδύας του φανέρωνε ὅτι ἔρχοταν ἀπὸ ταξίδι.

Ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸν νεαρὸ φρουρὸ τῆς βασιλίσσης, τοῦ εἶπε:

— Δόξα τῷ Θεῷ, σὲ ξαναθλέπω, Ἐρρῖκε...

— Γύρισες λοιπόν, Ἔκτωρ ;

— Μόλις τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφθασα...

— Τὸ θλέπω αὐτὸ ἀπὸ τὰ ροῦχα σου.

Ὁ Ἔκτωρ — γιατὶ ὁ νεοφερμένος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μικρότερο γυιὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ Πεννόλ, — χαμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶνε ντύσιμο αὐτὸ γιὰ ἀνακτορικὴ ἑορτή... Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Πραγματικά...

— Δὲν σοῦ φαίνεται πολὺ τολμηρὸ νὰ παρουσιαστῶ ντυμένος ἔτσι στὸν χορὸ τῆς βασιλίσσης ;

— Ναί, φίλε μου... Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;... Ἕνα θράδι ἐξέφυγες ξαφνικά, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσης κανένα, οὔτε ἐμένα ποὺ εἶμαι ὁ καλλίτερος φίλος σου.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ τὴ Βρετάνη. Γιατὶ πῆγα ἐκεῖ ; Ἄ, φίλε μου, αὐτὸ εἶν' ἕνα μεγάλο μυστικὸ ποὺ δὲν μοῦ ἀνήκει...

— Τότε φύλαξέ το...

— Ὤ! ἂν ἤξερες, ἐξακολούθησε ὁ Ἔκτωρ, πόσο θιαζόμουν νὰ ξαναγυρίσω... Μαντεύεις θέθαια τὴν ἀνυπομονησία μου! Βρισκόμουν ὀχτὼ μέρες μακρυὰ ἀπὸ ἐκείνην! Πέρασα ὀχτὼ μέρες χωρὶς νὰ τὴ δῶ...

— Τόσο πολὺ λοιπὸν τὴν ἀγαπᾶς;

Ὁ Ἔκτωρ ἔθαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του κι' ἀπάντησε μὲ θαθειὰ φωνή.

— Μέχρι θανάτου !

— Καὶ θὰ πεθάνης, φίλε μου, εἶπε μελαγχολικὰ ὁ Ἐρρῖκος. Ὁ ἔρως ἑνὸς στρατιώτου πρὸς τὴν βασίλισσά του φέρνει τὸν θάνατο.

— Τὸ ξέρω.

Ὁ Ἔκτωρ πρόφερε τὰ δυὸ αὐτὰ λόγια μὲ τόση ἁπλότητα, ὥστε ὁ Ἐρρῖκος κατασυγκινήθηκε καὶ σωπασε.

— Ξέρω, ἐξακολούθησε μὲ πάθος ὁ Ἔκτωρ, ὅτι ὁ ἔρως μου εἶνε τρέλλα, ὅτι μιὰ ἄθυσσος μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸ εἴδωλο τῆς λατρείας μου, ὅτι καμμιὰ ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ γεφυρώση τὴν ἄθυσσο αὐτή, ὅτι ἀγαπῶ χωρὶς νὰ ἐλπίζω... Ἀλλὰ ὁ ἔρως μου μοῦ εἶνε ἀγαπημένος... Εἶνε ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου... Κανένας ἄλλος ποτὲ δὲν θὰ μάθη τίποτε... Ἐκείνη ἀγνοεῖ ἀπ' ἐνάντια, ἀλλὰ ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω κοντά της μιὰ σκοτεινὴ καὶ σιωπηλὴ ἀποστολή... Γύρω της ὑπάρχουν ἐπικίνδυνοι ἐχθροί... Ἄλλοι θέλουν νὰ τὴν ἀτιμάσουν, ἄλλοι νὰ τὴν ἀπογυμνώσουν, ἄλλοι νὰ τὴν γκρεμίσουν ἀπὸ τὸν θρόνο της... Ἀλλὰ ἐγὼ ἀγρυπνῶ...

Καὶ καθὼς ὁ Ἐρρῖκος σώπαινε, ὁ Ἔκτωρ, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ἐξακολούθησε:

— Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ σπαθί μου... Ἀλλὰ τὸ σπαθί μου εἶνε θαρὺ κι' ἀλλοίμονο σ' αὐτὸν ποὺ θ' ἀγγίξη τὴ βασίλισσά μου, σ' αὐτὸν ποὺ θὰ θελήση νὰ καταρρίψη τὸ εἴδωλό μου!

— Ἀπατᾶσαι, φίλε μου, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Ἐρρῖκος, λέγοντας ὅτι δὲν ἔχεις πλοῦτο καὶ δύναμι... Ἡ περιουσία μου καὶ τὸ σπαθί μου σοῦ ἀνήκουν...

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Ἐρρῖκε, ἀπάντησε ὁ Ἔκτωρ, σφίγγοντας μὲ διάχυσι τὸ χέρι τοῦ νέου.

— Εἶσαι ἕνα χρόνο μεγαλείτερός μου, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρρῖκος, κι' ἔχεις θέσι πατέρα μέσα στὸ σπίτι μου, ὅπου σὲ δέχθηκε ὁ φτωχός μου πατέρας, τὸν ὁποῖο, ἀλλοίμονο! ὁ θάνατος μοῦ ἄρπαξε τόσο νωρίς... Ὁ πατέρας εἶνε κύριος μέσα στὸ σπίτι τοῦ γυιοῦ του καὶ διαθέτει, ὅπως θέλει, τὰ χρήματά του, τὴ ζωή του, τὴ δύναμί του καὶ τὴν ἀγάπη του... Σοῦ τὰ δίνω ὅλα αὐτά, φίλε μου... Ἀντικαθιστᾶς τὸν πατέρα μου καὶ τὰ πάντα εἶνε δικά σου...

— Εἶσαι εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχος σὰν τὸν πατέρα σου, Ἐρρῖκε. Ὁ Θεὸς ἂς σὲ προστατεύη πάντοτε... Δὲν ἔχω ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ χρήματα, οὔτε ἀπὸ ἀξιώματα γιὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ κοντὰ σ' ἐκείνην. Ὅσο πιὸ ἀφανὴς εἶμαι, τόσο πιὸ εὔκολο θὰ εἶνε τὸ ἔργο μου. Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνας εὐπατρίδης ποὺ ἔχει μεγάλο ὄνομα, πλούσιος καὶ δυνατὸς ὅσο ἄσημος, φτωχὸς κι' ἀδύνατος εἶμαι ἐγώ. Κάτω ἀπ' τὴ στολὴ τοῦ τοῦ εὐγενοῦς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρύθει καρδιὰ διεστραμμένη καὶ ψυχὴ χυδαία. Δὲν δυσκολεύεται καθόλου νὰ χρησιμοποιήση τὴ συκοφαντία, τὸ μαχαίρι, τὸ ἐγχειρίδιο... Νά, κύτταξέ τον Ἐρρῖκε !

— Ποῦ εἶνε ;...

— Νά, ἐκεῖ, μὲ τὸν κόμητα Χάντλεϋ καὶ τὸν λόρδο Μαιτλανδ.

Ὁ Ἐρρῖκος ἀνασκίρτησε καὶ εἶπε:

— Ἐννοεῖς τὸν Μπόθουελ ;

— Ναί! Ναί! Αὐτός, Ἐρρῖκε, καταδιώκει πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὴ βασίλισσα μὲ τὸν ἀνόσιο ἔρωτά του... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ ὑποχωρήση μπροστὰ σὲ τίποτε γιὰ νὰ κάνη δική του τὴ βασίλισσα... Θὰ ἀναστατώση ὁλόκληρη τὴ Σκωτία, θὰ ὁπλίση ἐναντίον της ὅλους, ἀπὸ τὸν πρῶτο λόρδο ὡς τὸν τελευταῖο χωρικό, δὲν θὰ διστάση μπροστὰ σὲ τίποτε...

— Φρίκη !

— Κύτταξέ τον καλά, Ἐρρῖκε... Ἂν τὸ ἐγχειρίδιό μου δὲν τοῦ κλείση τὸ στόμα, ἂν τὸ χέρι μου δὲν τοῦ ξερριζώση τὴ γλῶσσα, ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας εἶνε χαμένη... — Μοῦ φαίνεται πὼς μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα, Ἔκτωρ...

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ

— Ὄχι, μὰ τὸν Θεό, ἀγαπημένε μου φίλε... Ξέρω τί λέω... Δὲν συκοφαντῶ... Τώρα ἴσως καταλαθαίνεις τί ὑπέφερα κατὰ τὶς ὀχτὼ ἡμέρες τῆς ἀπουσίας μου μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τέρας αὐτὸ μποροῦσε νὰ θριαμβεύση... Ἔφθασα στὸ Ἐδιμβοῦργο κατάκοπος κι' ἐξαντλημένος. Μόλις ὅμως ἔμαθα ὅτι ἡ βασίλισσα εἶχε φύγει γιὰ τὴ Γκλασκώθη μὲ τὴν αὐλή κι' ὅτι ὁ λόρδος Μπόθουελ ἦταν μαζύ της, καθάλλησα ἕνα ἄλογο καὶ ξεκίνησα ἀμέσως γιὰ νάρθω ἐδῶ...

— Εὐγενικὴ καρδιά ! ψιθύρισε ὁ Ἐρρῖκος.

— Ἔφθασα πρὸ δέκα λεπτῶν. Μόλις εἶδα τὴ φωταψία κι' ἔμαθα ὅτι ἡ βασίλισσα δίνει χορό, σκέφτηκα ν' ἀναπαυθῶ λίγο, νὰ τσιμπήσω κάτι, νὰ ξεσκονιστῶ, μὰ δὲν μπόρεσα, γιατὶ ἡ καρδιά μου φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναδῶ...

— Λοιπόν, θὰ ἀμειφθῆς γι' αὐτό... Κύτταξε...

Πραγματικά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ τελετάρχης κρατῶντας τὴ ράδδο του, φάνηκε στὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὰ βασιλικὰ διαμερίσματα καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ κι' ἐπίσημη ἀνήγγειλε:

— Ἡ αὐτῆς μεγαλειότης ἡ Βασίλισσα !

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ἡ Μαρία Στοῦαρτ παρουσιάστηκε.

Ἦταν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ ἡ ὠμορφιά της ἀνθοῦσε σ' ὅλη της τὴν ἄνθισι.

Προχώρησε χαμογελώντας γλυκά, μὲ θῆμα ἀργὸ καὶ μεγαλοπρεπές.

Στηριζόταν στὸ μπράτσο τοῦ κόμητος Λέικοξ, πατέρα τοῦ συζύγου της λόρδου Ντάρνλεϋ, ὡραίου γέρου, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ νεότητα καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιδερμὶς δὲν εἶχε οὔτε μιὰ ρυτίδα.

— Ἐρρῖκε, ψιθύρισε ὁ Ἔκτωρ ποὺ εἶχε γίνει κατάχλομος καὶ φαινόταν ἕτοιμος νὰ σωριαστῆ κάτω. Ἐρρῖκε, κράτησέ με...

— Θάρρος, φίλε μου ! τοῦ ψιθύρισε ὁ νέος μὲ σιγανὴ φωνή, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Θεέ μου ! τραύλισε ὁ Ἔκτωρ. Ἄλλοτε ὅταν τὴν ἔβλεπα, εἶχα συνηθίσει νὰ μὴ χλωμιάζω, νὰ μὴν κλονίζωμαι... Μὰ τώρα ἔχω ὀχτὼ μέρες νὰ τὴ δῶ... Θεέ μου! Θεέ μου!... Πόσο εἶνε ὡραία!...

Ἔξαφνα τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο, ἀπὸ τὸ θλέμμα του πέρασε μιὰ λάμψις ὀργῆς κι' ἀνορθώθηκε ἀπειλητικός.

Ὁ λόρδος Μπόθουελ εἶχε πλησιάσει τὴ βασίλισσα, μπροστὰ στὴν ὁποία ὑποκλίθηκε θαθειά...

Καὶ ἡ Μαρία Στοῦαρτ τοῦ χαμογέλασε.

— Ἐρρῖκε, ψιθύρισε ὁ Ἕκτωρ, Ἐρρῖκε, τὸν εἶδες ;
— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος ἀνατριχιάζοντας.
— Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε... ἐξακολούθησε ὁ Ἕκτωρ. Ὦ Θεέ μου !... Θεέ μου !... Μήπως τὸν ἀγαπᾶ;...
— Ὦ! ἔκανε περίφρονητικά ὁ Ἐρρῖκος.
— Δὲν τὸ λέω αὐτό γιατὶ ζηλεύω ! Ὄχι! πρόσθεσε ὁ Ἐρρῖκος. Ὁ ἀπελπισμένος ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ζηλότυπος. Ἀλλ' ἂν τὸν ἀγαπᾶη, δηλαδὴ ἂν τὸν πιστεύη... Ὦ! ἀλλοίμονο, Ἐρρῖκε... Ἂν συμβαίνη αὐτό, θὰ τὴν καταστρέψη...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ τελετάρχης ἀνήγγειλε:
— Ὁ βασιλεύς !

Ὁ βασιλεὺς ἦ μᾶλλον ὁ βασιλικὸς σύζυγος τῆς Μαρίας Στοῦαρτ ἦταν ἕνας χλωμὸς κι' ὡραῖος νέος, εἰκοσιενός μόλις ἐτῶν, ξανθὸς καὶ χαριτωμένος, ἂν καὶ παρουσίαζε στὸ πρόσωπό του ἴχνη κάποιας θανάσιμης ἀσθενείας.

Μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Ἰταλοῦ ἀοιδοῦ Ρίτσιο, στὴν ὁποία εἶχε συμμετάσχει ὁ βασιλεύς, εἶχε πέσει στὴ δυσμένεια τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία δὲν τοῦ συγχώρεσε ποτὲ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Ζοῦσε μακρυά της, σὲ μιὰ μονόροφη ἔπαυλι στοὺς ἀγροὺς τῆς Γκλασκώθης.

Ὁ νεαρὸς βασιλεύς, ὅταν ἔμαθε τὴν ἄφιξι τῆς συζύγου του στὴ Γκλασκώθη, θέλοντας ν' ἀποπειραθῆ νὰ συμφιλιωθῆ μαζύ της τῆς ἔστειλε τὸν πατέρα του, κόμητα τοῦ Λέννοξ, γιὰ νὰ μεσολαβήση.

Ἡ βασίλισσα ἀπάντησε ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπε τὸν βασιλέα στὴ νυχτερινὴ ἐκείνη γιορτή.

Τότε ὁ Ντάρνλεῦ, ἂν καὶ ἄρρωστος, ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν ἐπιθυμία της.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ, μόλις ἄκουσε τὴν κραυγὴ «ὁ βασιλεύς !» γύρισε, ἄφησε τὸν κόμητα τοῦ Λέννοξ, χαμογέλασε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸν Μπόθουελ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν σύζυγό της.

Τοῦ ἔδωσε νὰ φιλήση τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε:
— Χαιρω πολύ, ποὺ ἡ μεγαλειότής σας ἤρθε νὰ ἐγκαινιάση μαζύ μου τὴν ἑορτὴ αὐτή. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προθυμία σας, κύριε.

Ὁ Ντάρνλεῦ τῆς φίλησε τρυφερὰ τὸ χέρι καὶ τὴ ρώτησε δειλά:
— Δὲν μνησικακεῖτε πειὰ ἐναντίον μου ;...
— Ὄχι, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ συμπάθεια.
— Ὦ! ποσο καλὴ εἶσαι, Μαρία ! ψιθύρισε ὁ βασιλεύς. Καὶ τῆς ἐσφιξε τὸ χέρι.

Ἐκείνη τη στιγμὴ ἀνηγγέλθη καὶ ἡ εἴσοδος τῶν νεονύμφων.

Ὁ σύζυγος, ὁ Κορσικανὸς κόμης Σεβαστιάνι, ἦταν ἕνας ψηλός, μελαχροινὸς καὶ χαριτωμένος. Ἡ νύφη, ἡ Μαργαρίτα Κάμπορντ ἦταν ξανθή, γαλανὴ, γλυκεία, ζωντανὸ λουλοῦδι ὡμορφιᾶς καὶ νεότητος.

Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη κάποιο χορὸ καὶ ἡ βασίλισσα εἶπε στὸν σύζυγό της Ντάρνλεῦ:
— Ἂς ἀνοίξουμε τὸ χορό... Ἐλᾶτε...

Πίσω ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ἦσαν οἱ λόρδοι Μπόθουελ καὶ Μαίτλανδ. Ὁ Μπόθουελ ἔδειξε τότε στὸν σύντροφό του τὸ ξανθὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ εἶπε:
— Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ χορεύει τώρα καὶ τὸ πρωὶ θὰ εἶνε νεκρός.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, μὰ ἕνας ἄνθρωπος τὰ ἄκουσε καὶ χωρὶς νὰ θέλη ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ἐρρῖκος, ὁ νεαρὸς σωματοφύλαξ τῆς βασιλίσσης.

Ὁ Ἐρρῖκος προχώρησε ὡς τὸν Ἕκτορα, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀφήσει δυὸ βήματα πίσω καὶ ὁ ὁποῖος στηριζόμενος σ' ἕνα τραπέζι, παρακολουθοῦσε ἀχόρταγα κάθε κίνησι τῆς βασιλίσσης. Ἦταν μάλιστα εὐχαριστημένος, γιατὶ μάντευε ὅτι οἱ βασιλικοὶ σύζυγοι εἶχαν συμφιλιωθῆ, πρᾶγμα ποὺ ἀπεμάκρυνε προσωρινῶς τὸν Μπόθουελ.
— Ἕκτωρ, τοῦ εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, ἄκουσε...
— Τί θέλεις ;
— Ἔλα μαζύ μου...

Καὶ τὸν παρέσυρε μακρυὰ ἀπὸ τὸν χορό, προς το παράθυρο.
— Λοιπόν ;... εἶπε ὁ Ἕκτωρ.
— Εἶδες τὸν βασιλέα ;
—Ναί.
— Εἶνε πολὺ χλωμός, δὲν εἶν' ἔτσι ;
— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἕκτωρ.
— Φαίνεται ἀσθενικός ;
— Ναί.
— Ἔ, λοιπόν, ἀπόψε θὰ πεθάνη.

Ὁ Ἕκτωρ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τινάχτηκε.
— Τί ἐννοεῖς ; ψιθύρισε.
— Δὲν ξέρω ἂν πρόκειται περὶ συνωμοσίας ἢ ἀποτελέσματος τῆς ἀσθενείας, δὲν ξέρω ἂν ὁ βασιλεὺς θὰ δολοφονηθῆ ἢ θὰ ὑποκύψη σὲ ἀπρόοπτη κρίσι τῆς ἀρρώστειας του... Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι θὰ πεθάνη.
— Ἐρελλάθηκες ; ἔκανε ὁ Ἕκτωρ.
— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος, μπορεῖς νὰ ρωτήσης ἀχετικῶς τὸν Μπόθουελ.

Αὐτὸς εἶπε ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ πεθάνη ἀπόψε ;
— Ναί, τὸ ἔλεγε στὸν λόρδο Μαίτλανδ.

Ὁ Ἕκτωρ ἀνασκίρτησε.
— Πότε ; ρώτησε.
— Πρὸ ὀλίγου... Τὸ ἄκουσα γιατὶ ἤμουν ἀπὸ πίσω του.
— Ναί... ρώτησε ὁ Ἕκτωρ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, φέροντας συγχρόνως τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἄκουσες καλά;...
— Ναί, πολὺ καλά...

Ὁ Ἕκτωρ χλωμιασε καὶ μάζεψε τὰ φρύδια του.
— Φίλε μου, εἶπε, ἡ βασίλισσα χαμογέλασε στὸν Μπόθουελ, δὲν εἶν' ἔτσι ;
— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος.

Ἔπειτα τὸν ἄφησε καὶ πλησίασε τὸν βασιλέα
— Ναί.
— Λοιπὸν, θυμίσου τὸ ἐξῆς: Ὁ Μπόθουελ πῆρε τὸ χαμόγελο αὐτὸ ὡς ἐνθάρρυνσι...
— Ὁ ἄτιμος !...
— Ὁ Μπόθουελ ἔχει τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ βασίλισσα τὸν ἀγαπᾶ ἢ ὅτι λίγο θέλει ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήση...
— Ὦ! ἔκανε ὁ Ἐρρῖκος καταγανακτισμένος.
— Ὁ Μπόθουελ εἶνε ὕπουλος καὶ ὑπάρχουν ἐδῶ πολλοὶ ὑρεινοί, πολλοὶ αὐλικοὶ κατεστραμμένοι οἰκονομικῶς, ποὺ δεν ζητοῦν ἄλλο παρὰ νὰ γεμίσουν τὸ ἀδειανὸ βαλάντιό τους. Αὐτοὺς λοιπὸν θὰ χρησιμοποιήση ὁ Μπόθουελ ὡς συνενόχους του στὴ δολοφονία τοῦ βασιλέως.
— Νομίζεις, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, ἀνατριχιάζοντας.
— Παιδὶ ποὺ εἶσαι ! ἀπάντησε ὁ Ἕκτωρ.

Ὁ Ἐρρῖκος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἔφερε τὸ ἕνα χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου του καὶ τὸ ἄλλο στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν βασιλέα σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν προφυλάξη κατὰ τῶν δολοφόνων.

— Περίμενε ! ἐξακολούθησε ὁ Ἕκτωρ συγκρατῶντας τον ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἄκουσε... Ξέρεις τί ὀνειροπολεῖ ὁ Μπόθουελ αὐτὴ τὴ στιγμή ;
— Τί ; ρώτησε ὁ Ἕκτωρ, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχαν γινει ἀπειλητικά.
— Ὀνειροπολεῖ, ἀπάντησε ὁ Ἕκτωρ, τὸν θρόνο τῆς Σκωτίας !
— Ὦ! τὸν ἄτιμο !...

Καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ τὸν κατακτήση... Ἡ βασίλισσα τὸ ἀγαπᾶ... Ἔτσι φαντάζεται τοὐλάχιστον... Καί, ἅμα βγάλη ἀπὸ τὴ μέση τὸ σύζυγό της, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἱερὸ καὶ ὅσιο, θὰ ζητήση τὸ χέρι τῆς χήρας τοῦ θύματός του.
— Ἂν ἤμουν βέβαιος, γι' αὐτὰ ποὺ λές, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, θὰ βύθιζα ὅλη τὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ μου μέσα στὸ στῆθος του.

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ νέου προσηλώθηκε ἀπειλητικὸ στὸν Μπόθουελ.

Ἐξαφνα ὁ Ἕκτωρ ἀνασκίρτησε καὶ ρώτησε:
— Μὲ ποιὸν ἦταν ;
— Μὲ τὸν λόρδο Μαίτλανδ.
— Σ' αὐτὸν τὸ εἶπε ;
— Ναί.
— Ποῦ εἶνε τώρα ὁ Μαίτλανδ ;

Ἀναζήτησαν τὸν Μαίτλανδ μὲ τὸ βλέμμα τους, μὰ δὲν τὸν εἶδαν πουθενά. Γύρισαν ὅλα τὰ σαλόνια, κύτταξαν ὅλους τοὺς ὁμίλους, κύτταξαν ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, μὰ ὁ λόρδος Μαίντλανδ εἶχε ἐξαφανισθῆ.

— Ψάξε νὰ τὸν βρῆς! εἶπε ὁ Ἕκτωρ. Κι' ἂν τὸν δῆς νὰ κάνη τίποτε ὕποπτο, μὴ διστάσης νὰ τὸν σκοτώσης. Ἐγὼ μένω ἐδῶ γιὰ νὰ ἐπιβλέπω τὸν Μπόθουελ.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔγινε ἀφαντος.

Ὁ Ἕκτωρ ἔμεινε στὴ θέσι του κατασκοπεύοντας τὸν Μπόθουελ, ὁ ὁποῖος κουβέντιαζε μὲ τὸν λόρδο Μοὺρρεῦ, προσπαθῶντας ν' ἀκούση τί ἔλεγε.

Ἐξαφνα ἡ βασίλισσα ποὺ χόρευε μὲ τὸν λόρδο Ντουγκλας, πέρασε μπροστά του στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ εὐγενοῦς Σκώτου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΦΛΕΡΥ

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κ ΑΘΕ μέρα ἡ Ζὰν κι' ὁ Μισὲλ ἔκαναν μὲ τὰ πόδια τὰ δυὸ χιλιόμετρα ποὺ χώριζαν τὸ χωρ'ό τους ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο. Τὸ χειμῶνα γύριζαν μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, συζητῶντας κι' ἀστειευόμενοι.

Ὁ καθένας τους δὲν εἶχε περάσει τὰ δεκαπέντε χρόνια. Εἶχαν γεννηθῆ σὲ δυὸ γειτονικὰ σπίτια καὶ εἶχαν ζήσει μαζὺ τὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια τους. Οἱ γονεῖς τοῦ Μισὲλ εἶχαν ἕνα κατάστημα στὸ χωριό. Ἡ Ζὰν πάλι ἦταν κόρη μιᾶς χήρας, ἡ ὁποία ζοῦσε ἀπὸ μιὰ μικρὴ σύνταξι. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο εἶχε διστάσει νὰ ἐπιτρέψη στὴν κόρη της νὰ ἐργασθῆ, παρὰ τὶς οἰκονομικὲς στενοχώριες της, γιατὶ φοβοῦταν πῶς θὰ ἔκανε μόνη της κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ αὐτὸν τὸν δρόμο, μέχρι νὰ φθάση στὸ ἐργοστάσιο. Μὰ ἡ σκέψις, ὅτι θὰ τὴν συντρόφευε ὁ φίλος τῶν παιδικῶν της χρόνων, ὁ Μισέλ, τὴν ἡσύχασε. Ἔτσι τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαπιώντουσαν σὰν ἀδελφὸς κι' ἀδελφὴ ξεκινοῦσαν κάθε μέρα ἀπὸ τὸ χωριὸ τους μ' ὄρεξι κι' εὐθυμία γιὰ νὰ πᾶνε νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους στὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Ντορέλ. Σ' αὐτὴ τὴν «φάμπρικα» ὁ Μισὲλ ἦταν ὑπάλληλος κ' ἡ Ζὰν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἐργάτριες.

Ἡ Ζὰν κι' ὁ Μισὲλ χωριζόντουσαν μόνο τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἐλέγχου κι' ὁ καθένας πήγαινε στὸ τμῆμα του. Ἔπειτα τὸ βράδυ, ὅταν σχολοῦσαν, ὁ ἕνας περίμενε τὸν ἄλλο γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ χωριό.

Βέβαια δὲν ἦταν οἱ μόνοι ποὺ ἔκαναν αὐτὴ τὴν πεζοπορία. Μὰ οἱ ἄλλοι ἐργάτες πήγαιναν συντροφιές-συντροφιές, ξεχωριστὰ ἡ γυναῖκες καὶ ξεχωριστὰ οἱ ἄνδρες. Ἔτσι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀγαπημένοι φίλοι κινοῦσαν τὴν περιέργεια τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς θεωροῦσαν λινάκι ἀκατάδεκτους καὶ τοὺς πείραζαν φωνάζοντας, ὅταν τοὺς συναντοῦσαν στὸ δρόμο :

— Καλημέρα, κύριε ! Καλημέρα σας, δεσποινίς !
— Ἄ, ψιθύριζε ὁ Μισὲλ. αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε μεγάλα ζῶα !...

Καὶ συνέχιζε τὴν ὁμιλία του μὲ τὴ Ζάν, δίχως νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ πειράγματα καὶ τὶς κακολογιὲς τῶν ἐργατῶν.

Τὸ καλοκαῖρι τότε ποὺ γύρω στὸ δρόμο φύτρωναν ἕνα σωρὸ ἀγριολούλουδα ἡ Ζὰν καθυστεροῦσε λίγο γιὰ νὰ κόψη μερικὲς παπαροῦνες καὶ νὰ στολίση μὲ φιλαρέσκεια τὰ μαλλιά της. Ὁ Μισὲλ πάλι μέσα στὴν πρωινὴ δροσιὰ εἶχε τόσο κέφι ποὺ τραγουδοῦσε κι' ἀστειευότον.

Τὸ χειμῶνα ποὺ ἡ δροχὴ ἔκανε μελαγχολικὸ τὸν ἔξοχικὸ δρόμο, οἱ δυὸ φίλοι πήγαιναν στὸ ἐργοστάσιο κρατημένοι σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια ὀμπρέλλα ποὺ τοὺς προστάτευε ἀπὸ τὸ νερό. Ἐμοιαζαν κ' οἱ δυὸ τους σὰν τ' ἄλογα ποὺ εἶχαν δεθῆ στὸ ἴδιο ἁμάξι. Ὅταν φτάναν μπροστὰ στὰ σπίτια τους χωριζόντουσαν πάντα μὲ τὴν ἴδια φράσι:
— Ὡρεβοὐὰρ γι' αὔριο, τῆς ἔλεγε ὁ Μισέλ.
— Ὡρεβοὐὰρ, τ' ἀπαντοῦσε ἡ Ζὰν κυττάζοντάς τον στὰ μάτια καὶ χαμογελῶντας εὐχαριστημένη.

Ἔτσι μ' αὐτὴ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη, εἶχε περάσει ἕνας χρόνος. Τώρα ἡ Ζὰν εἶχε γίνει ἕνα πολὺ ὡμορφο κορίτσι, μὲ πλαστικὸ καὶ γοητευτικὸ σῶμα, μ' ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ πεντάμορφο πρόσωπο. Ὁ Μισὲλ πάλι εἶχε γίνει ἕνα γερὸ παλληκάρι γεμᾶτο ζωὴ καὶ δύναμι. Ὡστόσο εἶχαν διατηρήσει κ' οἱ δυὸ τους τὴν ἐκπληκτική τους ἀθωότητα. Ἐρήσει κ' οἱ δυὸ τους τὴν ἐκπληκτική τους ἀθωότητα. Ἐκαναν πάντα μαζὺ τὸν ἴδιο δρόμο καὶ συχνὰ, ὅταν ἡ Ζὰν ἦταν κουρασμένη, στηριζόταν μ' ἐμπιστοσύνη στὸ χέρι τοῦ Μισέλ.

Ἕνα πρωὶ ὅμως τῆς ἀνοίξεως φτάνοντας δροσεροὶ καὶ εὔθυμοι μπροστὰ στὸ ἐργοστάσιο, εἶδαν ἀπ' ἔξω ὁμίλους τῶν ἐργατῶν. Ὅλοι τους συζητοῦσαν ζωηρὰ καὶ φώναζαν. Μερικοὶ χωροφύλακες προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν τὴν τάξι.

Ὁ Μισὲλ καὶ ἡ Ζὰν πληροφορήθηκαν ὅτι στὸ ἐργοστάσιο εἶχε ξεσπάσει μιὰ ἀπεργία καὶ ὅτι ἐκείνη τὴ μέρα κανεὶς δὲν θὰ ἐργαζόταν. Στὴν ἀρχὴ κ' οἱ δυὸ τους δὲν ξέραν τί νὰ κάνουν.

Ἦταν κουρασμένοι καὶ δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ γυρίσουν ἀμέσως στὸ χωριό τους. Ἔπειτα ἡ σκέψις ὅτι ἐκείνη τὴ μέρα δὲν εἶχαν δουλειά, γέμιζε μὲ μιὰ ἀνεξήγητη χαρὰ τὴν καρδιά τους. Ἔπειτα ὁ καιρὸς ἦταν τόσο ὡμορφος, ποὺ αἰσθάνθηκαν κ' οἱ δυὸ τους τὴν ἐπιθυμία νὰ χαροῦν τὴν ἐξοχή. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ζὰν πρότεινε στὸν Μισέλ :
— Τί θὰ ἔλεγες ἂν τρώγαμε σήμερα τὸ φαγητό μας στὴν ἐξοχή ;
— Ἂν αὐτὸ σ' εὐχαριστῆ, Ζάν, τῆς ἀπάντησε ὁ Μισέλ, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἔπειτα, μὰ τὴν ἀλήθεια, θαρυέμαι νὰ γυρίσω στὸ χωριό, κουβαλῶντας πάλι αὐτὰ τὰ τρόφιμα.

Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ξεκίνησαν γιὰ τὸ γειτονικὸ δάσος τραγουδῶντας εὔθυμα. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ξάπλωσαν κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ ἑνὸς δέντρου, ἄπλωσαν κατὰ γῆς τὶς προμήθειές τους, χόρτασαν τὴν πεῖνα τους κι' ἔπειτα ξαπλώθηκαν στὴν ἁπαλὴ χλόη καὶ βάλθηκαν νὰ κυττάζουν τὸν οὐρανό.

Ἡ Ζὰν ὅμως δὲν ἄργησε νὰ παραπονεθῆ, ὅτι ἡ πέτρα ποὺ εἶχε βάλει γιὰ προσκέφαλο ἦταν ἀνυπόφορη.
— Μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖς καλλίτερα, τῆς εἶπε ὁ Μισέλ, νὰ ξεκουραστῆς, στηρίζοντας τὸ κεφάλι σου στὰ γόνατά μου.

Καὶ ἡ Ζὰν ξαπλώθηκε κοντὰ του μὲ ἀθωότητα.

Τώρα τὰ ξανθὰ μαλλιὰ της πέφτουν ἀταχτα γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό της ποὺ εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἐξοχῆς. Ὁ Μισὲλ γιὰ πρώτη φορὰ πρόσεξε ὅτι ἡ Ζὰν ἦταν ὑπερβολικὰ γοητευτικὴ καὶ ὅτι ἦταν πειὰ γυναῖκα.
— Ξέρεις, Ζάν, τῆς ψιθύρισε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε παράξενα, ὅτι ἔπαψες νὰ εἶσαι κοριτσάκι; !
— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ εἶμαι δεκάξη χρόνων.

Ὁ Μισὲλ τῆς χάϊδεψε μὲ τρυφερότητα τὰ ξανθὰ μαλλιά της.

Ἡ Ζὰν ἔνοιωσε μιὰ ἀνεξήγητη εὐχαριστησι.

Τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, ἡ ἄνοιξι, ἔστηναν γύρω τους τὶς παγίδες τοῦ ἔρωτος. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Μισὲλ ψιθύρισε τ' ὄνομα τῆς Ζάν μὲ τόση τρυφερότητα, ὥστε ἐκείνη ταράχθηκε καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντικρύση τὸ βλέμμα του. Μέσα στὰ μάτια τοῦ Μισὲλ, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἦταν τόσο ἀθῶα, ἔτρεμε τώρα ἡ ἐπιθυμία ἑνὸς φλογεροῦ ἔρωτος. Μὰ κ' ἡ Ζὰν δὲν ἦταν σὲ καλλίτερη κατάστασι. Τὰ χάδια τοῦ Μισὲλ τῆς πυροβολοῦσαν τὴν ψυχή. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ αὐτοὶ οἱ δυὸ νέοι ποὺ ἀπὸ δεκάξη ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν διατηρήσει μιὰ ἀγνὴ φιλία ρίχτηκαν μὲ ὁρμὴ ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Σ' ἐκείνη τὴν ὄμορφη γωνιὰ τοῦ δάσους ὁ Μισὲλ κ' ἡ Ζὰν ἔμειναν ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Μὰ τώρα τὰ παιγνίδια τους εἶχαν πάψει νὰ εἶνε τόσο ἀθῶα κ' ἡ συζητήσεις τους δὲν ἦσαν κοινὲς κι' ἀνόητες. Ἀγκαλιασμένοι κάτω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκιερὸ πεῦκο ἔκαναν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τους.
— Ὅταν θὰ παντρευτοῦμε, τῆς ἔλεγε ὁ Μισὲλ, θὰ κάτσουμε σ' ἕνα ὡμορφο σπιτάκι. Μὰ πρέπει πρῶτα νὰ ἐργασθοῦμε κ' οἱ δυὸ πολὺ γιὰ ν' ἀποκτήσουμε ἀρκετὰ χρήματα καὶ νὰ μποροῦμε νὰ γιορτάζουμε τὴν εὐτυχία μας. Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀπολαμβάνουμε κάτω ἀπὸ τὸ πεῦκο. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἡ ἄνοιξι δὲν διαρκεῖ ὅλο τὸ χρόνο.

Καὶ πράγματι δὲν ἄργησε νὰ φτάση τὸ φθινόπωρο.

Ἡ Ζὰν εἶχε χάσει πειὰ τὴν ἀθωότητά της καὶ ὁ Μισὲλ εἶχε χάσει τὴν εὐθυμία καὶ τὸ γέλιο του. Οἱ γονεῖς τους ποὺ μάντευαν τί συμβαίνει, σκέφτηκαν νὰ τοὺς παντρεύουν. Κι' ὁ γάμος ἔγινε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ἔτσι ὁ Μισὲλ κ' ἡ Ζὰν δημιούργησαν τὸ σπιτάκι, ποὺ ὀνειρευόντουσαν. Μὰ δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι ὅσο εἶχαν ὀνειρευτῆ.

Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει πριν τῆς ὥρας. Δὲν πρέπει νὰ γεύεται κανεὶς τοὺς καρποὺς τοῦ ἔρωτα πρὶν ὡριμάσουν. Καλότυχοι ὅσοι φυλᾶνε τὰ μῆλα τῆς ἀγάπης γιὰ τὸ γαμήλιο συμπόσιο !

Ὁ Ἐρρῖκος Φόρντ, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ περίφημη βεντέττα Μαίρη Πίκφορντ

Ο ΚΡΟΙΣΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΦΟΡΝΤ

(Πῶς ὁ φτωχὸς μηχανικὸς ἔγινε ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου)

Σ' ΤΗΝ κλίμακα τῶν Ἀμερικανῶν δισεκατομμυριούχων, ὁ περίφημος ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτων Ἐρρῖκος Φόρντ κατέχει τὴν πρώτη θέσι. Πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ἐξεθρόνισε ἀπ' αὐτὴ τὸν βασιλέα τοῦ πετρελαίου Τζὼν Ροκφέλλερ, ὁ ὁποῖος πέθανε τελευταῖα.

Πρὸ δεκαετίας, ὁ Ἀμερικανὸς βουλευτὴς Ραίνεϋ ἀπεκάλυψε στοὺς συναδέλφους του ὅτι ἔμπαιναν τότε, κανονικῶς καὶ ἀνελλιπῶς, στὴν κάσσα τῶν Φόρντ, πατέρα καὶ γυιοῦ, ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια κάθε τρεῖς ἡμέρες. Καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι ἂν τὰ αὐτοκίνητα Φόρντ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν τὴν αὔξησι τῆς καταναλώσεως, ποὺ εἶχαν ὡς τότε, σὲ δέκα χρόνια τὸ εἰσόδημα αὐτὸ θὰ γινόταν ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Ἔ, λοιπόν, αὐτὴν τὴν ἀπέραντη, αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ περιουσία ὁ Φόρντ ἄρχισε νὰ τὴν ἀποκτᾶ ὅταν εἶχε περάσει πειὰ τὰ σαράντα χρόνια.

Κι' ἔγινε ὅ,τι ἔγινε μέσα στὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια. Κρίνετε, ἀπ' αὐτὸ πόση ἐπίμονη ἐργασία χρειάστηκε, πόση ἐνεργητικότης καὶ πόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ἀποτέλεσμα.

Στὸ κάλυμμα τοῦ βιβλίου «Ἡ ζωή μου καὶ τὸ ἔργο μου» ποὺ ὁ μέγας βιομήχανος ἐξέδωσε τὸ 1923, ὑπῆρχε μιὰ σημείωσι τοῦ ἐκδότου, ποὺ ἔλεγε: «Ὁ Ἐρρῖκος Φόρντ, πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ἦταν ἕνας ἄνθρωπος φτωχός». Αὐτὸ εἶνε ἴσως λίγο ὑπερβολικό. Ὁ Φόρντ, στὰ 1903, δὲν ἦταν ἐντελῶς φτωχός. Ἦταν ἁπλῶς ἕνας μέτριος μηχανικός, ποὺ ἐκέρδιζε μὲ δυσκολία 125 δολλάρια τὸ μῆνα, ποσὸν καθόλου μεγάλο γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ ἀκριβή.

Λοιπόν, ὁ μέλλων Κροῖσος ἦταν τότε σαράντα χρόνων. Καὶ μόλις κατὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου αὐτοῦ, μὲ τὴν ἵδρυσι τῆς ἑταιρείας αὐτοκινήτων Φόρντ ἄρχισε νὰ πραγματοποιῆ αὐτὸ ποὺ ἔλεγε «ἰδανικό» του, δηλαδὴ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν δικῶν του οἰκονομικῶν ἰδεῶν καὶ μεθόδων ἐργασίας, ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἐβάσιζε τὶς ἐλπίδες του γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

* * *

Ὁ Φόρντ γεννήθηκε στὶς 30 Ἰουλίου, στὸ Ντῆρμπον τοῦ Μίτσιγκαν, ὅπου ὁ πατέρας του ἦταν ἀγροκτήμων.

Οἱ γονεῖς του τὸν προώριζαν κι' αὐτὸν γιὰ τὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες. Μὰ, ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία ὁ Φόρντ κατάλαβε πῶς εἶχε ἄλλον προορισμό.

«Ἔβλεπα — γράφει ὁ ἴδιος — ὅτι ἡ μεγάλες καὶ βαρειὲς ἐργασίες στὰ κτήματά μας γινόντουσαν μὲ τὰ χέρια. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἕνα μέρος τοὐλάχιστον τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν μποροῦσε νὰ γίνῃ μὲ καλλίτερο τρόπο. Αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ὡδήγησε πρὸς τὴ μηχανή».

Ἔτσι, ἀπὸ πολὺ νέος ἀκόμα ἀνεφρεύτηκε ἀγροτικὲς μηχανὲς ποὺ θὰ ἔκαναν πολὺ πιὸ εὔκολες καὶ ἁπλὲς τὶς ἐργασίες τῶν χωραφιῶν.

Συγχρόνως κάθε τι ποὺ ἀφοροῦσε τὴ μηχανὴ ἄρχισε νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ καταπληκτικά. Κάποτε τοῦ χάρισαν ἕνα ρολόϊ. Ὁ Φόρντ τὸ διέλυσε καὶ κατώρθωσε πάλι νὰ τὸ συναρμολογήσῃ. Σὲ λίγο, μποροῦσε νὰ κάνῃ κάθε ἐπιδιόρθωσι σὲ χαλασμένα ρολόγια.

Μὲ δυὸ λόγια, ὁ προορισμός του γιὰ τὴ μηχανικὴ ἐκδηλώθηκε μ' ἕναν τρόπο τόσο ἐπιτακτικό, ὥστε ὁ πατέρας του ἀποφάσισε νὰ μὴν ἐναντιωθῆ σ' αὐτόν. Τὸν ἔβαλε λοιπὸν μαθητευόμενο σ' ἕνα μηχανοστάσιο. Σὲ ἡλικία δεκάξη χρόνων, ὁ νεαρὸς Φόρντ ἦταν κιόλας καλὸς μηχανικός. Στὰ εἴκοσι χρόνια του, εἶχε τέτοιες γνώσεις μηχανικῆς, ὥστε ἡ Ἑταιρία Βένστιγκ Χάουζ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ τμῆμα δοκιμῶν καὶ ἐπισκευῶν τῶν αὐτοκινήτων της.

Ἐκεῖ φαίνεται ὅτι καθωρίστηκε μέσα στὸ μυαλό του τὸ εἶδος τῆς βιομηχανίας, στὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ διακριθῆ.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου ποὺ ἐξέδωσε στὸ 1926 καὶ ποὺ τιτλοφορεῖται «Σήμερα καὶ Αὔριο» γράφει τὰ ἑξῆς:

«Πῆρα μιὰ ἰδέα, μιὰ μόνο ἰδέα πολὺ ἁπλῆ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ, μὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν πραγματοποιήσω ἐγώ: νὰ κατασκευάσω ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο ἁπλό, γερὸ καὶ φτηνό».

Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ ἦρθε μόνη της καθὼς κύτταζε τ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν μπροστά του καὶ ποὺ ὅλα ἦσαν βαρειὰ καὶ στοίχιζαν πολὺ ἀκριβά.

Γιὰ νὰ μελετήσῃ ἐλεύθερα τὸ σχέδιό του, ὁ Ἐρρῖκος Φόρντ ἐγκατέλειψε τὴν ἑταιρία, ὅπου ἐργαζόταν, ἀποσύρθηκε γιὰ κάμποσο καιρὸ στὴν ἀγροικία τοῦ πατέρα του κι' ἔφτιαξε ἐκεῖ ἕνα μικρὸ ἐργαστήριο, ὅπου ἄρχισε νὰ ἐργάζεται μυστηριωδῶς. Μὰ ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ καὶ τὴ ζωή του. Κατὰ τὸ 1890, δέχθηκε μιὰ θέσι μηχανικοῦ στὴν ἑταιρία ἠλεκτρισμοῦ Ἔντισον στὸ Ντέτροϋτ μὲ μισθὸ 45 δολλάρια τὸ μῆνα. Καθὼς βλέπετε, στὰ τριάντα του χρόνια, ὁ πλουσιώτερος σύγχρονος ἄνθρωπος ἀμειβόταν πολὺ πενιχρά.

Μὰ τὸ σχέδιό του εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ μπαίνῃ στὸ δρόμο τῆς ἐφαρμογῆς. Στὸ 1892, τελείωσε τὸ πρῶτο του αὐτοκίνητο. Στὸ 1896 ἔβγαλε καὶ δεύτερο. Τρία χρόνια ἀργότερα ἐγκατέλειπε τὴν ἑταιρία Ἔντισον καὶ σὲ μιὰ μικρὴ παράγκα μὲ τοὐβλα ἵδρυε τὸ πρῶτο του ἐργοστάσιο.

Στὸ 1905, ἕνα αὐτοκίνητο δικῆς του κατασκευῆς, ἄφηνε πολὺ πίσω του σ' ἕνα διαγωνισμὸ ταχύτητος ὅλα τ' ἄλλα τῆς ἐπιτυχίας.

Σὲ λίγο, ἡ ἑταιρία αὐτοκινήτων Φόρντ δημιουργήθηκε μὲ κεφάλαια 100.000 δολλάρια. Στὸ 1905, πούλησαν 1600 ἁμάξια καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο περισσότερα ἀπὸ 8.000.

Στὸ 1908 τὸ προσωπικὸ τῶν ἐργοστασίων Φόρντ εἶχε περισσότερους ἀπὸ 12.000 ἐργάτες καὶ μηχανικούς. Στὰ 1909, ἔβγαιναν ἀπὸ κεῖ μέσα 10.000 αὐτοκίνητα πρὸς 850 δολλάρια τὸ καθένα.

Τέλος τὸ 1911, ἄρχισε ἡ μεγάλη παραγωγή: 35.000 αὐτοκίνητα τὸ χρόνο! Ἡ ἑταιρία Φόρντ ἔγινε παγκοσμία. Ἔστελνε αὐτοκίνητα σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς γῆς.

Στὶς 10 Δεκεμβρίου 1915, εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια Φόρντ 1.000.000 αὐτοκίνητα καὶ στὶς 4 Ἰουλίου 1924, 10.000.000! Ἀπὸ τότε τὰ ἐργοστάσια Φόρντ βγάζουν 2.000.000 τὸ χρόνο!

Πρὸ δεκαετίας ἡ ἑταιρία Φόρντ εἶχε 88 ἐργοστάσια καὶ ἐπλήρωνε σὲ μισθοὺς 250.000 δολλάρια.

Ὅλα αὐτὰ δὲ τὰ δημιούργησε μιὰ ἰδέα, μιὰ ἰδέα πολὺ ἁπλῆ, καθὼς ἔλεγε ὁ Φόρντ, μὰ ὡρωμασμένη, μελετημένη καὶ ἐφαρμοσμένη μ' ἐπιστημονικότητα, ἐνεργητικότητα καὶ θέλησι.

Ὁ Φόρντ εἶχε ἐργασθῆ εἴκοσι χρόνια χωρὶς κέρδος γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του. Καὶ τοῦ χρειάστηκαν ἄλλα εἴκοσι χρόνια γιὰ νὰ γίνῃ ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

* * *

Ὁ Φόρντ εὐχαριστεῖται νὰ ξαναθυμᾶται τοὺς καιροὺς τῆς φτώχειας καὶ τοῦ ἀρέσει νὰ διηγῆται ἕνα ἀνέκδοτό του τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μιὰ νύχτα, καθὼς κοιμᾶται, ἀκούει ἀπὸ ἕνα περίστροφο καὶ πηγαίνοντας ἐκεῖ βρῆκε ἕνα λωποδύτη ποὺ προσπαθοῦσε νὰ παραβιάσῃ τὸ γραφεῖο του.

Ὁ κακοποιός, τρομαγμένος, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΤΟΝ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΒΕΡ ΣΤΡΗΤ

ΕΝΑ βροχερὸ κι' ἄγριο βράδι, ὁ ἀστυνόμος Κόχραν, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ντέτεκτιβ τῆς Σκώτλανδ Γυάρντ, γύρισε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ὅταν ξαφνικὰ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς ἀλλόκοτης καὶ ὄμορφης γυναίκας.

— Εἴσθε ὁ ἀστυνόμος Κόχραν ; τὸν ρώτησε ἡ ἄγνωστος.

— Μάλιστα. Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς ; τῆς εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

— Ἀκοῦστε... ἐξακολούθησε ἐκείνη. Ἔχω ἕνα πολὺ παράξενο νοικάρη. Δὲν ξέρω ποιός εἶνε, οὔτε τί κάνει, δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτόν. Δὲν τοῦ ἔχω μιλήσει παραπάνω ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ φορές...

— Λοιπόν ;

— Ἔ, νά, πέθανε ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα.. τὸν δολοφόνησαν !...

Ὁ ντέτεκτιβ ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στὴν ἄγνωστη καὶ κατάλαβε πῶς τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Ἐξακολούθησε... τῆς εἶπε μὲ σοβαρότητα.

— Μὰ δὲν ἔχω νὰ σᾶς τίποτε ἄλλο. Μπῆκα στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω μήπως ἤθελε ξύλα γιὰ τὴ φωτιὰ καὶ τὸν βρῆκα νεκρό. Κλείδωσα τότε τὴν πόρτα κ' ἦρθα νὰ σᾶς βρῶ. Λοιπόν; Θάρθῆτε στὸ σπίτι ;

Ὁ Κόχραν τυλίχτηκε στὸ ἐπανωφόρι του, ἔχωσε ὡς τὰ μάτια τὸ κατπέλλο του καὶ μ' ἕνα στεναγμὸ ἀκολούθησε τὴν ἄγνωστη σ' ἕνα παληόσπιτο τῆς Κόλβερ στρήτ.

— Νὰ τὰ δυὸ δωμάτιά μου... τοῦ ἔδειξε ἐκείνη, ὅταν ἀνέβηκαν τὴ σκάλα κι' ἔφτασαν στὸ πρῶτο πατωμα. Ἐκεῖ εἶνε τὸ δωμάτιό του... Ὁρίστε καὶ τὸ κλειδί.

— Ὑπάρχει ἠλεκτρικο φῶς ;

— Τὸ κουμπὶ εἶνε ἀριστερά.

Ὁ Κόχραν ξεκλείδωσε τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ βύθισε τὴ ματιά του στὸ σκοτάδι. Μὰ πρὶν προφτάσῃ ν' ἁγγίξῃ τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, διέκρινε καθαρὰ τὴ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔβγαινε ἔρποντας καὶ ποὺ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι σηκώθηκε καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ τρομερὴ γροθιὰ στὸ πηγοῦνι.

Ὁ Κόχραν ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω καὶ θὰ γκρεμιζόταν ἀπὸ τὴ σκάλα, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε ἡ ἄγνωστος, ποὺ τοῦ ἔσωσε ἔτσι τὴ ζωή.

Τὸ κεραυνοβόλο ἐκεῖνο χτύπημα, τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του. Ὅταν συνῆλθε σὲ λίγο, κύτταξε γύρω του ἀνήσυχα καὶ ρώτησε τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ σκούπιζε τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πρόσωπο :

— Αὐτὸς ἦταν ὁ νεκρός; Αὐτὸν εἶχαν δολοφονήσει ;

— Ὄχι, βέβαια ! ἔκανε ἐκείνη.

— Μήπως εἴδατε αὐτὸν ποὺ μὲ χτύπησε ;

— Ὄχι.

— Δὲν ἦταν ὁ νοικάρης σας ;

— Μὰ ὄχι, φυσικά ! Ὁ νοικάρης μου εἶνε ξαπλωμένος καταγῆς, νεκρός ! Αὐτὸς ποὺ τὸ ἔσκασε, θὰ τὸν σκότωσε. Θὰ εἶχε κρυφθῆ καὶ δὲν τὸν εἶδα...

— Μπορεῖτε νὰ τὸν ἀναγνωρίσετε;

— Ἀδύνατον! Εἶχε τυλίξει τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μεγάλο μαῦρο κασκόλ...

Ὁ Κόχραν μπῆκε στὸ δωμάτιο κι' ἄναψε τὸ φῶς. Κατω στὸ πάτωμα ἦταν ξαπλωμένος ἕνας αἱμόφυρτος ἄνθρωπος. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄνω - κάτω. Ὅλα τὰ συρτάρια ἦταν ἀνοιχτὰ καὶ τὰ χαρτιά τους σκορπισμένα καταγῆς. Τὸ στρῶμα ἦταν ξεσκισμένο σὲ πολλὲς μεριές. Ἐπίσης καὶ ἡ τσέπες τοῦ νεκροῦ ἦταν ἀναπαδογυρισμένες κι' ἄδειες.

Ὁ ντέτεκτιβ τότε, νοιώθοντας ἀκόμα κάποια ἀδυναμία ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἔστειλε τὴ γυναῖκα ν' ἀγοράσῃ μιὰ μποτίλια μπράντυ κι' ἐξακολούθησε τὶς ἔρευνές του στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ. Φαινόταν καθαρὰ ἀπὸ τὰ ἐσώρρουχά του πῶς ἦταν φτωχός. Θὰ ἦταν δίχως ἄλλο κανένας καμαριέρης.

Ἀξαφνα, στάθηκε ἀκίνητος κι' ἔστησε τὸ αὐτί του. Εἶχε ἀκούσει στὴ σκάλα ἐλαφρὰ καὶ διστακτικὰ βήματα.

— Ποιός εἶνε ; φώναξε.

Τὰ βήματα σταμάτησαν. Ὁ Κόχραν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ στὸ ἡμίφως τῆς σκάλας εἶδε τὴ σιλουέττα μιᾶς γυναίκας μὲ μαῦρα ποὺ ἔβγαινε γρήγορα στὸ δρόμο. Κατέβηκε δυὸ-τρία σκαλοπάτια, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ βρέθηκε μπροστὰ στὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε στείλει ν' ἀγοράσῃ μιὰ μποτίλια μπράντυ.

— Εἴδατε καμμιὰ μαυροφόρα στὸ δρόμο ; τὴ ρώτησε.

— Δὲν εἶδα ψυχὴ ζωντανή! τοῦ ἀπάντησε κατάπληκτη.

— Ἦρθε μιὰ γυναῖκα τὴν ὥρα ποὺ λείπατε... τῆς ἐξήγησε ὁ Κόχραν. Κ' εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ, ἂν δὲν τρόμαζε ἀπὸ τὴν παρουσία μου. Μήπως εἶχε καμμιὰ φίλη ὁ νοικάρης σας ;

— Κάποια γυναῖκα εἶχε ἔρθει μιὰ-δυὸ φορές, μὰ δὲν ἔμεινε παρὰ λίγα λεπτὰ μαζύ του. Πρόσεξα πῶς φοροῦσε μαῦρα.

— Πόσον καιρὸ εἶχε τὸ δωμάτιο ;

— Ἕξη ἑβδομάδες. Τὸν λένε Τζὼν Μπρένερ, ἂν δὲν κάνω λάθος. Ἦταν ὑπηρέτης, ὅπως σᾶς ἔλεγα. Μὰ δὲν εἶχε δουλειά... Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο γι' αὐτόν. Ἦταν κάπως μυστηριώδης.

Ὁ Κόχραν, μιλῶντας μὲ τὴ γυναῖκα, ἔψαχνε στὸ τζάκι. Κι' ἐκεῖ, στὸ ράφι του, κάτω ἀπὸ ἕνα βιβλίο βρῆκε ἑκατὸ χάρτινες λίρες.

— Περίεργο ! ψιθύρισε. Πῶς δὲν τὶς πῆρε ὁ δολοφόνος.

Κ' ὕστερα, μιὰ καὶ δὲν εἶχε νὰ μάθῃ τίποτε ἄλλο, γύρισε στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ.

* * *

Ἕνα ἀπόγευμα, στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ὁ Κόχραν μιλοῦσε μὲ τὸν ἀρχηγό του. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ δευτέρου ἦταν ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ κασκόλ κι' ἕνα τρίγωνο κομμάτι ἀπὸ κάποιο γράμμα.

— Κόχραν, τί ἀπόγινε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μπρένερ, τὸν ρώτησε ὁ ἀρχηγός του. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἀνακαλύψες ἀκόμα τίποτε.

— Δὲν ἔχετε δίκηο... τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε τὸ κασκόλ τοῦ δολοφόνου. Τὸ βρῆκα στὸ δρόμο. Τὸ πέταξε γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῆ. Ἦταν πολὺ καινούργιο κι' ἔκανα τὴ σκέψι πῶς θὰ τὸ εἶχε ἀγοράσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Εἶχε ἀκόμα ἀπάνω τὴν ἐτικέττα. Ἔψαξα λοιπὸν σ' ὅλα τὰ τριγάρω ἐμπορικὰ καὶ σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἕνας ὑπάλληλος θυμήθηκε πῶς εἶχε πουλήσει ἕνα τέτοιο κασκόλ σὲ μιὰ γυναῖκα, νέα κι' ἀρκετὰ ὡμορφη, μὲ μαῦρα ποὺ ἔβηχε... Ἔπειτα, ἔψαξα καὶ στὶς Τράπεζες κατ' βρῆκα ὅτι ἡ ἑκατὸ λίδες ποὺ ἦταν στὸ τζάκι τοῦ Μπρένερ εἶχαν ἀποσυρθῆ ἀπὸ μιὰ ἰδιωτικὴ τράπεζο γιὰ λογαριασμὸ τῆς λαίδης Πατρίτσιας Μπέλμοντ, τὸ πρωὶ ἀκριβῶς

Διέκρινε τὴ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ βγαίνε ἔρποντας

Εἶχε τυλίξει τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα μεγάλο μαῦρο κασκόλ.

τοῦ ἐγκλήματος.

— Πῶς ; ἀπόρησε ὁ ἄλλος. Μά, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἡ λαίδη Πατρίτσια πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὸν λόρδο Γκρέῦ !...

— Ἀκριβῶς... Ὁ γάμος θὰ γίνῃ αὔριο... Αὐτὸ τέλος τὸ τρίγωνο κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ, ποὺ εἶνε ἐπάνω στὸ γραφεῖο σας τὸ βρῆκα κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα τοῦ Μπρένερ. Ὁ δολοφόνος ἔψαχνε νὰ βρῆ κάποιο γράμμα 'κ' εἶχε ξεσκίσει τὸ στρῶμα μὲ τὸ μαχαῖρι του. Ἔτσι κόπηκε αὐτὴ ἡ γωνιὰ τῆς ἐπιστολῆς ποὺ βλέπετε κι' ἔμεινε στὸ στρῶμα, δίχως νὰ τὸ προσέξῃ ὁ δολοφόνος. Ξέρετε τώρα καὶ κάτι ἄλλο ; Τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ τὴν ἴδια ποιότητα χαρτιοῦ μεταχειρίζεται ἀπὸ χρόνια ἡ λαίδη Πατρίτσια. Ἐπὶ πλέον ἡ καμαριέρα της μοιάζει μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγόρασε τὸ μαῦρο κασκόλ καὶ εἶνε συναχωμένη ἀπὸ μέρες...

— Καταλαβαίνω... ἔκανε ὁ ἀρχηγός. Πρόκειται περὶ ἐκδιασμοῦ.

— Ἀκριβῶς... ψιθύρισε ὁ Κόραν. Σήμερα θὰ πάω νὰ δῶ τὴν λαίδη Πατρίτσια.

Κι' ὁ Κόχραν βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Μά, τὸ ἄλλο βράδι ποὺ γύρισε στὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ, ὑπέβαλε ξαφνικὰ τὴν παραίτησί του στὸν ἀρχηγό του !

— Δὲν ἀνεκάλυψα τίποτε... ψιθύρισε χλωμιάζοντας.

Ὁ ἀρχηγός του τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, κατάλαβε πὼς εἶχε κάποιο μεγάλο μυστικὸ καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἐντιμότητά του καὶ στὸ ἀκέραιο τοῦ χαρακτῆρος του, τοῦ εἶπε:

— Θαυμάσια, Κόχραν... Τὴν ὑπόθεσι τοῦ Μπρένερ θὰ τὴν πετάξω στὸ χρονοντούλαπο... Δὲν θὰ ξαναγίνῃ πειὰ λόγος γι' αὐτήν... Ὅσο γιὰ τὴν παραίτησί σου, δὲν μπορῶ νὰ τὴ δεχθῶ !...

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὴν ἔσκισε.

Ὁ Κόχραν δάκρυσε ἀπὸ τὴν συγκίνησι κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ του.

— Εὐχαριστῶ... ἔκανε. Καὶ τώρα μπορῶ νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Εἶδα τὴ λαίδη Πατρίτσια καὶ μίλησα μαζύ της. Ἡ ἱστορία της εἶνε ἕνα δράμα. Ὁ Μπρένερ ἦταν ὑπηρέτης στὸ σπίτι της... Μιὰ μέρα, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο ἡ λαίδη Πατρίτσια ἔδωσε ἕνα γράμμα στὴν καμαριέρα της νὰ τὸ πάῃ σ' ἕνα πολὺ ἀγαπημένο της πρόσωπο. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἐρωτικὸ κι' ἀπευθυνόταν σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ τὸ περίμενε μὲ ἀγωνία γιὰ ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴ ζωή του: ἢ θὰ ἔμεινε στὴν Ἀγγλία καὶ θὰ παντρευόταν τὴ λαίδη Πατρίτσια ἢ θὰ ἐξωριζόταν γιὰ πάντα στὶς Ἰνδίες... Μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ ἡ λαίδη Πατρίτσια τοῦ ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά της καὶ δεχόταν τὸ γάμο. Μά ἡ καμαριέρα της ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ τὸ δώσῃ τοῦ Μπρένερ γιὰ νὰ τὸ πάῃ αὐτός. Κι' ἐκεῖνος τὸ ἔκλεψε ! Ὁ ἄλλος τότε, ὁ ἀγαπημένος τῆς λαίδης Πατρίτσια, ἔφυγε ἀπογοητευμένος τὴν ἴδια μέρα, γιὰ τὶς Ἰνδίες... Ὁ Μπρένερ κατοπιν ἄρχισε νὰ ἐκβιάζῃ τὴ λαίδη Πατρίτσια καὶ νὰ τῆς ζητᾷ χρήματα, μόλις ἔμαθε τοὺς ἀρραβῶνες της μὲ τὸ λόρδο Γκρέῦ... Ἐσχάτως λοιπὸν ἡ λαίδη Πατρίτσια ἔστειλε τὴν καμαριέρα της στὸ δωμάτιο τοῦ Μπρένερ μ' ἑκατὸ λίρες γιὰ νὰ πάρῃ τὸ γράμμα. Μὰ ἐκεῖνος ἤθελε κι' ἄλλες ἑκατό. Ἡ καμαριέρα ξαναγύρισε στὸ σπίτι τῆς Κόλμπερ στρήτ, φέρνοντας καὶ τ' ἄλλα λεπτά, μὰ ἄκουσε πὼς ἦταν κάποιος ξένος στὸ δωμάτιο τοῦ Μπρένερ κι' ἔφυγε τρομοκρατημένη. Προηγουμένως ὅμως εἶχε συμβῆ κάτι ἄλλο. Ἡ λαίδη Πατρίτσια, ἀηδιασμένη ἀπ' ὅλη αὐτὴν τὴν ἱστορία, μόλις γύρισε ἡ καμαριέρα της καὶ τῆς εἶπε πὼς ὁ Μπρένερ ἤθελε κι' ἄλλα λεπτά, τὴν ἐστειλε νὰ τὰ δανειστῆ ἀπὸ μιὰ φίλη της καὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα στὸν ἀρραβωνιαστικό της, στὸν λόρδο Γκρέῦ... Ἐκεῖνος ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐκβιαστή... Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἔφερε τὸ γράμμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπε μιὰ γωνιά... Περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ λαίδη Πατρίτσια, μὲ τὶς προετοιμασίες τοῦ γάμου της δὲν εἶχε διαβάσει καμμιὰ ἐφημερίδα αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Κι' ἔτσι δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Μπρένερ...

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κόχραν ἔσκυψε τὸ κεφάλι συγκινημένος.

— Ἂς ἀποδώσουμε μιὰ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, ἔκανε, κι' ἂς μὴ καταστρέψουμε τὴν εὐτυχία δυὸ ἀνθρώπων. Ἐγὼ θὰ ἔσφιγγα εὐχαρίστως τὸ χέρι τοῦ λόρδου Γκρέῦ ποὺ ξεπάστρεψε αὐτὸ τὸ μυσαρὸ κάθαρμα, τὸν ἐκβιαστὴ Μπρένερ.

Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανάκανε λόγο γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, Ἀθῆναι.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

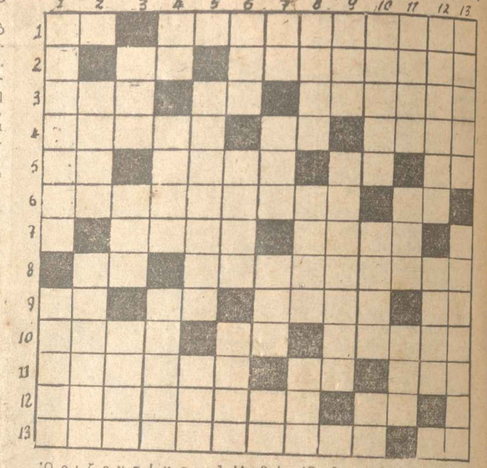

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς — 1 Ἀριθμός. Ὡραῖα πτηνά. 2 Ἄληθ. Ἀφήγημα. 3 Ἀρνητικόν. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἕρεις Σωματοφύλακες. 4 Μᾶς τὴ δίνουν τὰ χρόνια. Τὰ σύμφωνα τῆς Λύρας. Εἶδος κυπέλλου (δημ.). 5 Ἀντωνυμία (ἀοῤ.). Μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Πόλις τῆς Γαλλίας καὶ Γάλλος στρατηγός. ΘΣ. 6 Ἔτσι λέγονται οἱ κομμουνισταί. Νότα. 7 Καταλαβαίνει. Ἐνάυσμα. 8 Β Α. Θεραπευτικός. 9 Σύνδεσμος. Βυζαντινὸς φθόγγος. Ἀρχαιότερος τύπος τοῦ «εἰ». Τὰ ἀρχικὰ συγχρόνου Ἕλληνος ποιητοῦ. 10 Κράτος τῆς Ἀσίας. ΚΝ. θηρίον. 11 Σίγουρα. Ἄγγλος συγγραφεύς. Φωτίζει. 12 Μέγα ζῶον (αἰτιατ.) Ἀμερικανὸς στρατηγός. 13 Αὐτὰ ποὺ ἔχουν ξεχωριστὰ χαρίσματα Ἀρῦρον (πληθ.).

Κ α θ ἑ τ ω ς. — Εἶδος ἐπιτηρητῶν. Κράτος τῆς Ἀσίας. 2 Μέλος. Ἱσπανὸς στρατηγός. 3 Τρία ὅμοια φωνήεντα. Σύνδεσμος. Πρόσωπο τῆς Γραφῆς. 4 Φθόγγος βυζ. Δὲν κάνει τὸν παπᾶ. Προσέξετε μὴν τὴν κάτσετε. 5 Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν. Τρία γράμματα τῆς λέξεως «λίαν». 6 Ἀλοιθήριον. Ἴσια καὶ γυαλιστερή. Γερμανὸς φιλόσοφος. 7 Νευρίδιον. Σαϊτηρικὸς ἥρως. Ἀγγλικὴ νῆσος. Ἄρθρον. 8 Ἔτσι λέγονται οἱ καλλιτέχναι τῆς ὀδούνης. Ἐπιφώνημα ὀδύνης. Μιὰ συλλαβὴ τῆς «Σαύρας». 9 Τρία γράμματα τῆς λέξεως «Ἱστορία». Ἔχω πεποίθησι. 10 Μοῦσα. Πῶνυμα τῶν Σκωτῶν. Ὄρος τῆς Κρήτης. 12 Χωρὶς ἀμοιβή.. Τεμπλικα. 13 Θεραπεία. Διάσημος ἑταῖρα.

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Φ	Λ	Ο	Ξ			Λ	Α	Β	Α
2	Τ	Α	Μ	Ε	Ρ	Λ	Α	Ν	Ο	Σ
3	Ε	Ν	■	Ρ	Ο	Α	Σ	■	Η	Σ
4	Ρ	Ο	Ν	Ο	Υ	Μ	Α	Σ	■	Ο
5	Ο	Ν	Ε	■	Θ	Α	■	Τ	Ι	Σ
6		Ω	Μ	Α	■	Σ	Τ	Υ	Ξ	
7		Τ	Ρ	Ω	Σ	■	Π	Ρ	Ο	
8	Π	Α	Ω	■	Ε	Λ	■	Ι	Σ	Α
9	Ρ	■	Δ	Α	Λ	Ι	Δ	Α	■	Υ
10	Ο	Ν	■	Λ	Α	Σ	Ο	■	Α	Χ
11	Κ	Α	Τ	Α	Σ	Τ	Ρ	Ο	Φ	Η
12	Α	Ι	Α	Σ			Υ	Μ	Η	Ν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ "ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ,,

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΤΟΡΚΕ

Σ ἕνα γραφεῖο τῆς Σκῶτλαντ Γυάρντ, ὁ ἀστυνόμος Στόρκ στεκόταν ὁλομόναχος μπρὸς στὸν διοικητή του, τὸν μίστερ Κόππινγκ κι' ἄκουγε τὶς αὐστηρὲς παρατηρήσεις του. Ὁ Κόππινγκ ἦταν ἕνας ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος, κόκκινος σὰν ἀστακός, ποὺ δὲν ἀστειευόταν καθόλου μὲ τὴν ὑπηρεσία καὶ τιμωροῦσε αὐστηρὰ ὅλες τὶς παραβάσεις. Δὲν παραδεχόταν ἀκόμη ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ μποροῦσαν νὰ κάνουν σφάλματα καὶ ἔλεγε:

— Ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία δὲν κάνει ποτὲ λάθος.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Μὰ καμμιὰ φορὰ τὰ «λαγωνικά» του τὰ ρεζήλευαν μερικοὶ φοβεροὶ λωποδῦτες τοῦ Λονδίνου. Τότε ὁ ἀστυνόμος Κόππινγκ λυσσοῦσε ἀπὸ τὸ κακό του καὶ ξεθύμαινε στοὺς ὑπαλλήλους του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβαινε τώρα καὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο Στόρκ.

— Ἄκουσε, Στόρκ, τοῦ εἶπε ὁ Κόππινγκ. Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ ὑποβάλῃς τὴν παραίτησί σου πρὶν ἀναγκασθῶ νὰ σὲ διώξω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ. Δὲν εἶσαι πειὰ ἱκανὸς γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ παντρεύτηκες, φίλε μου, ἔχασες τὰ λογικά σου. Μὰ δὲν μπορεῖς λοιπὸν νὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν ἐρωτεύονται οἱ ἀστυνομικοί; Δὲν χωράει στὸ μυαλό σου ὅτι ὁ μοναδικὸς ἔρως τους εἶνε ἡ καταδίωξις τῶν κακοποιῶν ;

— Ναί, ἔχετε δίκηο, ψιθύρισε ὁ Στόρκ. Μὰ ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶνε ὅσο φαντάζεστε ἀξιολάτρευτη. Ποτὲ δὲν συμφωνεῖ μαζύ μου ἔτσι ποὺ μοῦ ταράζει τὰ νεῦρα μου καὶ μὲ κάνει νὰ χάνω ἀπὸ τὸν θυμὸ τὰ λογικά μου.

— Δυστυχῶς, φίλε μου, αὐτὲς εἶνε ὑποθέσεις τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς σου καὶ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ εἶνε ὅτι πρόκειται νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ πειθαρχικὸ συμβούλιο. Ἡ κατηγορία σου; Ἄρησες νὰ σοῦ ξεφύγῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια ὁ φοβερὸς «Φούτμπωλ Τζάκ», ὁ τρομερώτερος τῶν ἐγκληματιῶν τοῦ Χουαϊτσάπελ. Τί νὰ σοῦ κάνω, φίλε μου ; Λυποῦμαι πολύ, μὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίζῃ μὲ τὴν ὑπηρεσία.

Ὁ Στόρκ ἔνοιωσε τ' ἀδύναμο κορμί του ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ τὴν φρίκη του. Ἡ...ἀεροδυναμικὴ μύτη του καὶ τὸ ξερακιανὸ πρόσωπό του ποὺ ἐμοιαζε μὲ μιὰ λάμα μαχαιριοῦ, ἔκανε πιὸ κωμικὴ τὴν ἀπελπισία του.

— Μά... δὲν φταίω καθόλου, παρατήρησε ὁ δυστυχής.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι πρέπει λιγάκι νὰ ξεκουραστῆς γιὰ νὰ συνέλθῃς. Πάντως ἂν ἔχῃς ὄρεξι γιὰ δουλειὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἕνας ὑπάλληλος, ἕνας καταδότης, μοῦ ἔδωσε ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὸν «Φούτμπωλ - Τζάκ». Μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀσχοληθῆς μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ; Τὸ νοῦ σου, δίωξ, γιατὶ ἂν ἀποτύχῃς, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὴν ἔχῃς πολὺ ἄσχημα. Ὁ «ἄθρωπός σου» μένει τώρα στὸν «Πολικὸ Ἀστέρα», ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Χουαϊτσάπελ. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ τὸν ἀναζητήσῃς. Δὲν βγαίνει δὲ ἀπὸ τὴν «τρύπα» του παρὰ μόνο τὴν νύχτα γιὰ νὰ «ἐργασθῆ».

— Ἔννοια σου, «σέρ», ἐδήλωσε ὁ Στόρκ κι' ἂν βγῆ κι' αὐτὴ τὴ νύχτα, σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τὸν συλλάβω. Βασιφθῆτε σὲ μένα.

Καὶ ὁ Στόρκ ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ καὶ πῆγε νὰ μεταμφιεσθῆ στὸ δωμάτιό του. Ἔφτιαξε ἕνα σωρὸ κοκκινίλες στὴ μύτη του, χάραξε τὰ μάγουλά του, σὰν νὰ εἶχε δεχθῆ ἕνα σωρὸ μαχαιριές, κύρτωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔβαλε μιὰ ψεύτικη καμπούρα. Ὁ Στόρκ ἔτσι ἔγινε ἀγνώριστος. Μὲ τὸ κουρελιασμένο κοστοῦμι ποὺ φόρεσε, εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕναν ἐπικίνδυνο καὶ φοβερὸ κακοποιὸ τοῦ Χουαϊτσάπελ.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ μεταμόρφωσί του, πῆρε τὸ πιστόλι του καὶ τὴν ταυτότητά του, ἔβαλε δέκα λίρες στὸ πορτοφόλι του καὶ τράβηξε νὰ συναντήσῃ τὸν «Φούτμπωλ-Τζάκ» στὸν «Πολικὸ Ἀστέρα».

Ἡ νύχτα εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ πάνω ἀπὸ αὐτὴ τὴν κακόφημη συνοικία τοῦ Λονδίνου μὲ τοὺς στενοὺς κι' ἐγκληματικοὺς δρόμους. Μιὰ τρομερὴ ὁμίχλη μετέβαλε σὲ φαντάσματα τοὺς διαβάτες καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ τῶν δρόμων μόλις φώτιζαν γύρω.

Μὰ ὁ Στόρκ δὲν ἀνησυχοῦσε, οὔτε ταραζόταν. Εἶχε συνηθίσει αὐτὲς τὶς νυχτερινὲς περιπολίες στὴν κακόφημη συνοικία τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Γι' αὐτὸ ἐγκαταστάθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ κακόφημου ξενοδοχείου καὶ θυθίστηκε στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα στὴν ἀνάγνωσι τῶν «Γάϊμς», ρίχνοντας κάπου-κάπου ἕνα

Ρίχτηκε πάνω στὸν ἐγκληματία καὶ τοῦ πάρελυσε μὲ γροθιὲς τὶς δυνάμεις

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ ἀστυνομικὸς ἔνοιωσε νὰ τοῦ δίνουν μιὰ δυνατὴ κλοτσιὰ στὸ «καλάμι» ποὺ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς καὶ τὸν ἄφησε μισολιπόθυμο ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ «Φούτμπωλ-Τζάκ» μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες, τὶς ὁποῖες εἶχε βγάλει καὶ λύσει ἀπὸ τὰ χέρια του μὲ ἐκπληκτικὴ δεξιοτεχνία. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς οἱ πολισμεν ἀντελήφθηκαν τὴν σκηνή, ἔτρεξαν νὰ δοῦν τὶ συμβαίνει κι' ἄρπαξαν ἀπὸ τὸν γιακᾶ τὸν Στόρκ ὁ ὁποῖος φοροῦσε τὶς χειροπέδες.

— Ἔ, φιλαράκο μου, τοῦ φωνάξαν, γιατὶ κανεὶς τόση φασαρία σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα ; Μπρός, τράβα στὸ τμῆμα.

— Ἔχετε λάθος ! Ἔχετε λάθος! σύρλιαζε ἐκεῖνος. Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος Στόρκ. Πιάστε αὐτὸν τὸν κανάγια ποὺ μοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες.

Οἱ πολισμεν γέλασαν καὶ τοῦ δήλωσαν εἰρωνικά:

— Μήπως μᾶς πέρασες γιὰ ἠλίθιους ; Τί διάβολο ! Ἕνας ἀστυνομικὸς κάνει ποτὲ τὸν περίπατό του μ' αὐτὰ τὰ βραχιόλια στὰ χέρια του ;

— Ἐρευνῆστε με, παλιόπαιδα, σύρλιαζε ὁ Στόρκ. Θὰ βρῆτε τὸ πορτοφόλι μου, τὴν ταυτότητά μου καὶ τὸ πι-

στόλι μου.

Οἱ ἀστυφύλακες τοῦ κάναν τὸ χατῆρι. Μὰ δὲν βρῆκαν τίποτε. Ὁ «Φούτμπωλ-Τζάκ», ποὺ ἦταν ἕνας τρομερὸς λωποδύτης, τοῦ τὰ εἶχε πάρει ὅλα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν εἶχε ρίξει κατὰ γῆς καὶ τοῦ εἶχε περάσει τὶς χειροπέδες.

Οἱ θεαταὶ αὐτῆς τῆς κινηματογραφικῆς σκηνῆς ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ διασκεδάζουν μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ Στόρκ. Γιὰ νὰ δώσουν ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδήγησαν τὸν Στὸρκ μπρὸς στὸν Κόππινγκ.

— Πὲς σ' αὐτοὺς τοὺς ἡλιθίους νὰ μ' ἀφήσουν, γκρίνιαζε ντροπιασμένος ὁ Στόρκ.

Μὰ ὁ ἀστυνόμος τὸν κύτταξε μὲ ἀπάθεια καὶ εἶπε:

— Βάλτε αὐτὸν τὸν κατεργάρη στὴ φυλακὴ καὶ κυττάξετε μὴ σᾶς ξεφύγη. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος !...

— Κόππινγκ, φώναξε ἱκετευτικὰ ὁ Στόρκ, ἄφησε τὰ ἀστεῖα. Τί διάβολο ἔπαθες ; Τρελλάθηκες ; Οὔτε κι' ἐσὺ δὲν μ' ἀναγνωρίζεις.

— Σιωπή, τοῦ ἀπάντησε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνόμος. Πάψε πεια τὶς φλυαρίες σου μὴ σὲ τρελλάνουμε στὸ ξύλο !... Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι δὲν πιστεύουμε τὰ παραμύθια σου ; Δὲν ξέρεις ὅτι τὰ «λαγωνικά» τῆς Σκωτλαντ Γιὰρντ δὲν παθαίνουν τέτοιες ἱστορίες ;... Ἐμπρός, ἐμπρός, ἄδειασέ μου τὴ γωνιά. Ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία δὲν κανει ποτὲ λάθος !...

Κι' ὁ ἀστυνόμος Κόππινγκ σωριάσθηκε μ' ἕνα στεναγμὸ στὸ γραφεῖο του, μουγγρίζοντας:

— Βλάκα ! Θὰ σὲ τιμωρήσω σκληρά!

Καὶ πραγματικῶς, ὁ δυστυχὴς Στὸρκ βασανίστηκε ἀπάνθρωπα. Κλεισμένος στὸ κρατητήριο μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μ' ἕνα σωρὸ λωποδύτες ποὺ τὸν ξέρανε καλά, ἔπαθε τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη. Τὸν εἰρωνευόντουσαν, τὸν ἔβριζαν, τὸν σκουντοῦσαν, τοῦ βγάλανε τὴν πίστι ἀνάποδα.

Τὸ πρωὶ ὁ Στὸρκ ἀποφυλακίστηκε φυσικά. Κι' ἔφυγε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἦταν ἄρρωστος, ἄσχημα ἄρρωστος καὶ κρεββατώθηκε γιὰ τρεῖς μῆνες!...

ΣΑΡΛ ΤΟΡΚΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΝ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΕΙΝΗ ΕΦΥΓΕ...

Νὰ πιοῦμε ! Ρίξε μας νὰ πιοῦμε, καὶ πές, ξαναπές, ξαναπὲς ἀκόμα μιὰ φορά: «Στὴν ὑγειὰ τῆς Ἡλιοδώρας!»

Σμίξε μὲ τὸ γλυκὸ νέκταρ αὐτὸ τὸ δνομά τὸ τόσο γλυκό ! Καὶ ζῶσε τοὺς κροτάφους μου μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποὺ τὰ μῦρα του στάζουν... μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποὺ φοροῦσε χτές... μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποὺ μοῦ θυμίζει ἐκείνη.

Κύττα: τ' ἀβρὰ ρόδα κλαῖνε. Κλαῖνε γιατὶ ἐκείνη λείπει, κλαῖνε γιατὶ δὲν τὴ βλέπουν μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου.

Μελέαγρος

***

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

Γιὰ ποὺ ἀνθίζει ἡ λευκὴ βιολέττα καὶ νὰ ποὺ ἀνοίγει ὁ δροσερὸς νάρκισσος καὶ νὰ ποὺ ἀνθίζουν τὰ κρίνα τῶν βουνῶν. Νὰ—ποὺ σὰν λουλοῦδι ἀσύγκριτο, σὰν ρόδο τοῦ Κήπου τῆς Ἀφροδίτης — κ' ἡ Ξενοφίλη ἦρθε στὴν ὥρα της γ' ἀνοίξη.

Λειβάδια, γιατὶ χαμογελᾶτε μακάρια, γιομᾶτα περηφάνεια γιὰ τὴν ὡμορφιά σας ; Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι δὲν εἶνε ἑκατὸ φορὲς πιὸ ὡμορφο ἀπὸ τὰ μοσχοβολημένα στολίδια σας ;...

Μελέαγρος

***

ΣΥΜΒΟΛΟ.

Δές, σοῦ φέρνω αὐτὸ τὸ μῆλο. Θέλεις νὰ μ' ἀγαπήσης ; Γι' ἀντάλλαγμα δός μου τὰ νειᾶτα σου.

Λὲς πὼς δὲν εἶνε ὥρα ἀκόμα ;... Φύλαξε τὸν ὡραῖο ὡριμο καρπὸ ποὺ σοῦ προσφέρω καὶ συλλογίσου πόσο ἐφήμερη καὶ ἀσταθὴς εἶνε ἡ ὡμορφιά του.

Πλάτων

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «Μ.ΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Αἱ κατωτέρω δύο συνταγὲς ἐστάλησαν παρὰ τῆς κυρίας Ε. Τ... εἰς ἐποχὴν ὅμως ποὺ εἶχε ἀπαγορευθῆ τὸ κυνήγι τῶν λαγῶν.

Τὰς δημοσιεύομεν λοιπὸν τώρα ποὺ θὰ ξαναρχίση ἐντὸς ὀλίγου τὸ γενικὸ κυνήγι καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ παρακαλῶ ὅπως μοῦ σταλοῦν πρὸς δημοσίευσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερες συνταγὲς κυνηγιῶν μεγάλων καὶ μικρῶν καὶ ἰδιως ἐλαφιῶν καὶ ἀγριοχοίρων.

ΛΑΓΟΣ ΣΚΟΡΔΑΤΟΣ

Ἀφοῦ γδάρουν τὸ λαγὸ καὶ τὸν ξεκοιλιάσουν, τὸν κόβουν σὲ μεγάλα κομμάτια καὶ τὸν βάζουν μια μέρα πρὶν ἀπὸ βραδυὰς μέσα σὲ πήλινη λεκάνη μὲ ἕνα ποτήρι κρασὶ καὶ ἕνα ξύδι. Κατόπιν τὸν στραγγίζουν, χύνουν τὸ ξυδόκρασο καὶ βάζουν τὸ λαγὸ μέσα σ' ἕνα πήλινο τσουκάλι ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν καὶ εἰδικὸ σκέπασμα — στὴν ἀνάγκη ὅμως τὸν βάζουν καὶ σὲ κατσαρόλα μὲ καπάκι. Προσθέτουν δὲ μέσα ἕνα ποτήρι λάδι, ἕνα ποτήρι κρασί, ἕνα ποτήρι ξύδι, 4—5 κεφάλια σκόρδα καθαρισμένα, σὲ δόντια καὶ ἀρκετὸ ἁλατοπίπερο. Κάνουν δὲ λίγη ζύμη σφιχτὴ καὶ σφραγίζουν γύρω-γύρω τὰ χείλη τῆς κατσαρόλας ἢ τοῦ τσουκαλιοῦ. Κατόπιν ὁ λαγὸς σιγοψήνεται ἢ στὸ φοῦρνο ἢ σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἢ χόβολη ἐπὶ 3 ὧρες τουλάχιστον.

ΛΑΓΟΣ ΡΗΓΑΝΑΤΟΣ

Προετοιμάζεται ὁ λαγὸς ὅπως καὶ στὴν παραπάνω συνταγὴ μὲ κρασὶ καὶ ξύδι, ἀπὸ βραδύς. Ἀφήνεται ὅμως ὁλόκληρος ἢ ἂν εἶνε πολὺ μεγάλος, κόβεται στὴ μέση, ἁλατοπιπερώνεται καλὰ καὶ πασπαλίζεται μὲ ἀρκετὴ ρίγανι καὶ ἀλεῦρι. Τὸν βάζουν σὲ ταψί, στίβουν ἕνα-δυὸ λεμόνια, προσθέτουν ἕνα ποτήρι λάδι ἢ βούτυρο, λίγο κρασὶ καὶ ψήνεται στὸ φοῦρνο.

ΤΥΡΟΠΗΤΤΑ ΣΥΡΙΑΝΗ

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς κ. ΕΛ. ΞΑΝΘΑΚΗ)

Προετοιμάζονται τὰ ἑξῆς ὑλικά: 100 δράμια γάλα, 100 δράμια νερό, 50 δράμια κεφαλοτύρι ἢ κασέρι, 50 δράμια φέτα, 2 αὐγά, 1)2 φλυτζάνι τσαγιοῦ σιμιγδάλι ψιλό, καὶ ἕως 100 δράμια φύλλα μπακλαβᾶ.

Βάζουν τὸ νερὸ καὶ γάλα νὰ πάρουν βράσι μέσα σὲ μικρὴ κατσαρόλα, καὶ ρίχνουν λίγο - λίγο τὸ σιμιγδάλι ἀνακατεύοντάς το μὲ κουτάλι ξύλινο, ὥστε νὰ πάρη μερικὲς βράσεις καὶ νὰ γίνη μιὰ ζύμη ἀραιά. Τότε τὸ ἀποσύρουν ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτουν τὸ τριμμένο τυρὶ καὶ κατόπιν τὴ φέττα, τὴν ὁποίαν ἔχουν λυώσει προηγουμένως μὲ πηροῦνι, κατόπιν δὲ σπάζουν μέσα τὰ αὐγά. Στρώνουν ἔπειτα τὰ μισὰ φύλλα σὲ ταψί, ραντίζοντες αὐτὰ ἕνα-ἕνα μὲ βούτυρο, στὴ μέση στρώνουν τὴν γέμισι καὶ στρώνουν ἀπ' ἐπάνω καὶ τὰ ὑπόλοιπα φύλλα μὲ βούτυρο καὶ ψήνεται σὲ σιγανὸ φοῦρνο.

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟ ΠΑΤΑΤΟΚΕΦΤΕΔΕΣ

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς κ. Μ. ΒΟΥΡΙΔΟΥ)

Γιὰ 4—5 ἄτομα ἀρκεῖ ἕως 100 δράμια μπακαλιάρος ξηρὸς καὶ μιὰ ὀκᾶ πατάτες πουρέ. Μουσκεύουν πρῶτα τὸν μπακαλιάρο στὸ νερὸ, ὅπως συνήθως καὶ κατόπιν τὸν ξεκοκαλίζουν καὶ τὸν κόβουν στὴ μηχανή, ὅπως τὸν κιμᾶ. Ἂν βγαίνη χονδρός, τότε τὸν κόβουν δυὸ φορὲς στὴ μηχανή. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν βράσει καὶ περάσει τὶς πατάτες, ὅπως γιὰ πουρέ, καὶ τότε ἀνακατώνουν στὶς πατάτες τὸν μπακαλιάρο καὶ 2—3 κουταλιὲς ἀλεῦρι, λίγο ἁλατοπίπερο καὶ προσθέτουν κι' ἕνα - δυὸ αὐγά. Πλάθονται τότε μὲ ἀλεῦρι σὰν μεγάλοι κεφτέδες ἢ κροκέττες καὶ γίνονται πανὲ μὲ αὐγὰ χτυπητὰ καὶ γαλέττα. Τηγανίζονται δὲ σὲ πολὺ θερμὸ τηγάνι μὲ λίπος ἢ λάδι.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΠΡΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚ

Η ΛΙΛΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Σ

ΤΗΡΙΓΜΕΝΗ στὶς μῦτες τῶν ποδιῶν της, μὲ τὰ χεράκια της ἐπάνω στὸν βελούδινο γῦρο τοῦ θεωρείου, ἡ Λιλὴ κυττάζει κάτω τὴν ἀπέραντη σάλα τοῦ θεάτρου μὲ τὰ μεγάλα της ξαφνιασμένα μάτια.

Ποτέ της δὲν ἔχει δῆ τόσα φῶτα ! Ποτέ της δὲν ἔχει δῆ τόσον κόσμο. Ἐξ ἄλλου ἡ Λιλὴ εἶνε μόλις τεσσάρων χρόνων κοριτσάκι κ' εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πάει ἡ μᾶλλον ποὺ τὴν πάνε στὸ θέατρο.

— Ἂν τὴν πάρη ὁ ὕπνος, θὰ τὴ βάλουμε νὰ κοιμηθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὸ βάθος τοῦ θεωρείου, εἶχε πῆ ἡ μαμά της, ὅταν ὁ σύζυγός της τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ πάρουν τὴ μικρούλα κόρη τους στὸ θέατρο.

Ἀλλὰ ἡ Λιλὴ δὲν σκέφτεται καθόλου νὰ κοιμηθῆ. Ἀπεναντίας μὲ τὰ μάτια της ὁλάνοιχτα, περιμένει κι' αὐτὴ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἔχει μιὰ ἀόριστη ἰδέα ὅτι θὰ γίνη κάτι ἀπουδαῖο.

Ἀλλὰ ! Ἡ μεγάλη αὐλαία σηκώνεται καὶ χάνεται μέσα στὴν ὀροφή.

Κάτι μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο παρουσιάζεται τότε ἕνα μεγάλο δωμάτιο μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους μέσα, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ κουβεντιάζουν ἥσυχα, σὰν νὰ ἦσαν πάντοτε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερες τοίχους, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι παρατήρησαν καὶ προσέχουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα ποὺ τοὺς βλέπουν καὶ τοὺς ἀκοῦνε ἀπὸ τὴν πλατεῖα καὶ τὰ θεωρεῖα...

Ἀλήθεια, πόσο εἶνε διασκεδαστικό !... Ἀκούει κανεὶς καλὰ ὅσα λένε... Δὲν εἶνε ἴσως πολὺ εὐγενικὰ νὰ ἐντυπωσιάζεται κανεὶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τ' αὐτιά του, ἀλλὰ ἀφοῦ κάνει ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ μαμά, νὰ τὸ χειρότερο γι' αὐτούς... Γιατὶ νὰ μιλοῦν τόσο δυνατὰ χωρὶς νὰ στενοχωριοῦνται καθόλου,

***

Ἡ Λιλὴ παρακολουθεῖ προσεχτικά. Δὲν χάνει οὔτε μιὰ λέξι, δὲν χάνει οὔτε μιὰ συλλαβή...

Ἡ σκηνὴ παριστάνει ἕνα γραφεῖο συμβολαιογράφου. Ὁ προϊστάμενος ἀπουσιάζει καὶ οἱ ὑπάλληλοι τὸ ἔχουν ρίξει ἔξω. Ἀ! εἶνε πολὺ διασκεδαστικοὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι ὑπάλληλοι !... Φλυαροῦν μὲ τόση ζωηρότητα !... Καὶ συγχρόνως μουντζουρώνουν τὰ χαρτιὰ ποὺ ἔχουν μπροστά τους γιὰ γράψιμο.

Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ κάνει πρὸ πάντων κακὴ ἐντύπωσι εἰς βάρος αὐτῶν τῶν κυρίων εἶνε ὅτι δὲν παύουν νὰ κοροϊδεύουν ἕνα φτωχὸ γεροντάκο, ὁ ὁποῖος σκουπίζει τὸ γραφεῖο κι' ἑτοιμάζει τὴ φωτιά.

Καὶ ἡ μικρὴ καρδιὰ τῆς Λιλῆς συγκινεῖται καὶ συμπαθεῖ ζωηρότατα τὸ φτωχὸ γέρο.

Τάμ-τάμ !... Μπάμ - μπούμ !... ἀκούγεται ἔξαφνα πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο ὁ θόρυβος μιᾶς μουσικῆς.

Φαίνεται ὅτι κάποια πανήγυρις γίνεται κεῖ πίσω, κάποια γιορτὴ κ' οἱ ὑπάλληλοι στενοχωριοῦνται πολὺ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πᾶνε.

Ἡ Λιλὴ τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ λυπᾶται κι' ἐκείνη πολύ... Ἀλλὰ ἡ μουσικὴ γίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ ζωηρή. Ἔτσι στὸ τέλος, οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι δὲν ἀντέχουν πεια στὸν πειρασμὸ καὶ φεύγουν ὅλοι ἀπὸ τὸ γραφεῖο μὲ διαφορες προφάσεις. Μὰ ἡ μικούλα Λιλὴ ξέρει πολὺ καλὰ ποῦ πᾶνε !... Δὲν τὴ γελανε αὐτή... Καὶ τοὺς συγχωράει μ' ὅλη της τὴν καρδιά...

Ὁ γέρος ἔμεινε μόνος... Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἔχουν ἀναθέσει νὰ δικαιολογήση στὸν προϊστάμενό τους, ὅταν θὰ πάη κι αὐτὸς στὸ γραφεῖο, τὴν ἀπουσία τους. Ἀλλὰ σὲ κάθε μπάμπουμ, ὁ γέρος ἀναστενάζει θλιβερά... Κι' αὐτὸς θέλει παραπολὺ νὰ πάη νὰ δῆ τὸ πανηγύρι...

Ἡ Λιλὴ συμπονάει μαζύ του γιατὶ κι' αὐτὴ θέλεε πολὺ νὰ πάη.

Ἔξαφνα ἡ μουσικὴ ἀρχίζει νὰ κάνη τέτοιο πανδαιμόνιο, ὥστε ὁ γεροντάκος δὲν ἀντέχει πεια στοὺ πειρασμό.

— Μὰ τὴν πίστι μου, τόσο τὸ χειρότερο ! φωνάζει κάνοντας μιὰ ἀποφασιστικὴ χειρονομία. Θὰ πάω κι' ἐγὼ κι' ἂν ἔρθη στὸ μεταξὺ τὸ ἀφεντικό, θὰ τοῦ πῶ ὅτι πῆγα ν' ἀγοράσω ξύλα γιὰ τὸ τζάκι.

Καὶ τὸ σκάζει κι' αὐτός, μὲ τὶς εὐχὲς τῆς Λιλῆς, ἡ ὁποία γελάει ἀπὸ τὴν πολλή της χαρά.

Ἦταν μόλιστα ἑτοιμη νὰ παρακαλέση τὴ μαμά της νὰ τὴν πάη κι' αὐτὴ στὸ περίφημο ἐκεῖνο πανηγύρι, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάζεται ὁ... συμβολαιογράφος!

Ἡ Λιλὴ καρφώνει τὰ μάτια της ἐπάνω του. Εἶνε περίεργη νὰ δῆ τί θὰ κάνη...

Ὁ συμβολαιογράφος στέκεται καταπλήκτος. Κυττάζει ἐδῶ... Κυττάζει ἐκεῖ... Κανεὶς...

Τὰ μάγουλά του γίνονται κατακόκκινα καὶ θυμώνει...

— Μὰ τί διάβολο !... φωνάζει. Κανένας δὲν εἶν' ἐδῶ ;... Οὔτε αὐτὸς ὁ μπάρμπα-Μάρκος ;

Καὶ φωνάζει σὰν λυσσασμένος:

— Μπάρμπα - Μάρκο ! Μπάρμπα - Μάρκο !...

Ἡ Λιλὴ ἀγαπᾶ πολὺ τὸν προστατευόμενό της.

Δὲν θὰ ἦταν ἴσως κοσμιο κι' εὐγενικὸ νὰ πληροφορήση κανεὶς τὸν συμβολαιογράφο, ὁ ὁποῖος ὑποφέρει τόσο ;

Θὰ κατευνάζοντουσαν τὰ νεῦρα του καὶ, ὅπως σκεφτόταν ἡ Λιλὴ θὰ ἄκουγε μὲ πιὸ εὐχαριστο αὐτὴ τὶς δικαιολογίες τοῦ μπάρμπα-Μάρκου σὲ λίγο ποὺ θὰ γύριζε...

— Ἀ! ναί !... Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσω !

Ὁ συμβολαιογράφος, ὁλοένα καὶ πιὸ νευριασμένος, χτυπάει τώρα τὸ πάτωμα μὲ τὸ πόδι του καὶ φωνάζει...

— Μπάρμπα - Μάρκο !... Μπάρμπα - Μάρκο !

— Μὰ πέστε μου, λοιπόν, ποῦ πῆγε ὁ μπάρμπα-Μάρκος;

Τότε ἡ Λιλὴ παίρνει τὴν ἀπόφασί της.

Προβάλλει τὸ μικροσκοπικό της κεφαλάκι ἔξω ἀπὸ τὸ θεωρεῖο καὶ φωνάζει μὲ χάρι στὸ συμβολαιογράφο, θυμώνοντας τὴν παιδική της φωνή, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ ὁλοκάθαρη:

— Κύριε, ὁ μπάρμπα-Μάρκος ἔπῆγε ν' ἀγοράση ξύλα γιὰ τὴ φωτιά... Ὅλοι τὸ ἤξεραν, θὰ ξαναγυρίση...

ψυχῆς ποὺ κάνει γοητευτικὸ κι' ἐλκυστικὸ ἕνα πρόσωπο. Μοιάζω σὰν ἕνα ὡμορφο λουλοῦδι δίχως ἄρωμα. Γιατὶ ὁ ἔρωτας εἶνε τὸ ἄρωμα κάθε γυναίκας, τὸ ὁποῖο κάνει πιὸ γοητευτικὴ τὴν ὡμορφιά της.

Καὶ ἡ Μαίη Κλάρκ δὲν δίστασε νὰ ὁμολογήση:

— Ὅταν θὰ ἰδῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀγαπήση ἡ καρδιά μου, θὰ θυσιάσω τὰ πάντα γιὰ χατῆρι του. Θὰ ἐγκαταλείψω τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὴ δόξα τοῦ κινηματογράφου καὶ θὰ τὸν πείσω νὰ πᾶμε σ' ἕνα μικρὸ παραδεισίο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, στὸ ὁποῖο νὰ ζοῦμε μόνο γιὰ τὸν ἔρωτά μας. Ἐπιθυμῶ νὰ γίνω σκλάβα τοῦ ἀνδρὸς ποὺ θ' ἀγαπήση ἡ καρδιά μου. Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἀπόλυτος κύριός μου ! Ὅλη τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς μου, ὅλες τὶς τρυφερότητές μου, ὅλα τὰ γοητευτικὰ χαμόγελά μου καὶ τὰ πιὸ παθητικὰ χάδια μου θὰ τὰ φυλάω γι' αὐτόν. Καὶ τὴν νύχτα, ὅταν τὸ φεγγάρι θὰ χρυσίζη τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ξαπλωμένοι στὴν ἀμμουδιά, θ' ἀκοῦμε, ἀγκαλιασμένοι, τὸ θρόϊσμα τῶν αἰωνόβιων φοινικιῶν ποὺ θὰ λένε τὸ ἀθάνατο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Μὰ αὐτὸς ὁ ἄντρας δὲν παρουσιάσθηκε ἀκόμη στὴ ζωὴ τῆς Μαίη Κλάρκ. Ἔτσι αὐτὴ ἡ ὡμορφη «βεντέττα» εἶνε πολὺ δυστυχισμένη.

Ἄλλες «βεντέττες» ποὺ δὲν ἔχουν τὴ τύχη νὰ δοκιμάσουν τὸν ἔρωτα εἶνε δσες ἔκαναν πολλὲς καρδιὲς νὰ τρεμοῦν στὴ ζωή τους, ἡ τζικομανεῖς κ' ἡ θρησκόληπτες. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε ἡ τραγικὲς «βεντέττες», ποὺ ζοῦν δίχως ἔρωτα καὶ δίχως καμμιὰ αἰσθηματικὴ εὐτυχία.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

ΚΑ΄

Μὰ τὸ λαλασπῶδες ἔδαφος βούλιαζε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῶν ἀλόγων τῶν ἱππότων τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι γκρεμιζόντουσαν κάτω καὶ καθὼς φοροῦσαν βαρειὲς σιδερένιες πανοπλίες τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν νὰ ξανασηκωθοῦν.

Συγχρόνως οἱ Καταλανοὶ ποὺ φοροῦσαν ἕναν ἀνάλαφρο θώρακα, πηδοῦσαν στὶς προεξοχὲς τῶν βράχων καὶ πετσόκοβαν τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους ἱππότας.

Ποτὲ ἡ ναβάγιες καὶ τὰ σπαθιὰ τῶν Καταλανῶν δὲν ἐδούλεψαν πιὸ ἀποτελεσματικὰ καὶ πιὸ ἐξοντωτικά.

Περισσότεροι ἀπὸ χίλιους σταυροφόρους χάθηκαν κατὰ τὴ μοιραία ἐκείνη μέρα καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Γκωτιὲ ντὲ Μπριέν, σώθηκαν μόνο δυὸ ποὺ κι' αὐτοὶ συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι: ὁ Βονιφάτιος ντὲ Βερὸν καὶ ὁ Ρογῆρος Ντελὼ ντὲ Ρουσεγιόν.

Ὁ δοὺξ Γκωτιὲ ἔπεσε ἀπ' τοὺς πρώτους. Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου του διαδόθηκε γρήγορα στὶς τάξεις τῶν ἀθηναϊκῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα, χωρὶς νὰ περιμένουν διαταγές, ἔφυγαν ἐγκαταλείποντας στοὺς Καταλανοὺς τὰ πάντα.

Οἱ Καταλανοὶ εἰσήλασαν τότε στὴν Ἀττικὴ καὶ τὴ Βοιωτία, κατέλαβαν τὸ δουκᾶτο τῶν Ἀθηνῶν, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας Φρειδερίκου καὶ κατέστρεψαν τοὺς πύργους τῶν Φράγκων ἱπποτῶν. Μεταξὺ ἄλλων κατέστρεψαν τὰ περίφημα, κατὰ τὸν μεσαίωνα ἀνάκτορα τῶν Θηβῶν, τῶν ὁποίων τὸ χρονικὸν τοῦ Μωρέως ἐκθειάζει μὲ θαυμασμὸ τὰ πολυτελῆ διαμερίσματα καὶ τὶς τοιχογραφίες ποὺ παρίσταναν τὰ κατορθώματα τῶν σταυροφόρων στὴν Παλαιστίνη.

Ἡ νίκη αὐτὴ τῶν Καταλανῶν ἔδωσε τέλος στὴν κατοχὴ τῆς μεσημβρινῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἱππότας. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ εὐπατρίδαι ὑπέκυπταν σὲ ἀγροίκους μισθοφόρους. Οἱ ἱππόται ἦσαν πραγματικοὶ ἥρωες, μὰ ἀπειθάρχητοι κι' ἔτσι ἡττῶντο ἀπὸ τοὺς ὠργανωμένους μισθοφόρους.

* * *

Σὲ λίγο ἀντικρύσαμε μιὰ λίμνη, χαμένη σὰν γαλάζια κορδέλλα στὴν καταχνιά. Εἶν' ἕνα μεγάλο ἕλος ἐκτάσεως ἑκατὸν πενῆντα περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, κομμένο ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ μακρυὲς λουρίδες γῆς καὶ περιστοιχισμένο ἀπὸ ψηλὰ βουνά.

Ὅλη ἡ περιοχὴ τῆς λίμνης εἶνε γεμάτη ἀπὸ καλάμια μεγάλα σὰν μπαμπού, τόσο πυκνά, ὥστε μὲ δυσκολία μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνοίξη ἕνα πέρασμα ἀνάμεσα ἀπ' αὐτά.

Τὸ κυνῆγι τοῦ νεροῦ καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀγριόπαπιες, ἀφθονοῦν ἐκεῖ καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ κ. Σ... μᾶς ἐπεφύλασσε τὴν ἔκπληξι μιᾶς κυνηγετικῆς ἐκδρομῆς.

Πηδῶντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα καὶ κινδυνεύοντας, ἂν πέφταμε κάτω, νὰ βουλιάξουμε ὡς τὸ λαιμὸ μέσα στὴ λάσπη, φτάσαμε σ' ἕνα εἶδος ἀποβάθρας, ὅπου μᾶς περίμενε μιὰ βάρκα.

Μπήκαμε σ' αὐτὴ καὶ μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς κονταριοῦ, ἕνα νέο παλληκάρι τὴν ἔσπρωξε μπροστά, ἐνῶ ἐν' ἄλλο ποὺ καθόταν στὴν πλώρη παραμέριζε τὰ καλάμια, τὰ ὁποῖα ἔκλειναν ἀπότομα πίσω μας.

Τὰ πανύψηλα αὐτὰ καλάμια μᾶς ἔκρυβαν τὴ θέα καὶ νομίζαμε πὼς βρισκόμαστε σὲ φυτεία.

Ἡ πάπιες πετοῦσαν μὲ θόρυβο, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ τὶς δοῦμε, οὔτε νὰ ρίξουμε ἕναν πυροβολισμό. Ἡ βάρκα μας προχωροῦσε μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ τὰ κουνούπια πετοῦσαν κατὰ σμῆνη ὁλόγυρά μας, τσιμπῶντας ἀλύπητα.

Εὐτυχῶς τὰ καλάμια ἄρχισαν ν' ἀραιώνουν σιγὰ-σιγὰ καὶ οἱ Νεμρῶδ τοῦ μικροῦ μας ὁμίλου μπόρεσαν νὰ δράσουν.

Ἔτσι σκότωσαν καμμιὰ τριανταριὰ ἀγριόπαπιες.

Πλησιάσαμε κατόπιν στὸν Κηφισο καὶ ἡ βάρκα μας, προχωρῶντας πάλι ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα δαίδαλο καλαμιῶν, μᾶς ἀπόθεσε στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου, ὅπου ὑπῆρχαν ἐρείπια παλαιῶν τειχῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος βρισκόταν ἄλλοτε ὁ ἔνδοξος Ὀρχομενὸς, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες καὶ ἰσχυρὲς πόλεις τῶν ἡρωικῶν χρόνων. Τὸ ἄθλιο καὶ γεμᾶτο πυρετοὺς χωριὸ, ποὺ ὀρθώνεται σήμερα στὴ θέσι του, ἔχει τὸ βάρβαρο ὄνομα Σκριποῦ.

Στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ὀχτὼ-δέκα ἄνθρωποι, κουρελιασμένοι, φαινόντουσαν νὰ κανοῦν μιὰ παράδοξη ἄσκησι ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ τὴν καταλάβουμε καλά.

Ἔμπαιναν στὸ νερὸ ὡς τὰ γόνατα, στεκόντουσαν ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητοι κι' ἔπειτα βγαίνοντας πάλι ἔξω, καθόντουσαν σὲ μιὰ πέτρα κι' ἄρχιζαν νὰ ξύνουν μὲ μεγάλη φροντίδα τὰ πόδια τους, τὰ ὁποῖα φαινόντουσαν ἀπὸ μακρυὰ γεμᾶτα μαῦρες βοῦλες σὰν τὴν ἐπιδερμίδα τῶν λεπρῶν.

— Ψαρεύουν βδέλλες, μᾶς ἐξήγησε ὁ ἐπιστάτης τοῦ κ. Σ.... ἐνῶ πηδούσαμε κατὰ γῆς.

Γεμᾶτος περιέργεια τότε πλησιάσαμε τοὺς ἡμιαγρίους αὐτοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ ἐλάχιστα συμπαθητικὸ παρουσιαστικό.

Ντυμένοι μὲ βρωμερὰ κουρέλλια, περνοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα τους στοὺς βάλτους, ταράζοντας τὸ νερὸ μ' ἕνα ραβδί.

Ἡ βδέλλες ποὺ ζοῦν ἀνάμεσα στὶς ρίζες τῶν καλαμιῶν φτάνουν σὲ ἀναρίθμητες ποσότητες καὶ κολλοῦν στὰ πόδια τους. Ὅταν τὰ πόδια τους γεμίσουν ἀπ' αὐτές, τὶς ξεκολλοῦν καὶ τὶς βάζουν σὲ βαρέλια.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μποροῦν νὰ κερδίζουν εἴκοσι φράγκα τὴν ἡμέρα, μὰ ἡ ἐποχὴ τοῦ ψαρέματος μόνο δυὸ-τρεῖς μῆνες βαστάει κι' ὅταν τελειώνη, οἱ ἀγροὶ αὐτοὶ ψαράδες ἔχουν φάει τὰ μισὰ τοὐλάχιστον ἀπ' τὰ κέρδη τους σὲ βρῶμα.

Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἄθλιο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν καλυβιῶν, ὅπου ζοῦν οἱ ἀγροὶ αὐτοὶ κι' ὅπου περνοῦν ἕνα μέρος τῆς νύχτας μεθῶντας κτηνωδῶς. Ἀντικαθιστοῦν τὸ αἷμα ποὺ τοὺς ρούφηξαν ἡ βδέλλες μὲ τὸ ἀλκοόλ, τὸ ὁποῖο φλογίζει καὶ δηλητηριάζει τὶς πληγές τους.

Κανένας Ἕλλην δὲν θὰ δεχόταν νὰ κάνη τὴν ἐργασία αὐτή. Ὅλοι οἱ ψαράδες τῶν βδέλλων ἀνήκουν σ' αὐτὴν τὴν ὕποπτη τάξι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀφθονοῦν στὰ λιμάνια τῆς ἀνατολῆς καὶ ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐθνικότητα καὶ καμμιὰ ἠθική.

Πιὸ πέρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους του, ἕνας γέρος ψαρᾶς, καθισμένος στὸν ἥλιο ξεκολλοῦσε τὶς βδέλλες ἀπὸ τὰ πόδια του.

Καὶ τίποτε δὲν ἦταν πιὸ φριχτὸ ἀπ' αὐτὰ τ' ἀδύνατα καὶ ματωμένα πόδια, τὰ γεμᾶτα ἀπ' αὐτὰ τὰ αἱμοχαρῆ σκουλήκια, τὰ ὁποῖα ὁ ψαρᾶς ξεκολλοῦσε μὲ δυσκολία καὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν. Ἡ βραχνὴ φωνή του εἶχε τοὺς ἤχους φωνῆς ἐτοιμοθανάτου.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἐρτέες τοῦ βοκαμίσου του ἐφαίνετο σκελετωμένο στῆθος ποὺ στὸ ὁποῖο ἡ ἐπιδερμίδα κολλοῦσε στὰ κόκκαλα. Τὰ μισόκλειστα μάτια του δὲν εἶχαν πειὰ βλέμμα. Τὸ ψάθινο χωρὶς τεπὲ καπέλλο του ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ φαλακρὸ κρανίο του τὸ γεμᾶτο ἀποστήματα κι' ἀπ' ὅλο τὸ κορμί του ἀναδινόταν μιὰ ἀπαίσια μυρωδιά.

— Τριάντα χρόνια τώρα, μᾶς εἶπε ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔρχεται ἐδῶ καὶ ψαρεύει βδέλλες. Κανένας δὲν ξέρει τὸ ὄνομά του, οὔτε τὴν πατρίδα του. Ἀγνοεῖ κι' ὁ ἴδιος ποῦ γεννήθηκε κι' ἀπὸ ποῦ ἦρθε.

Τὸν ἀποκαλοῦν ἐδῶ γέρο - Γιουρούκ, γιατὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ ἀνακατεύει στὴν ἀκατανόητη σχεδὸν ὁμιλία του ἀνήκουν στὴ διάλεκτο τῶν Τουρκομάνων Γιουρούκ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικὲς φυλὲς ἔχουν ἐγκατασταθῆ κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ κοντὰ στὴν Προῦσα, στὴ Μικρὰ Ἀσία.

Ἄλλοτε εἶχε κερδίσει ἄφθονα χρήματα, μὰ τὸ πάθος τοῦ ρακιοῦ τὸν κατέστρεψε.

Ἐξ ἄλλου, σήμερα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρᾶ βδελλῶν ἔγινε λιγώτερο προσοδοφόρο στὴν Ἑλλάδα ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐμπόρων τῆς Ἀνατολῆς.

»Ὅλη τὴν ἡμέρα δουλεύει σὰν τὸ σκυλὶ καὶ πίνει τὸ βράδι ὅλο του τὸ μεροκάματο, δηλαδὴ τέσσερες δραχμές.

Τὸν πῆρα γιὰ ἕνα μῆνα, μὰ ζημιώθηκα, γιατὶ ἡ βδέλλες μὲ πολλὴ δυσκολία πᾶνε στὰ ἀναιμικὰ πόδια του, ποὺ μοιάζουν μὲ ξύλα.

Ἀρκετοί, ὡστόσο, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ψαρᾶδες τῶν βδελλῶν συγκεντρώνουν ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ποσόν, ἔπειτα ἀπὸ κάθε περίοδο ψαρέματος. Αὐτοὶ τελειοποιοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ δὲν ἐκθέτουν πειὰ μόνο τὰ πόδια τους καὶ τὰ πόδια τῶν φτωχῶν συναδέλφων τους στὰ ρουφήγματα τῶν βδελλῶν, μὰ καὶ τὰ πόδια ἀλόγων ποὺ τὰ ἀγοράζουν ἐπίτηδες γι' αὐτὸν τὸ σκοπό.

Τὰ φτωχὰ ζῶα ποὺ χρησιμεύουν ὡς δόλωμα στὶς βδέλλες, εἶνε ἀξιοθρήνητα μὲ τὰ κάτισχνα πλευρά τους καὶ τὰ πρησμένα πόδια τους Ξέρουν τόσο καλὰ τί πρόκειται νὰ ὑποφέρουν κάθε μέρα, ὥστε τὸ πρωὶ, ποὺ τὰ βάζουν στὸ νερὸ γιὰ τὸ ψάρεμα, ἀντιστέκονται ὅσο μποροῦν.

»Μὰ εἶνε πειὰ ἐξασθενημένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν κυρίων τους ἀπὸ τὰ ρουφήγματα τῶν βδελλῶν κ' ἡ ταραχὴ τῶν νερῶν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σύντομης αὐτῆς πάλης, δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ νὰ τραβοῦν ἐπάνω τους μεγαλύτερο ἀριθμὸ βδελλῶν.

»Δὲν ἀντέχουν ὅμως πολύ.

Σὲ λίγο νευρικοὶ σπασμοὶ κυριεύουν τὰ δυστυχισμένα ἄλογα καὶ σπεύδουν νὰ τὰ τραβήξουν ἀπὸ τὰ νερὰ γιὰ νὰ μὴ σωριαστοῦν κάτω καὶ πνιγοῦν.

Τὶς περισσότερες φορές, μολις φγοῦν ἔξω καὶ κάνουν μερικὰ βήματα πέφτουν μὲ τὸ πλευρό. Τότε το λαχάνιασμά τους, τὰ ἀτονα καὶ σβυσμένα μάτια τους, δείχνουν ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἑτοιμη νὰ φύγη ἀπ' τὰ ἐξαντλημένα κορμιά τους.

Τὰ πόδια τους, ἡ κοιλιές τους, εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ ἑκατοντάδες βδελλῶν ποὺ φουσκώνουν ἀπὸ αἷμα καὶ σχηματίζουν ἕνα γλυστερὸ στρῶμα, γλυστερὸ καὶ φριχτὸ τὴ θέα.

Ὅταν τὸ ἄλογο εἶνε γέρικο καὶ κατὰ συνέπεια πουλιέται δύσκολα, τότε ἡ τελευταῖες μέρες τοῦ ψαρέματος ἀποτελοῦν γι' αὐτὸ ἕνα ἀτέλειωτο μαρτύριο. Χωρὶς διακοπή, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς κἂν νὰ τοῦ δίνουν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸ γιὰ νὰ φάη, μένει διαρκῶς μέσα στὸ νερό. Ἀδυνατίζει δλοένα καὶ πιὸ πολύ, κι' ὄχι μόνο τὰ πόδια του καὶ ἡ κοιλιά του, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ κορμί του κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ κεφάλι του, καλύπτονται ἀπὸ βδέλλες.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶδα μερικὰ τέτοια ἄλογα, ποὺ τὰ μάτια τους εἶχαν σκεπασθῆ ἐντελῶς ἀπὸ ἕνα πυκνὸ στρῶμα βδελλῶν.

Ὅταν πειὰ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, τὰ τραβοῦν ἔξω ἀπ' τὴ λίμνη κι' ἐνῶ εἶνε ἀκόμα ζωντανὰ καὶ θασανίζονται ἀπὸ τοὺς σπασμοὺς τῆς ἀγωνίας, τὰ γδέρνουν, γιατὶ τὸ δέρμα τους πουλιέται μερικὲς δραχμές.

Μὲ δυὸ λόγια εἶνε τόσο ἀποτροπιαστικὸ τὸ θέαμα αὐτὸ ποὺ εἴδαμε, τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἴδιων ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὥστε δὲν συμβουλεύουμε καθόλου τοὺς εὐαίσθητους ταξιδιῶτες νὰ πᾶνε στὶς ὄχθες τῆς Κωπαΐδος.

Ἂν εἶνε ὅμως λιχούδηδες, ἂς κάνουν τὸν κόπο νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ, γιατὶ ἡ Κωπαΐς τρέφει ἄφθονα ψάρια καὶ πρὸ πάντων τεράστια χέλια, μεγάλα σὰν νεαροὶ βόες. νοστιμώτατα στὴ γεῦσι.

* * *

Ἡ ἐπίσκεψί μας στὰ ἐρείπια τοῦ Ὀρχομενοῦ δὲν βάστηξε πολύ. Ὁ περίφημος ναὸς τῶν Χαρίτων ἐξαφανίστηκε γιὰ νὰ παραχωρήση τὴ θέσι του σ' ἕνα ἀκαλαίσθητο μοναστῆρι ποὺ ὀνομάζεται «Παναγία ἡ Σκριποῦ» καὶ ὅπου ἕξη καλογέροι ζοῦν μέσα σὲ σκοτεινὰ καὶ βρωμερὰ κελλιά.

Ἡ ἑορτὲς καὶ οἱ ἀγῶνες ποὺ γινόντουσαν ἐδῶ πρὸς τιμὴν τῶν γοητευτικῶν αὐτῶν θεαινῶν ἀντικαταστάθηκαν μὲ τοὺς ρινοφωνους ψαλμοὺς τῶν γενειοφόρων αὐτῶν καλογήρων, καὶ ὑπὸ τοὺς τελευταίους ἤχους τῶν αὐλῶν, τῶν καμωμένων ἀπὸ τὰ καλάμια τῆς λίμνης, ἡ πρόσχαρη συντροφιὰ τῶν Χαρίτων πέταξε, παίρνοντας μαζύ της τὴν ποίησι κι' ἀφήνοντας πίσω της τὴν κακομοιριὰ καὶ τὴ δεισιδαιμονία.

Τὸ μοναστῆρι εἶνε χτισμένο μὲ τὸ συνηθισμένο σχέδιο τῶν ἑλληνικῶν μοναστηριῶν: ἕνα τετράγωνο μὲ μιὰ διπλὴ σειρὰ κελλιῶν καὶ χαγιάτηδων στοὺς ὁποίους ἀνεβαίνει κανεὶς ἀπὸ κάτι χοντροκομμένες πέτρινες σκάλες.

Μέσα στὸ κέντρο τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ βρίσκεται ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ σύνολο περιβάλλεται ἀπὸ ψηλὸ μαντρότοιχο μὲ μιὰ μόνο πόρτα.

Δὲν βρίσκουμε σχεδὸν τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον μέσα σ' αὐτὸ τὸ μοναστῆρι. Τόσο ἡ ἀρχιτεκτονική του, ὅσο κ' ἡ ζωγραφική του εἶνε μίμησις τοῦ πιὸ νέθου καὶ πιὸ χονδροειδοῦς ἰταλικοῦ ρυθμοῦ. Μόνο τὰ ξύλινα ἀνάγλυφα τοῦ εἰκονοστασίου ἔχουν κάποιο ἐνδιαφέρον, γιατὶ, παρ' ὅλη τὴ χονδροειδῆ τους ἐκτέλεσι, θυμίζουν τὸν πιὸ καλὸ βυζαντινὸ ρυθμό.

Πρὸ τῆς ἐκκλησιας, εἶνε τοποθετημένο ἕνα ἄγαλμα ἀξιοσημείωτο γιὰ τὸ ἀρχαϊκό του στύλ, ποὺ θυμίζει τὸν Θησέα. Ὁ ἥρως εἶνε ὄρθιος, ἔχει τὰ χέρια του ριγμένα πρὸς τὰ κάτω καὶ κολλητὰ στὸ κορμὶ καὶ στὸ κεφάλι του ἕνα διάδημα.

Ἀνήκει προφανῶς στὴν πρωτόγονη τέχνη, τῆς ὁποίας ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά: στῆθος, πλάτη, μέση στενή, γραμμὲς ἀτελεῖς, μυῶνες ἔντονοι, ὅπως τῆς αἰγυπτιακῆς σχολῆς. Τὰ μάτια μοιάζουν μὲ γάτου, τὸ μέτωπο εἶνε χαμηλό, τὸ στόμα χοντροκομμένο, τὸ ἀπάνω χεῖλος πολὺ πιὸ μακρὺ ἀπὸ τὸ σύνηθες. Ὑπάρχει στὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἀρκετὸς ἀνατουραλισμός, μὰ ἡ γενικὴ στάσις εἶνε ἱερατική, ὅπως τῶν αἰγυπτιακῶν ἀγαλμάτων.

Πλάϊ σ' αὐτό, ὀρθώνεται σ' ἕνα χονδροειδὲς βάθρο, ἕνα ἄλλο ἄγαλμα, τοῦ ὁποίου ἡ κακὴ ἀνατομία κρύβεται κάτω ἀπὸ μιὰ, ἀκόμα πιὸ κακὴ, πανοπλία. Εἶνε ὁ Λέων ὁ Πρωτοσπαθάριος, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ μονάστηριοῦ.

Στοὺς τοίχους τοῦ μοναστηριοῦ βλέπουμε κομμάτια ἀπὸ ἀρχαιότητες ποὺ χρησίμευσαν ὡς οἰκοδομικὰ ὑλικά: κιονόκρανα χωρισμένα στὴ μέση, ἀναγλυφα ἀναποδογυρισμένα, διάφορα μέλη ἀγαλμάτων.

Ἐκεῖ κοντά, πρὸς νότον, πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, στὴν πλαγιὰ τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως θεμέλια καμωμένα ἀπὸ τεράστια μάρμαρα, θαυμάσια κομμένα καὶ τρυπημένα μὲ βαθειὲς τρύπες ποὺ χρησίμευαν γιὰ νὰ προσαρμόζονται ἡ μπρούτζινες πλάκες μὲ τὶς ὁποῖες ἐντύναν τὰ τεῖχη.

Αὐτὰ τὰ θεμέλια ποὺ ἔχουν μεταβληθῆ τώρα σὲ λατομεῖς εἶνε τὰ λείψανα τοῦ κτιρίου ποὺ ὁ Παυσανίας ἀποκαλεῖ Θησαυρὸ τοῦ βασιλέως Μυνιά, ὁ ὁποῖος βασίλευσε στοὺς προομηρικοὺς χρόνους.

Ἡ πύλη βρίσκεται ἀκόμη στὴ θέσι της καὶ ἀποτελεῖται, ὅπως τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως στὰς Μυκήνας, ἀπὸ ἕνα τεράστιο μάρμαρο, ἀκουμπισμένο σὲ δυὸ μονολίθους.

Ὅ,τι ὑπολείπεται ἀπὸ τὰ τεῖχη ἀποτελεῖ ἕναν κύκλο τεραστίων διαστάσεων. Αὐτὸ τὸ κτίριο τοῦ ὁποίου ἡ διαστάσεις ἦσαν πολὺ μεγαλείτερες ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων παρομοίων μνημείων τῆς Ἑλλάδος, ὠρθώνοταν τάχα πάνω ἀπ' τὴ γῆ ἢ ἦταν ὑπόγειο ;

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Σ. ΓΚΟΥΝΤΡΟΝ

Ο ΠΕΤΡΟΚΑΡΔΟΣ

Ἡ αἰώνια ἱστορία...

Ὁ Γιάννης ἀγαποῦσε τὴ Γιαννούλα κ' ἡ Γιαννούλα τὸ Γιάννη.

Ἀλλὰ ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ὁ Γιάννης ἔπαψε-ν' ἀγαπᾶ τὴ Γιαννοῦλα, ἐνῶ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Καὶ ἡ Γιαννούλα ἔκλαψε ὅπως κλαῖνε ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἀγαποῦνται πειά.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Γιαννούλα ζοῦσε στὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ ὑπῆρχαν ἀκόμα μάγισσες, δὲν ἀπελπίστηκε ἐντελῶς.

Μιὰ μάγισσα — σκέφθηκε — θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ ξαναδώσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ Γιάννη καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ βρῆ τὴν πιὸ φημισμένη μάγισσα τῆς Βρετάνης, ἡ ὁποία κατοικοῦσε σὲ μιὰ ἀπρόσιτη σπηλιά.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα, ἡ Γιαννούλα ἄφησε τὴν καλύβα της ἕνα πρωὶ καὶ κίνησε γιὰ τὴ σπηλιὰ τῆς μάγισσας.

Μὰ ἡ σπηλιὰ βρισκόταν μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ κ' ἡ νέα κοπέλλα ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τόπους ἀπάτητος κι' ἀπὸ μονοπάτια ποὺ μόνο τ' ἀγρίμια τὰ ἤξεραν.

Ἀδιάφορο ὅμως. Ἐκείνη ξεκίνησε γεμάτη ἐμπιστοσύνη καὶ σχεδὸν εὔθυμη.

Βάδισε πολλὲς ὧρες κι' ὅσο προχωροῦσε, τόσο ὁ δρόμος γινόταν πιὸ ἄσκημος, τόσο ὁ ἥλιος ἔκαιγε πιὸ πολὺ καὶ τόσο τὰ δέντρα γινόντουσαν λιγώτερα.

Πέρασε ἀτέλειωτες ἀμμουδιές, ὅπου βούλιαζε σὲ κάθε βῆμα της, πέρασε βράχους, ὅπου τὰ πόδια της μάτωναν.

Τὸ κορμί της εἶχε ἀποκάμει πειὰ καὶ μαζὺ μὲ τὴν κούρασι τοῦ σώματος, ἡ Γιαννούλα ἔνοιωθε τὸ φόβο καὶ τὴν ἀμφιβολία νὰ παίρνῃ στὴν ψυχή της τὴ θέσι τῆς ἐλπίδας. Ἡ μάγισσα θὰ μποροῦσε τάχα νὰ τῆς ξαναδώσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀγαπημένου της ;

Τέλος ἐστάθηκε. Ἡ σπηλιὰ τῆς μάγισσας βρισκόταν κάτω ἀπὸ κάτι πελώριους βράχους, ἀπάνω στοὺς ὁποίους εἶχε φτάσει.

Πῶς νὰ φτάσῃ στὴ σπηλιὰ αὐτή;... Κανένα ἀνθρώπινο πόδι δὲν εἶχε πατήσει ποτὲ στοὺς γλυστεροὺς ἐκείνους βράχους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ τρομερό τους ὕψος κατέβαιναν σχεδὸν κατ' εὐθεῖαν στὴ θάλασσα.

Ἀποφασιστικά, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ πῶς θὰ ξανανέβαινε, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καθόλου ὅτι κινδύνευε σοβαρὰ νὰ σκοτωθῆ, ἡ Γιαννούλα γλύστρησε ἀπάνω στὰ χέρια της καὶ στὰ γόνατά της, μὲ κίνδυνο νὰ παρασυρθῆ στὴ θάλασσα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ὁ ὁποῖος μούγκριζε τρομερὸς στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὸ κατέβασμά της εἶχε τόσο τρομαχτικὴ ταχύτητα, ὥστε ἡ νέα κοπέλλα ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς λιποθυμισμένη.

Ὅταν συνῆλθε, εἶδε ἕνα θαυμάσιο θέαμα καὶ σκέφτηκε ὅτι θὰ εἶχε φτάσει πειὰ στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ της.

Δὲν ἦσαν τάχα τὰ κοσμήματα τῆς μάγισσας, τὰ θαυμάσια αὐτὰ πετράδια ποὺ ἀχτινοβολοῦσαν ἀνάμεσα στὶς διάφανες πτυχὲς τοῦ πράσινου φορέματός της.

Ἡ Γιαννούλα δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ μακρύτερα ἀπὸ τὴν οὐρὰ αὐτὴ τῆς ὁποίας ἡ ἄκρη ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα. Φοβῶταν μήπως ἡ μάγισσα προσθληθῆ ἂν τὴν ἀντίκρυζε μιὰ κοινὴ θνητή.

Προτίμησε λοιπὸν νὰ μιλήσῃ καὶ φώναξε:

— Μάγισσα καλὴ καὶ παινεμένη. λυπήσου με !...

Μιὰ πολὺ μακρυνὴ φωνή, μιὰ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ βάθη τῆς σπηλιᾶς, ἁρμονικὴ καὶ γλυκειά, τῆς ἀπάντησε:

— Τί μὲ θέλεις ;...

— Καλή μου μάγισσα, ξαναεῖπε ἡ Γιαννούλα, λυπήσου με, ἀγαπῶ καὶ δὲν ἀγαπιέμαι.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε νάρθῆς σὲ μένα ;

— Ἡ καρδιά μου.

— Πῶς κατώρθωσες νὰ φτάσῃς ἐδῶ ;

— Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατο ἄμα ἀγαπᾶ κανεῖς.

— Τί θέλεις ;

— Νὰ μ' ἀγαπήσῃ ὁ Γιάγνης.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ σένα, εἶπε ἡ μάγισσα, γιατὶ βλέπω, ὅτι ἀγαπᾶς πραγματικά. Μὰ ἔχω νὰ παλαίψω μὲ δυὸ δυνατὰ καὶ μοχθηρὰ πνεύματα, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς φιλαργυρίας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς περηφάνειας.

Αὐτὰ τὰ δυο ἔχουν κυριεύσει τὴν καρδιὰ τοῦ Γιάνν ἀπὸ τότε ποὺ κληρονόμησε τὸ μεγάλο χωράφι τοῦ θείου του.

»Νὰ πᾶς αὔριο τὴν ὥρα ποὺ βγαίνει τὸ πρῶτο ἄστρο, κοντὰ στὸ χωράφι αὐτὸ καὶ νὰ τραγουδήσῃς τὸ τραγοῦδι ἐκείνης ποὺ δὲν ἀγαπιέται.

Ἡ μάγισσα σώπασε, κούνησε τὸ ραβδί της καὶ ἡ νέα κόρη μεταφέρθηκε ὡς διὰ μαγείας στὴν καλύβα της.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Γιαννούλα βρισκόταν πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα κοντὰ στὴν καλύβα τοῦ Γιάννη, ὅταν φάνηκε τὸ πρῶτο ἄστρο.

Τότε ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ:

— Ποῦ πᾶς νέα κοπέλλα; Νέα κοπέλλα, ποῦ πᾶς;... Καὶ γιατὶ τόσο στιγὰ περπατᾶς;

»Γιατὶ τὸ μέτωπό σου εἶνε γυρμένο σὰν ἀπὸ βαρειὰ σκέψι ;

»Χτὲς ἀκόμα ἀνάλαφρη καὶ γελαστή, ἔτρεχες τραγουδῶντας ἀπάνω στὰ χόρτα. Χτὲς σὲ εἶδα νὰ περνᾶς μὲ τὶς συντρόφισές σου γιὰ τὸ χορό...

»Πήγαινε νὰ χορεύῃς μὲ τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ μαζέψῃς λουλουδια τοῦ Ἀπρίλη... καὶ λουλούδια τοῦ ἔρωτα ποὺ ἔχουν πιὸ γλυκειὰ τὴ μυρουδιά...

»Χτὲς σὲ εἶδα νὰ περνᾶς μὲ τὶς συντρόφισές σου. Καὶ σήμερα περνᾶς μοναχὴ σου μὲ τὰ μάτια σκυμμένα περνᾶς... Δάκρυ δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ λαμπει στὰ ματοτσίνουρά σου ;

»— Ὤ, ἀρχοντά μου, ἔλεος, μὴν πῆς σὲ κανένα, πὼς μὲ εἶδες νὰ κλαίω...

»— Δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα, κορίτσι μου, δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα πὼς εἶδα αὐτὸ τὸ δάκρυ ἂν μοῦ πῆς γιατὶ κλαῖς...

»— Ἀ! ἀρχοντά μου, τὸ ἐμπιστεύομαι σὲ σένα μόνο... Ἀγαπᾶ καὶ δὲν ἀγαπιέμαι... Τὸ λέω σὲ σένα μόνο, μὰ οὔτε σύ, οὔτε κανένας ἄλλος μπορεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ...

»Μὴ τὸ πῆς σὲ κανένα, ἀρχοντά μου, ὅτι μὲ εἶδες νὰ κλαίω...

»Μὴ τὸ πῆς στὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ... Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ θὰ γελάσουν μαζύ μου...

»Μὴ τὸ πῆς στὶς συντρόφισές μου... ἡ συντρόφισές μου θὰ μὲ λυπηθοῦν.

»Μὴ τὸ πῆς τοῦ πατέρα μου... Ὁ πατέρας μου θὰ μὲ δείρῃ.

»Μὴ τὸ πῆς τῆς μάνας μου... Ἡ μάνα μου, ὠμὲ, θὰ κλαψῃ...

»Δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα πὼς μὲ εἶδες νὰ κλαίω...

»Ἀλλὰ ἂν ξέρῃς αὐτὸν ποὺ ἀγαπῶ, αὐτὸν ποὺ ἀγαπῶ χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάζω» ἂν ξέρῃς αὐτὸν ποὺ ἀγαπῶ κι' ἂν τὸν ἀπαντήσῃς, πές του πὼς τὸν ἀγαπῶ...

»Δὲν εἶνε τίποτε πιὸ θλιβερὸ ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴν ἀγαπιέσαι».

Ὁ Γιάννης ἦταν στὸ χωράφι καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς Γιαννούλας ἔφτανε ὡς αὐτόν... Τὸ ἀφογκραζόταν μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ... Αὐτὸς ἄκουγε τὸ τραγοῦδι τῶν σταχυῶν καὶ τὰ στάχυα τοῦ ἔλεγαν.

»— Κύρ' Γιάννη, θὰ σοῦ δώσουμε πλούσιο κι' ὡμορφο θέρος.

»Κι' ὅταν τὸ δρεπάνι θὰ μᾶς θερίσῃ, θὰ γεμίσουμε μεγάλα σακκιὰ καὶ θὰ μᾶς πᾶς στὸ μθλο... Στὸ μθλο ποὺ γυρίζει περήφανα τὰ φτερά του ἐκεῖ ψηλὰ στὸ λόφο...

Ἀ! τί ὡμορφο τραγοῦδι ποὺ λένε τὰ στάχυα...

Ὁ Γιάννης τ' ἀκούει τὸ τραγοῦδι αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς Γιαννούλας ποὺ ξαναλέει τὸ πένθιμο τραγοῦδι της. Καὶ τὰ στάχυα τραγουδᾶνε πάντοτε:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

»—Εἶνε ἄγριοι! μοῦ εἶπε ὁ Παῦλος μὲ τὴν ἀνησυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

»Πραγματικά, οἱ μαῦροι που ἀνῆκαν στὴ φυλὴ τῶν ἀγρίων Ἀχαντί, μᾶς περικύκλωσαν, βγάζοντας ἀναρθρες κραυγές. Περιμέναμε νὰ μᾶς κατασπαράξουν. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν καννίβαλοι. Μᾶς συνέλαβαν μόνο καὶ μᾶς φυλάκισαν. Ἡ αἰχμαλωσία μας ἦταν βαρεία, πολὺ βαρειὰ κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες. Μᾶς ἀνάγκαζαν νὰ κάνουμε δουλειὲς ἀνώτερες τῶν δυνάμεών μας, μᾶς κακομεταχειριζόντουσαν καὶ μᾶς ἔτρεφαν μὲ ὅ,τι περίσσευε ἀπ' τὰ συμπόσιά τους. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Παῦλος ἔμαθε πολὺ γρήγορα τὴ γλῶσσα τους, οἱ ἄγριοι, οἱ ὁποῖοι ἐνοιωσαν μεγάλο θαυμασμὸ γι' αὐτό, ἄρχισαν νὰ μᾶς φέρωνται καλλίτερα. Κι' ὅταν ὁ βασιλιᾶς τους, ὁ Κουακοῦ Ντάγκ ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ μᾶς, ζήτησε νὰ μᾶς δῆ. Μᾶς ἐπῆγαν λοιπὸν στὸ Κομασσὶ τὴν πρωτεύουσα κι' ἐκεῖ μᾶς παρουσίασαν στὸν βασιλέα. Ὁ μαῦρος μονάρχης μᾶς ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη καὶ ἀφοῦ μίλησε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα μὲ τὸν κ. Παῦλο, καταγοητεύθηκε τόσο, ὥστε μᾶς εἶπε ὅτι δὲν εἶμαστε πειὰ αἰχμαλωτοί του κι' ὅτι θὰ μᾶς κρατοῦσε κοντά του γιὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν κ. Παῦλο νὰ διοικῆ, ὅπως κυβερνοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι βασιλεῖς.

»Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὰ χρόνια. Ἐν τῷ μεταξὺ σκεφτόμαστε τὴν ἀγαπημένη μας Γαλλία κι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπούσαμε, οἱ ὁποῖοι, νομίζοντάς μας νεκρούς, δὲν θὰ μᾶς περίμεναν πειά.

»Θάρχόταν τάχα ἡμέρα ποὺ θ' ἀποκτούσαμε τὴν ἐλευθερία μας ;

»Ἀλλοίμονο ! Πολὺ ἀμφιβάλλαμε... Ὡστόσο, δὲν εἴχαμε χάσει ἐντελῶς τὶς ἐλπίδες μας.

»Στὶς ἰδιαίτερες συνομιλίες μας, ὁ κ. Παῦλος μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του. Ἔτσι ἔμαθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο χρωστοῦσα τὴ ζωή μου καὶ τοῦ ὁποίου συμμεριζόμουν τὴ δουλειά, εἶχε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας, ὠνομαζόταν μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σιμὲζ, ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του τινάχτηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του, μὴ μπορῶντας νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχία του.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε παραμύθια ποὺ φέρνουν νύστα. ..πε ὑψώνοντας, μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ σταθερά.

— Ἀκοῦστε, πατέρα μου, ἀκοῦστε ! εἶπε ὁ Ραοὺλ μὲ φωνὴ αὐστηρὰ κι' ἐπιτακτική.

Ὁ Λαντρὺ ἐξακολούθησε!

— Γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, ὁ βασιλεὺς Κουακοῦ Ντάγκ πεθαίνει. Πρὶν ὅμως ξεψυχήσῃ, ἐπειδὴ μᾶς λυπήθηκε, ζήτησε ἀπὸ τὸν γυιό του καὶ διάδοχό του νὰ τοῦ ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ μᾶς ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερία μας.

»Ὡστόσο, μόλις μετὰ ἕνα χρόνο, ὁ νέος βασιλεὺς μᾶς ἐπέτρεψε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ Κομασσὶ καὶ νὰ διευθυνθοῦμε πρὸς τὴ Χρυσῆ Ἀκτή. Ἐκεῖ γίναμε δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι μᾶς περιποιήθηκαν ἐξαιρετικά. Μᾶς ἔδωσαν ροῦχα, χρήματα καὶ τροφὲς κι' ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος παραμονὴ στὴ Χρυσῆ Ἀκτή, ἐπιβιβαστήκαμε σ' ἕνα ἄλλο πλοῖο γαλλικό. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἦταν κι' ὁ περίφημος Ὁλλανδὸς τραπεζίτης Βὰν Ὄσσεν.

»Μόλις τὸν εἶδε ὁ μαρκήσιος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε κοιὸς ᾽ταν. Ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν ἔμεινε λίγη ὥρα ἄφωνος, κατάπ ..κτος, ἀπολιθωμένος. Τέλος τοῦ ξέφυγε μιὰ κραυγὴ καὶ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του στὸν μαρκήσιο.

»Κάθησαν κι' ἀκουδέντιασαν ὁλλανδικὰ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες.

»Ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν πληροφόρησε, φαίνεται, τὸν κύριο μου γιὰ πράγματα πολὺ παράδοξα, πολὺ φοβερά, γιατὶ ὁ κ. μαρκήσιος τὸν ἄκουγε κατάχλωμος, τρέμοντας σύγκορμος, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

»Φτάσαμε στὴ Χάβρη στὶς 22 Μαΐου 1869. Ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια, πατήσαμε τέλος τὸ πόδι μας σὲ γαλλικὸ ἔδαφος. Ἔτρεξα στὸ σπίτι τῆς μητέρας μου, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκα ἐκεῖ. Εἶχε πεθάνει, πρὸ πέντε χρόνων.

»Τότε ὁ κ. μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε συνοδεύσει ὡς τὸ σπίτι μου, μοῦ εἶπε:

»—Λαντρὺ, ἡ δυστυχία μᾶς ἔνωσε. Ἂν θέλῃς, δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ πειά. Ἐσὺ θὰ εἶσαι στὸ ἑξῆς ὁ μόνος φίλος μου, ὁ ἀδελφός μου.

»—Κύριε μαρκήσιε, φώναξα, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμή. Σ' ὅλη μου τὴ ζωή, δὲν θὰ κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ νὰ σᾶς ὑπηρετῶ.

»Ὁ μαρκήσιος μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

»— Μονάχα γιὰ σένα, Λαντρύ, θὰ ἐξακολουθήσω νὰ εἶμαι καὶ στὸ μέλλον ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν. Γιὰ λόγους ποὺ θὰ τοὺς μάθῃς ἀργότερα, θὰ πάρω ἀπὸ σήμερα ἄλλο ὄνομα... Θὰ ἐνεργήσω μέσα στὸ σκοτάδι, κρυφά... Μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεώς μου, μονάχα ἐσὺ Λαντρὺ καὶ ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν θὰ ξέρετε ποιὸς εἶμαι...

»Καὶ πιάνοντάς με ἀπ' τὸ μπράτσο, πρόσθεσε:

»—Ἔλα, Λαντρύ, ἔλα!...

»Διευθυνθήκαμε στὸν σταθμὸ καὶ κεῖ πήραμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

»— Κύριοι, πρόσθεσε ὁ Λαντρὺ τελειώνοντας μοῦ ζητήσατε νὰ σᾶς δώσω ἀποδείξεις, ὅτι ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν δὲν πνίγηκε στὸ ναυάγιο τοῦ «Τολμηροῦ». Τὶς ἀποδείξεις αὐτὲς σᾶς τὶς ἔδωσα.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σιμὲζ σηκώθηκε ὄρθιος προσπαθῶντας μὲ τὸ θράσος του ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνο.

— Εἶνε ἀποδείξεις αὐτὲς ; φώναξε περιφρονητικά. Ἀκούσαμε ἁπλὼς πράγματα γελοῖα κι' ἀπίθανα... Ὤ, βέβαια... Ἀκούσαμε παραμύθια ποὺ θὰ διασκέδαζαν πολὺ τὰ μικρὰ παιδιά.

— Κύριε Ζὰν Λαντρύ, εἶπε ὁ κόμης ντὲ Μωριέν, σᾶς ἀκούσαμε, καθὼς θὰ εἴδατε, μὲ τὴ μεγαλείτερη προσοχή, ἀλλὰ δὲν βεβαιωθήκαμε ἀκόμα. Ἂν ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν ζῆ, γιατὶ κρύβεται, γιατὶ δὲν φαίνεται...

— Μάλιστα ! Μάλιστα ! φώναξε κι' ὁ βαρῶνος, τοῦ ὁποίου τὸ θράσος διπλασιάστηκε. Γιατὶ κρύβεται ; Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ δικός σας μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν, τὸν ὁποῖον ἀναστήσατε τόσο εὔκολα ; Ποῦ εἶνε... Ἐμπρός... Ἂς φανῆ! Τὸν περιμένω !

»Μόλις ὁ βαρῶνος τελείωσε τὴ φράσι του, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν φάνηκε στὸ κατῶφλι του.

— Ἰδού με ! φώναξε μὲ φωνὴ τρομερή.

ΚΗ"

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ

Ἕνα δυνατὸ ξεφώνητὸ ξεφύγε ἀπὸ τὰ στήθια τῶν παρισταμένων.

Ὅλοι σηκώθηκαν κι' ἔμειναν ὄρθιοι, ἀκίνητοι, ἔχοντας τὰ μάτια τους προσηλωμένα στὸν μαρκήσιο, στὸν ὁποῖο ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαρῶνο, ἀναγνώρισαν τὸν κ. Λαγκάρντ.

Ὁ μαρκήσιος βάδισε ἀργὰ πρὸς τὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος, βγάζοντας μιὰ ἄγρια κραυγή, τραβήχτηκε πίσω κατάχλωμος καὶ τρέμοντας. Εἶχε βλέμμα τρελλὸ καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Ὅλο του τὸ θράσος εἶχε καταρρεύσει μὲ μιᾶς.

Ὁ μαρκήσιος φαινόταν ἠρεμώτατος, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν φλογερά. Στάθηκε μπροστὰ στὸ βαρῶνο μὲ τὰ

χέρια του σταυρωμένα στὸ στῆθος του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε βαρῶνε ντὲ Σιμές, μὲ ζητήσατε... Ἤρθα!.. Ἀλλὰ δὲν βλέπω στὰ μάτια σας τὴ χαρὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ σᾶς προξενήσω ἔπειτα ἀπὸ τόσων χρόνων ἀπουσία... Μήπως ὁ κύριος βαρῶνος ντὲ Σιμὲζ δὲν ἀναγνωρίζη τὸν Παῦλο Σαμαράν, τὸν ἀδελφό του ;

»Ἐμπρός, κύριε βαρῶνε, ὑψῶστε τὸ κεφάλι σας καὶ τολμήστε νὰ μὲ ἀτενίσετε στὰ μάτια !

»Ὅταν σᾶς ἄφησα, πρὸ εἰκοσιπέντε χρόνων, σᾶς ἐμπιστεύθηκα ὅ,τι προσφιλέστερο, ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχα στὸν κόσμο, τὴ σύζυγό μου Λουκία ντὲ Σαμαράν. Μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ φροντίζετε γι' αὐτὴ καὶ γιὰ τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννοῦσε σὲ λίγο, μοῦ ὡρκιστήκατε νὰ προστατεύσετε τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα, νὰ τὰ περιποιῆσθε, νὰ τὰ σεβάσαστε, νὰ τ' ἀγαπᾶτε... Λοιπόν, σᾶς ζητῶ τώρα νὰ μοῦ πῆτε πῶς ἐκπληρώσατε τὴν ὑπόσχεσί σας... πῶς ἐκτελέσατε τὸ χρέος σας...

»Πέστε μου, κύριε βαρῶνε ντὲ Σιμέζ, τί κάνατε τὴν περιουσία μου;... Βαρῶνε ντὲ Σιμὲζ, τί κάνατε τὴ σύζυγό μου καὶ τὸ παιδί μου ;... Δολοφόνε τοῦ Καρόλου Σεβρού, Κάιν, ποῦ εἶνε ἡ ἀδελφή σου ;

Ὁ βαρῶνος ἄφησε νὰ τοῦ ξεφεύγη μιὰ πνιγμένη καὶ στριγγὴ κραυγὴ ἔκρυψε, τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ σωριάστηκε κάτω γονατιστὸς κι' ἐκμηδενισμένος.

Ὁ μαρκήσιος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σταθῆ ὄρθιος.

— Ἄθλιε ! Ἄτιμε ! Δολοφόνε ! τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ διαπεραστική. Κύτταξε! Μπορεῖς πειὰ ν' ἀρνηθῆς τὰ ἐγκλήματά σου ;... Νὰ δυὸ ἀπὸ τὰ θύματά σου... Κύτταξε! Κύτταξε !...

Ἡ Λουκία μπῆκε τότε μέσα χλωμή, ἀδύνατη στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ γυιοῦ της τοῦ Λυκογιάννη.

Ὁ βαρῶνος τὴν εἶδε πίσω ἀπὸ ἕνα σύννεφο αἵματος ποὺ τοῦ θόλωνε τὰ μάτια.

Αὐτὸ ἦταν παραπολὺ γι' αὐτόν. Ὅλοι βλέποντας τὴ χλωμάδα του, τ' ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά του, καὶ τὸ ρίγος ποὺ συγκλόνιζε τὸ κορμί του, νόμιζαν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ σωριαζόταν νεκρὸς μπρὸς στὰ πόδια του.

Γελιώντουσαν ὅμως.

Ξαφνικὰ ἀνέκτησε τὶς δυνάμεις του, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος τὸν κρατοῦσε ἀκόμα, στάθηκε γεμάτος θράσος καὶ μῖσος μπροστὰ στὰ θύματά του, σὰν τὸν Σατανᾶ μπροστὰ στὸ Θεὸ μετὰ τὴν πτῶσι του, ρίχτηκε μ' ἕνα πήδημα πρὸς τὴν πόρτα κι' ἔξαφανίστηκε.

Οἱ παριστάμενοι θέλησαν νὰ τρέξουν κατόπιν του καὶ νὰ διατάξουν τοὺς ὑπηρέτες νὰ τὸν συλλάβουν.

— Ὄχι! Ὄχι! εἶπε ὁ μαρκήσιος. Ἀφῆστε τον! Δὲν ἀνήκει πειὰ σὲ μᾶς... Ἀνήκει στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ραοὺλ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχή του, φώναξε στοὺς παρισταμένους αὐτὰ τὰ λόγια:

— Μείνετε ἥσυχοι... Τὰ θύματα θὰ λάβουν τὴν ἐκδίκησί τους...

Τότε ὅλοι ἄπλωσαν τὰ χέρια τους στὸν μαρκήσιο, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τὴν σύζυγό του στοὺς φίλους του.

Ἔπειτα, συμμορφούμενος πρὸς τὴν γενικὴ παράκλησι, διηγήθηκε τὴν τραγωδία τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Λυκογιάννη καὶ τὶς προσπάθειες καὶ τοὺς ἀγῶνες ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῆ.

Τελειώνοντας ἐπρόσθεσε:

— Τώρα ποὺ ξαναβρῆκα τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου, ὅλη μου ἡ ὀργὴ πέρασε. Ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ θίξω τὴ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ καὶ τὰ παιδιά της, ποὺ εἶνε ἐντελῶς ἀθῶοι ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀδελφοῦ μου, δὲν θὰ παραδώσω τὸν ἔνοχο στὰ δικαστήρια... Τὸν ἐγκαταλείπω στὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ...

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν πιστό του Λαντρυ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀφαιρέσει τὰ ψεύτικα γένεια καὶ μαλλιά του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Λαντρύ, ἡ ἀποστολή σου κοντὰ στὸν βαρῶνο ντὲ Σιμὲζ δὲν τελείωσε ἀκόμα. Πήγαινε ν' ἀναλάβῃς πάλι τὰ καθήκοντά σου ὡς καμαριέρης του καὶ ἐξακολούθησε ν' ἀγρυπνῆς.

Ὁ Λαντρὺ ὑποκλίθηκε κι' ἀποσύρθηκε.

— Κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. Πέτρος Καστόρα ἔγινε ἀπόψε χωρὶς νὰ τὸ θέλη, συνένοχός μου, γιατὶ ἀγνοοῦσε ὅπως καὶ σεῖς τὸ ἀληθινό μου ὄνομα καὶ δὲν ὑπωψιαζόταν καθόλου ὅσα ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν στὸ σπίτι του. Σᾶς συγκέντρωσα ἐδῶ, κύριοι, γιατὶ δὲν ἤθελε ὁ γυιός μου, ἡ μαρκησία κι' ἐγὼ νὰ παρουσιαστοῦμε μπροστὰ στὸν βαρῶνο ντὲ Σιμὲζ χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ὡς μάρτυρες καὶ μερικοὶ ἀξιότιμοι ἄνθρωποι, καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσθέσω: φίλοι εἰλικρινεῖς.

— Μάλιστα, φίλοι εἰλικρινεῖς, κύριε μαρκήσιε, εἶπε ὁ κόμης Βιολέν, ἁπλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι του.

— Καὶ ἀφωσιωμένοι, συνέχισε ὁ κόμης Μωριέν.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ξέρει ὅτι μπορεῖ νὰ βασίζεται σὲ μᾶς, εἶπε καὶ ὁ Πέτρος Καστόρα.

— Μάλιστα, φίλοι μου, τὸ ξέρω... Στὴ μαρκησία, στὸ γυιό μου καὶ σὲ μένα, ἡ φιλία σας θὰ εἶνε πάντοτε πολύτιμος.

— Κύριοι, εἶπε ὁ κόμης Μωριέν, ἔχουμε τρόπο ν' ἀνταποκριθοῦμε στὴ μεγάλη ἐμπιστοσύνη τοῦ μαρκησίου ντὲ Σαμαράν. Ἂς ὁρκιστοῦμε ὅτι θὰ φυλάξουμε τὰ μυστικὰ ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε

— Τὸ ὁρκιζόμαστε ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ ὁ ὅρκος σας ἦταν περιττός. Ἀπὸ σήμερα, ἀφήνω τὸ ὄνομα Λαγκάρντ ποὺ εἶχα ἀπὸ τότε ποὺ ξαναγύρισα στὴ Γαλλία. Ὡστόσο, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν θὰ περιμένη λίγο γιὰ νὰ παρουσιαστῆ στὸν κόσμο καὶ νὰ παρουσιάσῃ συγχρόνως τὴ μαρκησία Λουκία καὶ τὸ γυιό του Ἰωάννη.

Ὁ κ. Βιολὲν σηκώθηκε τότε καὶ εἶπε:

— Κυρία μαρκησία, κύριοι, εἴμαστε ἐδῶ σὰν μιὰ οἰκογένεια. Θεωρῶ, λοιπόν, καθῆκον μου νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ὁ κ. Πέτρος Καστόρα μοῦ ἔκανε σήμερα τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης μου κι' ὅτι τὴ δέχτηκα μὲ χαρά. Γι' αὐτό, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναγγείλω τοὺς προσεχεῖς γάμους τοῦ κ. Πέτρου Καστόρα καὶ τῆς δεσποινίδος Σουσάννας Βιολέν.

Ὅλοι ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦν τὸν πενθερὸ καὶ τὸν γαμπρό.

Ὁ Λυκογιάννης ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸν Πέτρο τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ τὴν εὐτυχία σας !...

— Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ὥρα τῆς δικῆς σας εὐτυχίας...

Ὁ Λυκογιάννης ἀναστέναξε ἐλαφρά.

— Κύριε μαρκήσιε, ἐξακολούθησε ὁ κ. Βιολέν, ἡ κ. βαρώνη ντὲ Σιμὲζ σὲ σᾶς στηρίζει ὅλες τὶς ἐλπίδες της... Θὰ τῆς ἀποδοθῆ, τέλος πάντων ἡ κόρη της ;

Μὲ τὸ χέρι του, ὁ μαρκήσιος ἔδειξε τὸ ρολόϊ κι'

Ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου, ἀρχίζει στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἕνα νέο ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ συγγραφέως τοῦ «ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗ» καὶ διασήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η „ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ"

Τὸ νέο μας ἀνάγνωσμα μὲ τὴν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα πλοκή του, μὲ τὴ γοργή του δρᾶσι, μὲ τὰ διάφορα δραματικὰ ἐπεισόδιά του, μὲ τὰ τρυφερὰ εἰδύλλια τῶν ἡρώων του, θὰ συναρπάσῃ ἀπὸ τὶς πρώτης του συνεχείας τοὺς ἀναγνώστας μας.

Περιμείνατε λοιπόν, ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου τὴν

„ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ"

ἀπάντησε:

— Ἡ ὥρα εἶνε ἔντεκα. Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ Ἐρριέτα ντὲ Σιμὲζ μπόρεσε νὰ φυγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή της ξεγελῶντας τοὺς φύλακάς της. Χωρὶς ἄλλο, τώρα, θὰ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.

ΚΘ'

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ !

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σιμὲζ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου Καστόρα σχεδὸν σὰν τρελλός. Ἀπὸ τὸν φόβο του ἔτρεχε καὶ ριχθῆκε σ' ἕνα ἀμάξι, τὸ ὁποῖο τὸν ὡδήγησε στὸ μεγαρό του.

Ὁ Ραοὺλ ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὸν πατέρα του, ἐλπίζοντας νὰ τὸν συναντήσῃ στὸ δρόμο, ἀλλὰ μολονότι ὁ βαρῶνος εἶχε βγῆ λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπ' αὐτόν, ὁ νέος τὸν ἔχασε κι' οὔτε ἠξέρε καθόλου ποῖα διευθυνσι εἶχε πάρει.

Μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἴσως ὁ βαρῶνος νὰ εἶχε πάει στὸ μεγαρό του τραβῆξε κι' αὐτὸς γιὰ ἐκεῖ.

Ὁ βαρῶνος, κυριευμένος σχεδὸν ἀπὸ σπασμούς, βρισκόταν μέσα στὸ γραφεῖο του, σωριασμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ μάτια του κατακόκκινα, μὲ τὸ μέτωπό του κάθιδρο.

Ὁ Ραοὺλ ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μπροστά του.

Ὁ βαρῶνος σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του

— Ἀ! ἐσὺ εἶσαι ; εἶπε.

— Μάλιστα, πατέρα μου.

— Δὲν ἔμεινες λοιπὸν ἐκεῖ ;

— Καθὼς βλέπετε, σᾶς ἀκολούθησα.

— Γιατὶ ;

— Γιατὶ εἶσθε πατέρας μου.

— Ἔ, καλά, τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

— Ἔρχομαι νὰ σᾶς ρωτήσω: Τί θὰ κάνετε ;

— Δὲν ξέρω τίποτε...

— Πατέρα μου, ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός σας, ἡ τιμὴ τῶν παιδιῶν σας, δὲν ὑπάρχει πειά... Δὲν ἀτιμαστήκατε μόνο, ἀλλὰ καὶ καταστραφήκατε καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ σᾶς σώσῃ. Τί θὰ κάνετε ;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα.

— Οὔτε αὔριο, οὔτε σὲ μιὰ ὥρα, ἀλλὰ τώρα, τὴ στιγμὴ αὐτή, πρέπει νὰ ἀποφασίσετε. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν μπορεῖ μὲ μιὰ λέξι του μόνο νὰ σᾶς παραδώσῃ στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα θὰρθοῦν νὰ σᾶς τραβῆξουν ἀπὸ ἐδῶ στὴ φυλακή...

Τὸ βλέμμα τοῦ βαρώνου ἔλαμψε κι' ἕνα μυσαρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του.

— Δὲν τὸ φοβᾶμαι αὐτό, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ προφέρῃ τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι, μὲ τὴν ὁποία μὲ ἀπειλεῖς. Ἂν ἤθελε, θὰ μὲ εἶχε παραδώσει πρὶν ἀπὸ καιρὸ στὴ δικαιοσύνη καὶ θὰ μὲ εἶχε καταδικάσει.

— Ἐμπρός, πατέρα, ἐξακολούθησε ὁ Ραοὺλ, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαμαράν δὲν ἔχει ἀνάγκη ν' ἀπευθυνθῆ στὴ δικαιοσύνη γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὰ θύματά σας. Δὲν μπορεῖ νὰ βασιστῆτε σὲ κανένα. Εἴχατε φίλους, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν πειὰ νὰ σᾶς ξέρουν. Ἡ βαρώνη ντὲ Σιμὲζ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ, γιατὶ κι' αὐτὴ δὲν ἔχει πειὰ τίποτε. Δὲν φθάνει ὁλόκληρη ἡ περιουσία της γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν μαρκήσιο ντὲ Σαμαράν ὅ,τι τοῦ ἀφαιροῦσατε...

— Ναί ! Ναί ! ἀποκρίθηκε ὁ βαρῶνος. Χάθηκα! Χάθηκα !

— Ἀργὰ τὸ καταλαβαίνετε, εἶπε ὁ νέος.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὀλιγόστιγμη σιωπή, ἐξακολούθησε:

— Πατέρα μου, ὅσα ἐκάματε εἶνε τρομερά !

— Ξέρεις ἐσὺ τί ἔκανα ;

— Μάλιστα.

— Πῶς τὰ ἔμαθες ;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἀοκεῖ ὅτι τὰ ξέρω. Τέτοια ἐγκλήματα δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἀτιμώρητα...

— Σῶπα, Ραοὺλ, σῶπα !...

— Ὦ! ὄχι... Δὲν θέλω νὰ σᾶς κατηγορήσω, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς κατηγορήσω, γιατὶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔκανα μιὰ ἀτιμία.

— Ἐσύ ;

— Μάλιστα, ἐγώ... Ἀλλὰ δὲν σᾶς λέω τί ἔκανα... Σᾶς λέω μόνο, ὅτι εἶμαι ἔνοχος σὰν καὶ σᾶς κι' ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς κρίνω. Μόνο ἡ μητέρα μου κ' ἡ ἀδελφή μου μποροῦν νὰ σᾶς καταρῶνται... Λοιπόν, πατέρα μου, πρέπει νὰ σώσετε τὴ μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφή μου... Μ' αὐτὸ μόνο θὰ κατευνάσετε τὴν ὀργὴ τοῦ οὐρανοῦ. Στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου Καστόρα μοῦ φωνάξατε: «Ραοὺλ, προστάτευσε τὴν τιμή μας !»... Κι' ἐγὼ σᾶς ἀπάντησα: «Θὰ τὴν προστατεύσω μὲ τὸν τρόπο τὸ δικό μου...» Ἡ ὥρα ἔφτασε... Γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα ποὺ ἔχω τὸ ὄνομά σας, δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα... Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ σώσουμε τὴν τιμὴ τῆς μητέρας μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἂς τὴ σώσουμε λοιπόν...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, τραύλισε ὁ βαρῶνος.

— Ἂς τὴ σώσουμε καταδικαζόμενοι μόνοι μας, ἀπάντησε Ραοὺλ.

— Τί θελεις νὰ πῆς ;

— Ὅτι πρέπει νὰ πεθάνουμε.

— Νὰ πεθάνουμε ; φώναξε ὁ βαρῶνος χλωμιάζοντας.

— Μάλιστα... Πρέπει νὰ πεθάνουμε γιατὶ δὲν μποροῦμε πειὰ νὰ ζήσουμε...

Ὁ βαρῶνος πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του σὰν νὰ τὸν τίναξε ἐλατήριο καὶ μὲ τὸ βλέμμα του γεμᾶτο τρόμο, μουγκρισε μὲ φωνὴ ἀγρία:

— Νὰ πεθάνω !... Νὰ πεθάνω !...

— Πρέπει ! ἀπάντησε ἀδυσώπητος ὁ Ραοὺλ.

— Ἀλλά...

— Πατέρα μου, δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ πεθάνετε ;

— Ὄχι !... Ὄχι !...

Ὁ νέος ἀνώρθωσε περήφανα τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε μὲ φωνὴ καθαρή:

— Ὁ θάνατος ξεπλένει τὰ πάντα !... Μὲ τὸν θάνατο, ἀποφεύγει κανεὶς τὴν ἀτιμία, τὸ ἀνάθεμα καὶ τὶς κατάρες τῶν ἀνθρώπων. Θυμηθῆτε, πατέρα μου, ὅτι ἡ μητέρα σας ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ μαρκησίου ντὲ Σαμαράν, τοῦ ὁποίου τὸ ἔμβλημα ἦταν: «Τὰ πάντα γιὰ τὴν τιμή !» Τὰ πάντα γιὰ τὴν τιμή, πατέρα μου ! Πρέπει νὰ πεθάνουμε...

— Κ' οἱ δυό ; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

— Μάλιστα, συγχρόνως, αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Θέλεις νὰ πεθάνῃς καὶ σύ ; Γιατί ;

— Γιατί, ὅπως καὶ σεῖς, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω.

— Ἀλλά, ἐσὺ Ραοὺλ, δὲν καταδικάσθηκα, δὲν ἀτιμάστηκες.

— Τὸ χέρι ποὺ χτυπάει τὸν πατέρα, χτυπάει καὶ τὸ γυιό... Ἡ κηλίδα ποὺ λερώνει τὸ μέτωπό σας, λερώνει καὶ τὸ δικό μου... Εἶμαι γυιός σας καὶ ὀνομάζομαι Ραοὺλ ντὲ Σιμέζ. Καθὼς βλέπετε, ξέρω νὰ ὑπερασπίζομαι τὴν τιμή μου.

Ὁ βαρῶνος ἔτρεμε πάλι, ὅπως καὶ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου Καστόρα, μπροστὰ στὸν μαρκήσιο Σαμαράν.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Ραοὺλ ξαναεῖπε:

— Ἡ ὥρα περνάει καὶ ἐμεῖς ἀργοῦμε... Τὸ δωμάτιο αὐτό, πατέρα μου, ἦταν ἄλλοτε δικό μου. Μέσα στὸ ντουλάπι αὐτὸ ὑπάρχουν δυὸ πιστόλια.

Καὶ μιλῶντας ὁ νέος, ἄνοιξε τὸ ντουλάπι. Ὁ βαρῶνος δὲν εἶχε πάρει τίποτε ἀπὸ μέσα καὶ ὁ Ραοὺλ βρῆκε ὅ,τι ζητοῦσε.

Πῆρε τὰ δυὸ πιστόλια καὶ μπροστὰ στὸν πατέρα του τὰ γέμισε.

Ὁ Ραοὺλ μιλοῦσε μὲ τὴ μεγαλείτερη ψυχραιμία καὶ τὰ χέρια του δὲν ἔτρεμαν καθόλου.

Μόνο ποὺ ἦταν λίγο χλωμός.

Ὅταν γέμισε τὰ πιστόλια, εἶπε στὸν βαρῶνο:

— Πατέρα μου, τὰ πιστόλια εἶνε γεμάτα.

— Μάλιστα, εἶνε γεμάτα, ἔλεγε ἐκεῖνος τραυλίζοντας.

— Νὰ τὸ δικό μου... Νὰ καὶ τὸ δικό σας !...

Ὁ βαρῶνος προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ εἶπε κάπως ἀποφασιστικά.

— Ἔχεις δίκηο... Πρέπει νὰ πεθάνουμε... Δώσε μου τὸ πιστόλι...

— Ὁρίστε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ραοὺλ δίνοντάς του τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πιστόλια. Περιμένετε ὅμως...

Ὁ βαρῶνος ἔρριξε γύρω του ἕνα ἄγριο βλέμμα σὰν τρελλός. Συγχρόνως ὁ Ραοὺλ ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του.

— Εἶνε δώδεκα παρὰ εἰκοσιπέντε, εἶπε. Μόλις ἀντηχήσῃ ὁ πρῶτος χτύπος τοῦ μεσονυκτίου, σεῖς ἐδῶ στὸ δωμάτιο σας κι' ἐγὼ κάτω στὸ δικό μου, στηρίζοντας τὰ πιστόλια μας στοὺς κροτάφους μας, θὰ πυροβολοῦμε τὰ μυαλά μας στὸν ἀέρα.

— Μάλιστα, γόγγυσε ὁ βαρῶνος, μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ μεσονυχτίου θὰ στηρίξουμε τὰ πιστόλια μας στοὺς κροτάφους μας κοί...

— Χαῖρε, πατέρα ! εἶπε ὁ Ραοὺλ. Θάρρος !

— Χαῖρε, Ραοὺλ.

Καὶ ὁ νέος ρίχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Πέσω ἀπ' τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, ἕνας ὅλλος ἄνθρωπος κρυμμένος ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸν ἀκολούθησε,

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΒΙΒΑΝΤΙ

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΜΟΛΙΣ κατέβηκε στὸ σταθμὸ τῆς Βαλαμπιάνκας, ἡ Ἴρις Γκραίη ἀπόρησε καὶ ἀπογοητεύθηκε, βλέποντας ὅτι κανεὶς δὲν ἦρθε γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχτῆ.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι στὸ γράμμα της γιὰ τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου ἀπαιτοῦσε ἀπόλυτο «ἰνκόγνιτο». Εὕρισκε ὅμως ὅτι ἡ προφυλάξεις τοῦ ξενοδοχείου ἦσαν ὑπερβολικές. Καὶ τῆς κακοφάνηκε, γιατὶ ἦταν συνηθισμένη νὰ τὴν τριγυρίζουν, νὰ τὴν περιποιοῦνται, νὰ τὴν κομπλιμεντάρουν σὰν διάσημη γυναῖκα ποὺ ἦταν.

Κατόπιν σκέφθηκε ὅτι εἶχε ἀναγγείλει τὸν ἐρχομό της γιὰ πέντε μέρες πρὶν καὶ ὅτι πιθανὸν νὰ νόμισαν πῶς δὲν θᾶρθη. Ἔτσι παρηγορήθηκε λίγο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν μικρὸ σταθμὸ τοῦ χωριοῦ. Οὔτε ἀμάξι, οὔτε αὐτοκίνητο ὑπῆρχε πουθενά. Τέλος βρῆκε τὸν πορτιέρη τοῦ ξενοδοχείου ποὺ τῆς πῆρε τὶς ἀποσκευὲς καὶ τράβηξε σφυρίζοντας πάνω στὸν χιονισμένο δρόμο.

Ἡ Ἴρις ἀκολούθησε, κυττάζοντας τὰ χιονισμένα βουνά, ποὺ σχημάτιζαν γύω της ἕνα πελώριο ἀμφιθέατρο. Τὸ κτίριο τοῦ ξενοδοχείου κυριαρχοῦσα ἐπιβλητικὸ μέσα στὰ βουνά. Ἡσυχία βασίλευε παντοῦ. Ἡ Ἴρις κατάλαβε πῶς κανεὶς δὲν τὴν περίμενε ἐκεῖ κάτω.

Καλλίτερα ἔτσι! Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι ἀπόλυτη, ἡσυχία, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἐνόχλησι. Ἔπρεπε νὰ ξεκουραστῆ λίγο ἀπὸ τὸν πυρετὸ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ ἀπότομή της δόξα. Γι' αὐτὸ ἐρχόταν ἐκεῖ μέσα στὸ χαμένο ἐκεῖνο βουνό, μακρυὰ ἀπὸ φίλους, ἀπὸ θαυμαστάς, ἀπὸ κριτικοὺς καὶ δημοσιογράφους, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἐνόχλησι. Κανεὶς δὲν θὰ ἤξερε ποιὰ εἶνε. Θὰ ἔπαιρνε γιὰ λίγες μέρες τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της. Ἡ γυναῖκα τῆς ἡμέρας, ἡ διάσημη συγγραφεὺς τῶν «Ἐκμυστηρεύσεων» θὰ χανόταν στὸ σκοτάδι γιὰ λίγον χρόνο, ἄσημη καὶ ἄγνωστη.

Ἄσημη σὰν πρῶτα. Ποιὸς τὴν γνώριζε πρὶν ἀπὸ τὸ πρῶτο της ἔργο; Ὅταν αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ πῆ στὸν κόσμο τί αἰσθάνεται, ἔγραψε. Μέσα σ' ἕνα ἐκστατικὸ κλονισμὸ πάθους, σ' ἕνα σπασμὸ τρέλλας καὶ ἀγάπης ἔγραψε, κάτι ποὺ ἔδειχνε ὅλον τὸν κατακλυσμὸ μιᾶς παθητικῆς ψυχῆς. Μιὰ ἀπέραντη φωτιὰ ἐμπνεύσεως κάτι ποὺ δὲν καταλάβαινε, ἀλλὰ ποὺ αἰσθανόταν δυνατά. Ὁ κόσμος τὴν διάβασε, τὴν ἐθαύμασε, τὴν ἔκανε διάσημη. Ἡ προσπάθεια ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ ἐκφράση ὅ,τι εἶχε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τὴν ἐκούρασε. Καὶ κατόπιν τὴν ἐκούρασε περισσότερο ἡ δόξα, ἡ ἀπότομη διασημότης..

Εἶχαν φτάσει στὰ λευκὰ σκαλοπάτια τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ Ἴρις μπῆκε μὲ κάποια δειλία καὶ προχώρησε στὸ θυρωρεῖο. Τὴν κύτταξαν μὲ κάποια ὑπεροψία, ὅπως κάθε γυναῖκα ποὺ κατεβαίνει μόνη σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Θὰ ἐλάβατε ἕνα γράμμα...

— Ἄ, θὰ θέλετε δωμάτιο. Γραψτε, παρακαλῶ, τὸ ὄνομά σα.

— Μὰ δὲν λάβατε κανένα γράμμα;... Ἴρις Γκραίη...

— Βέβαια, τὸ ἐλάβαμε. Ἡ Ἴρις Γκραίη εἶνε ἐδῶ ἀπὸ τὸ Σάββατο.

— Ἀπὸ τὸ Σάββατο;

— Μάλιστα, κυρία.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος δὲν ἔδωσε περισσότερη προσοχὴ στὴ νεοφερμένη κυρία. Προχώρησε πῆρε ἕνα κλειδὶ καὶ τὸ ἔδωσε στὸ παιδὶ ποὺ περίμενε μὲ τὶς ἀποσκευές.

— Πήγαινε τὴν κυρία στὸ 56, τρίτο πάτωμα!

— Μὰ ἕνα λεπτό, σᾶς παρακαλῶ! διέκοψεν ἡ Ἴρις.

Ὁ ὑπάλληλος ὅμως εἶχε χαθῆ. Δὲν εἶχε βέβαια καιρὸ νὰ χανῆ μὲ ἀνεπισήμους ταξιδιώτας. Ἄλλοι σπουδαῖοι πελάτες τὸν ἐπερίμεναν παραπέρα.

Ἡ Ἴρις τὸ πῆρε ἀπόφασι κι' ἀνέβηκε. Τὸ δωμάτιό της, πολὺ μικρό, ἦταν βέβαια ἀπὸ τὰ φτωχότερα τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ παιδὶ τοποθέτησε τὶς βαλίτσες. Νὰ ρωτοῦσε τοὐλάχιστο τὸν μικρό. Αὐτὸς κάτι θὰ ἤξερε. Τοῦ ἔδωσε πρῶτα ἕνα καλὸ πουρμπουάρ.

— Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;

— Κάρλο. Μὰ ἐδῶ μὲ λένε Πιτσιρικα.

— Ἄκουσε λοιπόν, Πιτσσιρῖκο. Ἦρθε ἐδῶ μιὰ κυρία Γκραίη;

— Ναί. Μένει στὸ πρῶτο πάτωμα νούμερο 5.

— Καὶ πότε ἦρθε;

— Το Σάββατο.

Ἡ Ἴρις κατέβηκε βιαστικὴ στὸ θυρωρεῖο, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμό, ἐνῶ ὁ Πιτσιρῖκος τὴν κύτταζε μὲ περίεργα βλέμματα.

— Ὁ κ. διευθυντής, παρακαλῶ;

— Ἀπουσιάζει.

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ κ. Γκραίη ποὺ ἦρθε τὸ Σάββατο...

— Ἄ, θέλετε νὰ τὴν ἰδῆτε;... Εἶνε στὸ σαλόνι. Ἡ κυρια μὲ τὰ γκρίζα.

— Μά...

Ὁ ὑπάλληλος ὅμως δὲν τὴν πρόσεξε περισσότερο. Καὶ ἡ ἀδιαφορία ἐκείνη τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη τὴν ἀλήθεια. Προχώρησε γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα αὐτὴν ποὺ τῆς ἔκλεβε τὸ ὄνομά της καὶ τὴν δόξα της. Ἡ Ἴρις Γκραίη! Μὰ αὐτὴ δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶχαν δημοσιεύσει τόσα καὶ τόσα φύλλα! Ὁ κόσμος, ἐν τούτοις, δὲν τὰ πρόσεχε ὅλα αὐτά. Ὅλοι τριγύριζαν τὴν ψεύτικιαν Γκραίη μὲ χίλιες περιποιήσεις, ἐνῶ ἡ ἀληθινή, ἡ πραγματικὴ ἦτο

Τί νὰ κάμη; Τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Νὰ τῆς φωνάξη στὸ τρομερὴ ἐκείνη πλαστογραφία...

ἐκεῖ κοντά, ἄγνωστη καὶ ἀσήμαντη, παρακολουθῶντας τὴν πρόσωπο ὅτι ἦτο μιὰ ἀπατεών, νὰ κάμη σκάνδαλο; Καὶ ἂν αὐτὴ ἐπέμενε πῶς ἦτον ἡ ἀληθινὴ Γκραίη; Ὅλα μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ περιμένη ἀπὸ τέτοιου εἴδους ὑποκείμενα.

Ἀποφάσισε νὰ μὴν πῆ τίποτε, νὰ φύγη μὲ τὸ ἄλλο τραῖνο, ν' ἀποφύγη ἱστορίες, ἀφοῦ ἐρχόταν γιὰ ν' ἀναπαυθῆ. Μὰ ὅλο τὸ ἀπόγευμα δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάση. Ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήση, νὰ μάθη ποιὰ ἦταν καὶ πῶς τόλμησε νὰ κάμη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Πῶς τολμοῦσε νὰ δέχεται ἄνθη, δῶρα, περιποιήσεις καὶ συγχαρητήρια, σὰν νὰ ἦτο ἡ ἀληθινὴ Γκραίη; Δὲν μποροῦσε νὰ φύγη χωρὶς νὰ ξεκαθαρίση αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Ἦταν φανταστικό, ἦταν ἀνήκουστο αὐτὸ ποὺ γινόταν εἰς βάρος της.

Καὶ ὅταν ἡ πλαστὴ Ἴρις Γκραίη ἦτο μόνη στὸ δωμάτιό της, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ ἀληθινὴ συγγραφεὺς κατέβηκε μὲ κομμένα γόνατα καὶ χτύπησε στὴν πόρτα τῆς κλέφτρας.

— Ἀνοῖξτε! Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

— Εἶνε ἀργά. Αὔριο.

— Ἀνοῖξτε! φώναξε δυνατὰ καὶ προστακτικὴ ἡ Ἴρις.

— Μὰ ποιὰ εἶσθε! ἀπάντησε ἀπὸ μέσα μιὰ τρεμοσβυσμένη φωνή.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἡ ψεύτικη Γκραίη φαινόταν ἀνάστατη. Ἔτρεμε.

— Καθῆστε, εἶπε μ' ἀνεπαίσθητη φωνή. Καὶ ἔμεινε ὀρθή.

— Εἶσθε σεῖς ἡ Γκραίη, ἡ ποιήτρια; τῆς εἶπε αὐστηρὰ ἡ Ἴρις.

— Ὄχι, εἶπε ἡ ἄλλη. Καὶ ἔγινε χλωμὴ σὰν τὸ κερί. Ἀκολούθησε τραγικὴ σιωπή.

— Τότε γιατὶ λέτε ὅτι εἶσθε;

— Ποτέ μου δὲν τὸ εἶπα.

— Καὶ πῶς ἀφήνετε νὰ πιστεύη ὁ κόσμος ὅτι εἶσθε;

— Ἄχ, εἶσθε σεῖς! Σεῖς, σᾶς γνωρίζω!... Θεέ μου, σᾶς γνωρίζω ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες!... Δυστυχία μου!... Καὶ τώρα τί θὰ γίνω;

Ἔτρεμε, κατάχλωμη, πεθαμένη. Ἕνα αἴσθημα συμπόνιας ἔσφιξε τὴν ψυχὴ τῆς ἀληθινῆς ποιητρίας.

— Μὰ πῶς σᾶς ἦρθε στὸ νοῦ νὰ κάμετε τέτοιο πρᾶγμα;

— Δὲν φταίω... δὲν εἶπα τίποτε. Ἔδωσα τὸ πραγματικό μου ὄνομα... Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη σὰν ἀπελπισμένη.

— Θάρρος, κυρία μου. Μιλῆστε!

— Ἤρθα νὰ περάσω ἐδῶ ἕνα μῆνα, ἀπὸ τὸ περασμένο Σάββατο. Στὸ σταθμὸ μ' ἐπερίμενε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλος κόσμος. Ὅλοι μὲ κύτταζαν μὲ περιέργεια καὶ μὲ ἐνδιαφέρον... Ἐγὼ φοβήθηκα. Ἔπειτα σκέφθηκα πῶς πιθανὸν νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ἐθιμοτυπία τῶν μεγάλων ξενοδοχείων.

— Δὲν σᾶς πέρασε ἄλλη ἰδέα;

— Καθόλου. Ἔγραψα τὸ ὄνομά μου στὸ ξενοδοχεῖο. Μ' ἐκύτταζαν κι' ἐκεῖ μὲ περιέργεια. Ὅλοι φαινόντουσαν πολὺ περιποιητικοὶ μαζύ μου, χαμογελοῦσαν, μοῦ ἔστελναν ἄνθη. Μὲ πλησίασαν διάφορα πρόσωπα καὶ μοῦ ἔκαμαν διαφόρους ὑπαινιγμοὺς ποὺ δὲν καταλάβαινα διόλου Μιὰ κυρία μοῦ εἶπε: «Ξεύρετε πῶς ἔρχεται σήμερα ἡ μεγάλη συγγραφεὺς Γκραίη; τὴν γνωρίζετε;» Τὴν γνωρίζω ἀπὸ τὴ φήμη της, ἀπάντησα ἐγώ. Διάβασα καὶ τὸ περίφημο βιβλιο της. «Τὸ διαβάσατε;» μοῦ εἶπαν ὅλοι καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος, ἦρθε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ γράψω τ' ὄνομά μου σ' ἕνα λεύκωμα. Ἐγὼ ἔγραψα τ' ὄνομά μου. «Καλὰ νὰ πάθης! τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι. Νὰ μάθης νὰ μὴ ζητᾶς αὐτόγραφα!»

Ὅταν κατάλαβα πῶς μὲ πῆραν γιὰ τὴ Γκραίη, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἔρθη καὶ ποὺ ἦρθε στ' ἀλήθεια, ἦταν ἀργά. Ἡ παρεξήγησις εἶχε γίνει... Ἔπειτα μ' ἐμάγεψε τόσο αὐτὴ ἡ κατάστασις, ποὺ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ ὀπισθοχωρήσω. Μὰ καὶ ποιός θὰ μ' ἐπίστευε; Αἰσθανόμουν ὅμως μιὰ εὐτυχία ποὺ δὲν εἶχα γνωρίσει ποτὲ στὴ ζωή μου! Θὰ μὲ συγχωρέσετε; Σᾶς ἔκλεψα λίγων ἡμερῶν εὐτυχία.

Ἔκλαιε. Ἡ Ἴρις τὴν κύτταζε σκεπτική, ἀναποφάσιστη... Κατόπιν πῆγε κοντά της, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι... τὴν φίλησε.

— Ἄκουσε, μὴ κλαῖς... Αὔριο θὰ φύγουμε μαζύ.

Καὶ τὴν ἑπομένη ἔφυγαν. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο μεταφέρθηκε στὸν σταθμὸ γιὰ νὰ ἀποχαιρετήση τὴν ψευτοσυγγραφέα, ποὺ ἔκλαιε τώρα ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἡ Ἴρις κρυμμένη καὶ ἀφανής, ἔκλαιε κι' αὐτή. Μήπως ἡ θερμὴ ἐκείνη ἐκδήλωσις τοῦ πλήθους, ὁ αὐθόρμητος ἐκεῖνος ἐνθουσιασμός μήπως ἡ δόξα ἐκείνη, ὅλη ἐκείνη ἡ τιμὴ δὲν ἦταν δικά της;

Κι' ὅταν τὸ τραῖνο ἐσφύριξε, ἡ δόξα μὲ τὴν ἀσημότητα βρέθηκαν ἀγκαλιασμένες σὰν καλὲς ἀδελφές...

Α. ΒΙΒΑΝΤΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΣΑΧΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΝΤΙΟΣ

Ὁ ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου του Σάχης τῆς Περσίας, ἐπισκεφθεὶς πρὸ ἐτῶν τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τοῦ Λονδίνου εἶδε μεταξὺ ἄλλων ἀρκετοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας. Ἀπὸ αὐτοὺς ἄρεσε στὸ Σάχη ἕνας ποὺ παρίστανε δυὸ χαριτωμένα πράγματι γαϊδουράκια. Ὅταν ὅμως ἄκουσε ὅτι ἡ ἀξία του ἦταν 160 λίρες ἀγγλικές, ξαφνιάστηκε, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ἦταν δυνατὸν ἕνα ζωγραφισμένο γαϊδουρι νὰ στοιχίζη περισσότερο ἀπὸ ἕνα ζωντανό, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τ' ἀγοράση τότε καὶ μὲ 2 ἀγγλικὲς λίρες. Κάποιος δημοσιογράφος γιὰ νὰ τὸν εἰρωνευθῆ, εἶπε ὅτι γιὰ ἕνα ζωγραφισμένο γαϊδουράκι δὲν χρειάζεται οὔτε τροφή, οὔτε τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ ὁ Σάχης, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀρκετὴ ἀντίληψι, τοῦ ἀπάντησε:

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καβαλλήση...

ΗΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ, ΦΥΣΙΚΕΣ, ΓΕΜΑΤΕΣ ΓΟΗΤΕΙΑ

(Γνῶμες ἑνὸς θελκτικοῦ μαννεκὲν τοῦ Λονδίνου)

ΠΟΙΟ ΦΟΡΕΜΑ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ Ν' ΑΡΕΣΗ;

Ἀσφαλῶς ἐκεῖνο τὸ φόρεμα ποὺ ἀρέσει σ' αὐτὴν τὴν ἰδια.

Ἡ γνώμη, ἡ ὁποία, δυστυχῶς ἐπικρατεῖ, ὅτι μιὰ γυναῖκα ντύνεται γιὰ ν' ἀρέση στοὺς ἄνδρες ἢ γιὰ νὰ προξενῆ ἐντύπωσι στὶς ἄλλες γυναῖκες, εἶνε ἐσφαλμένη. Ἐνῶ τοὐλαχιστον αὐτὸ νομίζω.

Ἡ γυναῖκες γνωρίζουν ἁπλῶς ὅτι οἱ ἄνδρες μένουν τελειως ἱκανοποιημένοι, ὅταν τοὺς δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ντύνονται καλά. Πέραν αὐτοῦ δὲν νοιώθει τίποτε ὁ ἄνδρας, γιατὶ δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ντυσίματος τῶν γυναικῶν.

Ἕνας ἄνδρας λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν μόνον τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν ποὺ προξενοῦν τὰ γυναικεῖα φορέματα. Ἡ λεπτομέρειες τοῦ εἶνε ἀγνώστες. Πόσοι ἄνδρες, π. χ., γνωρίζουν, ὅτι ἕνα μεγάλο καπέλλο δὲν πηγαίνει μὲ γοῦνες;...

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ, ΟΤΑΝ ΚΥΤΤΑΖΗ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ;

Ἀφοῦ προηγουμένως λάβω τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ ἄσχημο φύλο, σας λέγω ὅτι ἕνας ἄνδρας κυττάζει πάντα πρῶτα τὸ γυναικεῖο πρόσωπο καὶ κατόπιν ἀμέσως τὰ πόδια.

Ἐὰν αὐτὸ ἀληθεύη — καὶ δὲν ἔχω λόγους ν' ἀμφιβάλλω — τότε τὰ παπούτσια καὶ ἡ κάλτσες τῆς γυναίκας εἶνε σπουδαιοτέρας σημασίας.

Ἐπὶ πλέον, ὑποθέτω ὅτι ἂν ὁ ἄνδρας, τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία κυττάζει τὸ γυναικεῖο πρόσωπο, σταματήση τὸ βλέμμα του ἀπὸ καπέλλο μιᾶς κυρίας, τότε τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ πόδια της μειοῦται. Σ' αὐτὰ τὰ δύο ἄκρα πάντως χρειάζεται ἰδιαιτέρα προσοχή.

ΠΟΙΟ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΑΙΖΕΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΡΟΛΟ; Η ΓΥΝΑΙΚΑ Ἢ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ;

Γιὰ τὶς γυναῖκες παίζουν σπουδαῖο ρόλο τὰ φορέματα. Αὐτὰ κυττάζει πρῶτα-πρῶτα ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Γιὰ τοὺς ἄνδρες ἀλλάζει τὸ πράγμα. Στὴν ἀρχὴ μποροῦν νὰ τοὺς ἑλκύσουν τὰ φορέματα, ἀλλὰ ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν διατηρεῖται καὶ πολύ. Μιὰ ἄσχημη μὰ καλοντυμένη γυναῖκα, π. χ., δὲν μπορεῖ νὰ προκαλῆ διαρκῶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Μπορεῖ νὰ κάνη ἕνα καλὸ ἐφὲ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ὅταν δὲν ἔχη τίποτε ἄλλο νὰ προσφέρη, δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζη στὰ φορέματά της γιὰ πολὺν καιρό.

Οἱ ἄνδρες δὲν παντρεύονται φορέματα, ἀλλὰ γυναῖκες, λέγει ἡ μὶς Ζοζὲ Κόλλινς.

Ὑπολογίζουν δηλαδὴ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶνε κρυμμένη μέσα στὰ ροῦχα ποὺ φορεῖ...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Γρήγορα - γρήγορα τὰ παλληκάρια σφάξανε ἕνα ἀρνί. Ἤθελαν νὰ περιποιηθοῦν τὴν κόρη τοῦ καπετάν - Διαβολῆ.

Τὸ πέρασαν στὴ σούβλα καὶ τὸ ψήσανε. Κι' ἔφαγαν ὅλοι μαζύ, σὲ μιὰ μεγάλη συντροφιά, γεμᾶτοι χαρὰ κι' ἀγαλλίασι.

Ἡ πλόσκα μὲ τὸ κρασὶ πέρασε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Ὅλα τὰ παλληκάρια εὐχήθηκαν στὴ Χρύσω τὸ «καλῶς ὥρισες» :

— Καλῶς μᾶς ἦρθες, καπετανοπούλα !

— Μὲ τὸ καλὸ νὰ τὸ ματώσῃς !

Ναί, θὰ τὸ μάτωνε, χωρὶς ἄλλο. Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό της.

Διψοῦσε γιὰ τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν της.

Κι' ὅταν τελείωσε τὸ τσιμπούσι πῆρε παραμερα το Δαιμονογιάννη καὶ μίλησαν.

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ ἢ θὰ φύγουμε ; τὸν ρώτησε.

— Θὰ κάνω ὅ,τι θὲς ἐσύ, Χρύσω, ἀποκρίθηκε ὁ Δαιμονογιάννης.

— Ἐγὼ θέλω νὰ μείνουμε.

— Τότε θὰ μείνουμε.

— Δὲν σὲ τρομάζει ὁ κίνδυνος ; Ἐδῶ γυρίζουν τ' ἀσκέρια τῶν Ντρβεναγάδων. Τὸ ξέρεις ;

— Τὸ ξέρω... Μὰ μαζύ σου δὲν φοβᾶμαι τίποτα, τίποτα δὲν λογαριάζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, Δαιμονογιάννη. Ἤξερα πάντα πόσο εἶσαι καλός...

Τὸ παλληκάρι κοκκίνισε σὰν κορίτσι.

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ, συνέχισε ἡ Χρύσω τὴν κουβέντα τους, ὅσο νὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλω...

— Ὅ,τι θὲς θὰ γίνῃ, εἶπε ὁ Δαιμονογιάννης.

— Ναί, πρέπει νὰ γίνῃ, Δαιμονογιάννη. Πρέπει. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ βάλουμε στὸ χέρι ἕνα σκύλο μαγαρισμένο, ἕναν ἄπιστο, ἕνα μπαμπέση...

Ἡ κόρη σώπασε καὶ κύτταξε τὸ παλληκάρι.

Ἐκεῖνος τὴν ἄκουγε προσεχτικά.

— Τὸν Ἀρναούτη, μουρμούρισε ἡ Χρύσω, σφίγγοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια της.

Τὰ μάτια τοῦ Δαιμονογιάννη ἄστραψαν ἄγρια.

Τ' ὄνομα τοῦ Ἀρβανίτη χτύπησε ἄσχημα στ' αὐτιά του. Φαρμακερὰ φεῖδια τὸν δάγκωσαν.

Ὁ Ἀρναούτης !

Γιατὶ λυσσοῦσε κι' ἄφριζε ἡ Χρύσω ἐναντίον του ;

Γιατὶ διαρκῶς μ' αὐτὸν εἶχε νὰ κάνῃ ; Γιατὶ ζητοῦσε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ τὸ γρηγορώτερο ;

Κι' ἀκόμα τί γύρευε ὁ Ἀρναούτης κάτω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Χρύσως τὴ νυχτιὰ ποὺ θὰ φεύγανε γιὰ τὰ βουνά ;

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις στριφογύριζαν στὸ μυαλὸ τοῦ παλληκαριοῦ. Μαῦρες καὶ φαρμακερὲς ὑποψίες τοῦ βάραιναν τὴν καρδιά. Γιατί ;... Γιατί ;...

Ποθοῦσε νὰ μάθῃ, νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, ὅσο φρικτὴ κι' ἂν ἦταν. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὴ Χρύσω κατάματα.

Ἡ κόρη χαμήλωσε τὸ βλέμμα της.

— Χρύσω !... τῆς ψιθύρισε.

Ἐκείνη δὲν σήκωσε τὰ μάτια της.

— Χρύσω, τῆς ξαναπᾶε, δὲν θὲς νὰ μοῦ πῆς ;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καπετάνιε,

— Τί σοῦκανε ὁ Ἀρναούτης .

Ἡ Χρύσω ἔτριξε τὰ δόντια της καὶ φούχτωσε τὴ λαβὴ τοῦ γιαταγανιοῦ της.

Τὸ ὡραῖο της προσωπο φλογίστηκε. Σούρωσαν τὰ φρύδια της καὶ τὸ στῆθος της φούσκωσε τρικυμισμένο.

— Θέλω νὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου, εἶπε τέλος.

Καὶ πρόσθεσε ἀναστενάζοντας:

— Εἶμαι σίγουρη πὼς αὐτὸς τον ἔφαγε... Αὐτὸς ὁ σκύλος... ὁ ἄτιμος.

Ὁ Δαιμονογιάννης κατάλαβε πὼς δὲν τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἐπέμεινε. Θὰ ρχόταν ἡ ὥρα νὰ μάθῃ. Ὡστόσο ἕνα ἄγριο μῖσος ἐναντίον τοῦ Ἀρναούτη εἶχε φουντώσει τώρα στὴν καρδιά του. Κάτι τοῦλεγε πὼς ὁ Ἀρναούτης εἶχε κάνει στὴ Χρύσω πιὸ μεγάλο κακὸ κι' ἀπ' το φονικο του πατέρα της.

— Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου, Χρύσω, εἶπε στὴν καπετανοπούλα. Θὰ ξερριζώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν καρδιὰ τοῦ ἄπιστου !

— Ὄχι, ὄχι, φώναξε ἡ Χρύσω. Τὸν θέλω ζωντανὸ κι' ὄχι πεθαμένο. Τ' ἀκοῦς Δαιμονογιάννη ; Ζωντανὸ τὸν θέλω, ζωντανό.

— Ζωντανὸ θὰ στὸν φέρω. Τ' ὁρκίζομαι στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ !

— Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ !

Κι' ἄνασανε μ' ἀνακούφισι.

* * *

Καταστρώσανε ἀμέσως ὕστερα τὸ σχέδιό τους.

Ὁ Ἀρναούτης γύριζε στὰ χωριά, κάθε τόσο γιὰ φόρους καὶ πλιατσικα. Θὰ παραφύλαγαν καὶ θὰ τὸν βάζανε στὸ χέρι. Ἔπαιρνε βέβαια μαζύ του ἀσκέρι καλὰ ἀρματωμένο ὁ Ἀρναούτης, ὁ ἄπιστος. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ λογάριαζε ἑ Δαιμονογιάννης. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ Χρύσω θ' ἀρπαζῃ τὸ σκυλόπιστο μέσα ἀπὸ χιλιάδες ὁπλοφόρους.

Ὁ Δαιμονογιάννης εἶχε ἀνθρώπους δικούς του στὸ χωριό. Θὰ τοὺς εἰδοποιοῦσε νὰ ἐπιβλέπουν τὸν Ἀρβανίτη, καὶ νὰ τοῦ μηνύσουν ἀμέσως μόλις θάφευγε γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ γύρω χωριά.

— Σ' ἀρέσει τὸ σχέδιό μου ; ρώτησε τὴ Χρύσω.

Ἡ καπετανοπούλα δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἄπλωσε τὸ χέρι της κι' ἔσφιξε δυνατὰ τὸ δικό του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόκρισίς της.

* * *

Τρεῖς μέρες πέρασαν.

Κι' ἄξαφνα, κοντὰ τὸ βραδάκι τῆς τριτης ἡμέρας τὰ καραούλια σφύριξαν δυνατά, εἰδοποιώντας πὼς κάποιος πλησίαζε στὸ λημέρι.

— Τρέξε νὰ δῆς ποιὸς μᾶς ἔρχεται, εἶπε ὁ Δαιμονογιάννης σ' ἕνα ἀπὸ τ ἀ παλληκάρια του.

Τὸ παλληκάρι ἐχάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ ἔλατα καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μαζὺ μ' ἕνα μεσόκοπο χωριάτη.

Ὁ Δαιμονογιάννης μόλις εἶδε τὸ χωριάτη, πετάχτηκε ὄρθός.

—Ἐσὺ εἶσαι, Δῆμο ; εἶπε.

— Ἐγώ, καπετάνιε.

— Τί τρεχει ;

—Σοῦ φέρνω νέα Ὁ Ἀρναούτης...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟΝ 20ΟΝ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

„Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΙΒΑΝΟΒΝΑΣ"

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Πρόκειται γιὰ τὸ πιὸ συναρπαστικὸ βιβλίο τοῦ μεγάλου Ρώσσου συγγραφέως στὸ ὁποῖο περιγράφονται μὲ ἀφάνταστη ζωηρότητα ἀνατριχιαστικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὶς σφαγὲς τοῦ λησταρχου ποὺ ἔγινε «Τσάρος» πεντάμορφη Ρωσσίδα, μονομαχεῖ ἐξ αἰτίας της, φυλακίζεται μὲ τοὺς λῃστὰς καὶ τέλος καταφέρνει νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ παντρευθῇ τὴ νέα, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωή του.

Κυκλοφορεῖ εἰς Ἀθήνας τὴν 22αν Ἰουλίου. Εἰς τὰς ἐπαρχίας τὴν 29ην Ἰουλίου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 5

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡ ΝΤΕ ΚΕ'Υ'ΖΕΡ

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΟ ΤΥΡΟΛΟ

Ὁ Κιτσμποῦχελ, περιφημο γιὰ τὰ χιονισμένα τοπία του, εἶνε ὁ παράδεισος τοῦ Τυρόλου. Αὐτὴ τη σκέψι ἔκανα πάλι, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐκδρομή, ὅταν ἄξαφνα στὸ χώλ τοῦ «Γκράντ Ὁτέλ» συνάντησα κι' ἐφέτος μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα ποὺ μοῦ εἶχε μείνει ἀπὸ τὸν ἄλλο χρόνο ἀλησμόνητη.

Τὸ βράδι, στὸ ἐστιατόριο, ἡ τύχη θέλησε νὰ καθήσω κοντὰ στὸ τραπέζι της. Ἦταν πιὸ ὤμορφη ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα: ἦταν σὰν μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τις γλυκὲς παναγίες τοῦ Ραφαήλου. Γιὰ μιὰ στιγμή, σάστισα μπροστὰ στὴ γοητεία της καὶ θυμήθηκα πάλι ὅλες τὶς χαμένες προσπάθειες ποὺ εἶχα κάνει ἄλλοτε γιὰ νὰ συγκινήσω τὴν καρδιά της. Τώρα θυμώμουν μάλιστα καὶ τ' ὄνομά της. Τὴν ἔλεγαν Κατερίνα Κοβάκ. Τί ἦταν ἄρα γε ; Οὐγγαρέζα ; Πολωνίδα; Τσεχοσλοβάκα ; Ποιὸς ξέρει...

Ὅταν συναντήθηκαν τὰ βλέμματά μας, βιάσθηκα νὰ τὴ χαιρετήσω μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ Ἡ Κατερίνα Κοβάκ χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καὶ μοῦ ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμό. Ἔπειτα, οὔτε μὲ ξαναπροσέξε πειά. Μιὰ βαθειὰ μελαγχολία εἶχε κάνει πιὸ σκοῦρα τὰ μάτια της ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τῶν μενεξέδων. Ἦταν μόνη, ὁλομόναχη. Καὶ λυπημένη, δίχως ἄλλο. Μὰ γιατί ;

Στὴν ἔξοδο τοῦ ρεστοράν βρέθηκα πάλι μπροστά της. Τὴν πλησίασα μὲ θάρρος, τῆς θύμισα πὼς εἴχαμε γνωρισθῆ τὸν περασμένο χρόνο καί, μὲ λεπτότητα, τὴν κάλεσα νὰ πάρουμε μαζύ τὸν καφὲ στὸν ἐξώστη. Κι' ὅταν σὲ λίγο ξεθαρρεύθηκα περισσότερο, τῆς εἶπα χαμογελῶντας:

— Τὸ χειμῶνα δὲν ἤσαστε μόνη, δὲν εἶνε ἔτσι ;

Ἡ Κατερίνα Κοβάκ σκυθρώπασε. Μοῦ ἔρριξε μιὰ ἐχθρικὴ ματιὰ κ' ὕστερα ψιθύρισε, κάπως θυμωμένη:

— Ναί... Δὲν ἤμουν μόνη... Μὰ γιατὶ σᾶς μιλάω ;... Ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ χορέψουμε μαζὺ δυὸ-τρεῖς φορές;

— Ὄχι γι' αὐτό, τῆς ἀπάντησα, ἀλλὰ γιατὶ καταλαβαίνω πὼς σᾶς βασανίζει κάτι καὶ πὼς θέλετε ν' ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας σ' ἕνα φίλο...

Ἡ Κατερίνα Κοβάκ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ναί... Ἔχετε δίκηο... ψιθύρισε σὲ λίγο. Δὲν ἔχω πειὰ ἐδῶ πέρα κανένα... Εἶμαι σὰν μιὰ ἐξόριστη...

Θυμήθηκα τότε τὸν τρυφερὸ φίλο της, ποὺ εἶχε τὸ χειμῶνα. Ἦταν πολὺ ὤμορφος, μὰ ἐγωιστὴς καὶ ἀδιάφορος: ἐνδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τὸ αὐτοκίνητό του παρὰ γιὰ τὴν γοητευτική φίλη του.

— Τὸν ἀγαποῦσατε ; τὴ ρώτησα.

— Σὰν τρελλή ! μοῦ φώναξε. Σὰν τρελλή ! Μόνο αὐτὸς εἶχε καταλάβει τὴν καρδιά μου. Μόνο αὐτὸς μ' ἔκανε στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη !... Μά, θυμᾶστε τὴν Λόττε Μπάουερ, τὴν πρωταθλήτρια τοῦ πατινάζ ; Ναί ;... Ἔ, λοιπόν, μόλις εἶδε τὸν Πώλ, τὸν φίλο μου, θέλησε νὰ μοῦ τὸν πάρῃ !... Νὸμιζε πὼς ἦταν πλούσιος. Μά, περισσότερο, ἤθελε νὰ μοῦ τὸν πάρῃ ἀπὸ πείσμα, ἀπὸ καπρίτσιο γιὰ νὰ μὲ πληγώσῃ, νὰ μ' ἐξευτελίσῃ, γιατὶ ἤξερε πὼς τὸν λάτρευα. Καὶ μοῦ τὸν πῆρε... Μιὰ ἡμέρα ποὺ ἤμουν ἀδιάθετη λιγάκι στὸ δωμάτιό μου, ἔφυγαν κ' οἱ δυὸ μὲ τ' Ὀριάν-Ἐξπρές, γιὰ τὴ Γαλλία. Ἐγὼ ἔμεινα μόνη... Νὸμιζα πὼς θὰ πεθαινα ἀπὸ τὴ λύπη μου. Μά, καθὼς βλέπετε, ὑπάρχω ἀκόμη... Κι' ἔμεινα ἐδῶ πέρα, περιμένοντας...

— Τί ; ἀπόρησα.

— Τὴ Λόττε ! Ἔκανε ἡ Κατερίνα Κοβάκ. Γιατί εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ πέρα! Πάντα ξαναγυρίζει κανεὶς στὰ μέρη ποὺ πέρασε εὐτυχισμένες ἡμέρες. Ὤ, ναί !... Ἡ Λόττε θὰ ξανἔρθῃ... Κι' ὄχι μαζὺ μὲ τὸν Πώλ...

Τῆς ἔρριξα μιὰ ματιὰ, κατάπληκτος.

— Ναί... Ναί... ψιθύρισε. Τὴν περιμένω ἐδῶ, ὅπως παραμονεύει ἕνα θηρίο τὸ θύμα του. Θὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

Κ' ἡ Κατερίνα Κοβάκ ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ποο μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, αὐτὴ ἡ παράξενη γυναῖκα βρέθηκε πάλι μπροστά μου, ἕνα βράδι, σ' ἕνα τυρολέζικο πανδοχεῖο.

— Ἤρθε !... μοῦ εἶπε μὲ μιὰ λάμψι θριάμβου στὰ μάτια.

— Ποιός ; ἔκανα.

— Ἡ Λόττε !... Ἡ Λόττε Μπάουερ !.. Ἡ καταραμένη !.. Ἤρθε μ' ἕνα ὤμορφο νέο. Ἕναν Ἄδωνι ! Καὶ τὸν λατρεύει ! Ὅπως ἐγὼ ἀγαποῦσα παράφορα τὸν Πώλ... Ἀλ' Τὸ ἤξερα πὼς θὰ ξαναγύριζε ἐδῶ πέρα...

— Τί θὰ κάνετε τώρα ; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

Ἐκείνη ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Τί ἀνόητη ἐρώτησι !... μοῦ ἀπάντησε. Θὰ καθήσω κι' ἐγὼ στὸ «Σπλέντιτ», ὅπου κατέλυσαν. Μέσα σὲ δυὸ ἡμέρες ἡ Λόττε θὰ νοιώσῃ τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλεῖ, ποὺ ἀπειλεῖ τὸν ἔρωτά της. Καὶ θὰ θελήσῃ νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ φίλος της δὲν θὰ θέλῃ. Δὲν πρέπει νὰ θέλῃ...

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Καὶ ξέρετε γιατί ; Ἁπλούστατα, γιατὶ θὰ θέλῃ νὰ φύγῃ μαζύ μου !... Ναί ! Γιατὶ θὰ φύγῃ μαζύ μου !...

Ὕστερα, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ μοῦ φώναξε:

— Μὴ μὲ προδώσετε !... Πρὸς Θεοῦ, μὴ μὲ προδώσετε !...

* * *

Τὸ ἄλλο βράδι, ἡ Κατερίνα Κοβάκ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες της.

— Ἔμαθα πὼς ἔπαιρναν τὸ μπάνιο τους στὴ Μαύρη Λίμνη. Μοῦ εἶπε. Πῆγα λοιπὸν κι' ἐγὼ ἐκεῖ πέρα, κρυφὰ κι' ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε μείνει μόνος του, πέρασα ἀπὸ κοντά του καὶ τοῦ ἔρριξα μιὰ ματιά... Μιὰ ματιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν ξεχνιῶνται ποτέ, γιατὶ ξετρελλαίνουν τοὺς ἄνδρες. Ἔπειτα, ὅταν νύχτωσε, κάθησα ἀπέναντί τους, στὸ ἐστιατόριο. Ἡ Λόττε, μόλις μὲ εἶδε, ἔγινε πελιδνή ! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κατάλαβε πὼς ἤθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ...

— Μὰ μπορεῖ νὰ ἔχουν φύγει τώρα !... Τῆς εἶπα. Ἂν ἡ Λόττε εἶνε ἔξυπνη γυναῖκα...

Ἡ Κατερίνα Κοβάκ γέλασε σαρκαστικά.

— Θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μόνη της, μοῦ ἀπάντησε. Γι' αὐτὸ νὰ εἶσθε βέβαιος ! Ἡ ματιά μου τοῦ ἔλεγε καθαρὰ πὼς ἤμουν δική του. Αὐτὸς δὲν φεύγει πειὰ ἀπὸ τὸ Κιτσμποῦχελ... Θέλει τώρα ἐμένα ! Ἐμένα !...

Κι' ἀλήθεια. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔμαθα πὼς ὁ «Ἄδωνις» δὲν ἀγαποῦσε πειὰ τὴ Λόττε Μπάουερ. Ἦταν ξετρελλαμένος μὲ τὴν Κατερίνα Κοβάκ, ποὺ ἦταν γλυκεία σὰν μιὰ Παναγία τοῦ Ραφαήλου. Ἡ Λόττε μπροστά της ἦταν σχεδὸν ἀσχήμη. Ὁ «Ἄδωνις» λοιπὸν βρισκόταν στὰ πόδια τῆς Κατερίνας.. Ἡ Λόττε τὸν ἱκέτευε νὰ φύγουν γιὰ τὴ Βιέννη, μὰ ἐκεῖνος τῆς ἀρνιόταν. Σχεδίαζε νὰ τὸ σκάσῃ κρυφὰ μὲ τὴν καινούργια του κατάκτησι... Κι' ἔτσι, ὅταν συναντοῦσε τὴ Λόττε, ἡ Κατερίνα διάβαζε στὰ μάτια της ἕνα ἄσπονδο μῖσος καὶ ἕνα ἀπερίγραπτο πανικό. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ πρωταθλήτρια τοῦ πατινάζ εἶχε δώσει τὴν ψυχή της κι' ἔβλεπε πὼς τὴν ἔχανε γιὰ πάντα...

Ἐπίσης, ἔμαθα πὼς ἡ Κατερίνα κι' ὁ «Ἄδωνις» εἶχαν κιόλας ἕνα ραντεβοῦ, σ' ἕνα χωριό, κοντὰ

στὸ δρόμο τοῦ Ἴυνσμπρουκ...

Τὸ βράδι, ἡ Κατερίνα δὲν θέλησε νὰ βγοῦμε στὸ πάρκο.

— Ἂς μείνουμε ἐδῶ-πέρα... μοῦ εἶπε καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα ἀπὸ τὰ σαλόνια. Δὲν θέλω... πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ ;... Δὲν θέλω νὰ μᾶς δῆ μαζύ... Μπορεῖ νὰ τριγυρίζη ἀπ' ἔξω...

— Καὶ τί σᾶς νοιάζει ; ἀπόρησα.

— Ὤ... ἔκανε. Δὲν σᾶς τὸ εἶπα; Τὴν ἔπαθα !... Κάτι τὸ φρικτὸ ἢ τὸ ὑπέροχο ἔχει σκλαβώσει τὴν ψυχή μου... Καταλαβαίνετε ; Τὸν ἀγαπῶ !... Ἔδιωξε τὸν ἄλλο ἔρωτα ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ πῆρε τὴν θέσι του. Μὲ λατρεύει!... Ἡ ... συλλογίζεται ν' αὐτοκτονήση !... Δὲν μπορεῖ νὰ κάνη δίχως αὐτόν... Μὰ τί μὲ νοιάζει ;... Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι σχεδὸν δὲν τὴ μισῶ πειά...

— Καὶ τώρα ; ψιθύρισα.

— Θὰ φύγουμε... μοῦ ἐξήγησε ἡ Κατερίνα Κοβάκ. Ἂν θέλετε νὰ δῆτε δυὸ ἐρωτευμένους νὰ φεύγουν πρὸς τὴν εὐτυχία, ἐλᾶτε στὶς τρεῖς ἡ ὥρα, στὸ σταθμό. Θὰ φύγουμε γιὰ τὴ Βιέννη...

Λυπώμουν ποὺ θὰ ἔφευγε ἡ Κατερίνα, μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω ;

Στὶς τρεῖς παρὰ δέκα βρισκόμουν στὸ σταθμό. Στὴν ἀποβάθρα ἦταν ἕνας ἀχθοφόρος μὲ μερικὲς βαλίτσες. Κανεὶς ἄλλος. Οὔτε ἕνας ταξιδιώτης. Ὅταν ἡ ἠλεκτρικὴ λοκομοτίβα γλύστρησε ἐπάνω στὶς γραμμές, εἶδα νὰ καταφθάνη ἡ Κατερίνα μαζὺ μὲ τὸν «Ἄδωνι». Ἤμουν κρυμμένος σὲ μιὰ πόρτα.

Ὁ «τραΐγκερ» ἀνέβασε τὶς βαλίτσες σ' ἕνα βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ὡρμησε ξαφνικὰ στὴν ἀποβάθρα ἡ Λόττε Μπάουερ. Ἦταν ἀναμαλλιασμένη. Στὰ χέρια της ἀστραφτε κάτι... Σήκωσε τὸ μπράτσο της καὶ χύμηξε πάνω στὴν Κατερίνα γιὰ νὰ τὴ μαχαιρώση. Μὰ ὁ «Ἄδωνις» τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι, τῆς τὸ ἔστριψε καὶ μὲ δύναμι τὴν πέταξε πέρα, ἐπάνω στὶς διπλανὲς γραμμές. Ἔπειτα πήδησε στὸ βαγόνι καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε..

Ἐγὼ τότε ἔτρεξα κοντὰ στὴ Λόττε Μπάουερ.

— Τρελλαθήκατε ! τῆς φώναξα. Φύγετε γρήγορα πρὶν ἔρθουν νὰ σᾶς συλλάβουν...

Μὰ οἱ Αὐστριακοὶ εἶνε ἥσυχοι ἄνθρωποι. Ὁ ἀχθοφόρος κι' ὁ σταθμάρχης ἔρριξαν μιὰ ματιὰ στὴ Λόττε κι' ἀπέφυγαν ν' ἀνακατευθοῦν. Εἶχαν καταλάβει τὸ ἐρωτικὸ δράμα της. Εἶχαν μαντέψει πὼς θὰ τὴν εἶχε παρατήσει ὁ φίλος της γιὰ ν' ἀκολουθήση μιὰ ἄλλη...

— Θὰ πεθάνω... ψιθύρισε ἡ Λόττε.

— Ὄχι... ὄχι... τῆς εἶπα. Πρέπει μόνο νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Κιτσμποῦχελ...

— Νὰ φύγω ; φώναξε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα λήθαργο. Ὄχι ! Ἐδῶ μ' ἀγάπησε... Ἐδῶ !...

Ἡ Κατερίνα εἶχε δίκηο... Ἡ γοητεία τοῦ Κιτσμποῦχελ εἶνε ἀκατανίκητη.

— Ναί... τῆς ἀπάντησα. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ μείνετε ἐδῶ-πέρα. Μὰ ἀλλάξτε περιβάλλον. Ἐλᾶτε στὸ «Γκράντ Ὁτέλ». Θὰ σᾶς κρατήσω ἐγὼ συντροφιά... Θὰ σᾶς παρηγορήσω...

Καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ σταθμό, κρατῶντας τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μὰ τί περίεργο ! Ἤθελα νὰ γίνω φίλος τῆς Κατερίνας Κοβὰκ κ' ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ κατακτήσω τὴν καρδιὰ τῆς Λόττε Μπάουερ !...

ΕΝΤΟΥΑΡ ΝΤΕ ΚΕΥΖΕΡ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΛΚΙΝΟΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΠΗ

Πῶς ἀνεβαίνεις στὰ ψηλά, γλυκειά, λαμπρὴ, ὦ σελήνη !
Ἡ ἄνοιξι πάει, νὰ τὸ πικρὸ φθινόπωρο ἔχει μείνει,
Τὸ θέρος τὸ φανταχτερὸ κ' ἡ ἄνοιξι ἡ ἀνθισμένη
παίρνουν καὶ τὴν ἀγάπη μου μαζύ τους ποὺ πεθαίνει.
Τὸ χελιδόνι εἶνε μακρυά, τὰ φύλλα σκόρπια χάμου·
ὦ, ἔλα, Ροδόπη λατρευτή, σ' ἀπόψω κοντά μου !
Ἡ αὔρα, ποὺ ἐρωτική φυσάει ἀπ' τὸ δικό σου στόμα
μέρες τοῦ θέρους ὡμορφες θά μοῦ θυμίση ἀκόμα
καὶ θὰ πλανέσω τὸν καιρὸ καὶ τὸν πικρό μου πόνο
τὰ στήθια σου. ἀπ' τὴ νειότη σου μεστά, σὰν καμαρώνω.

ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Τοῦ Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ)

Στὸν ἔρωτα, ὁ τελευταῖος χαιρετισμὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν λέγεται ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἐραστάς.

* * *

Πολλὲς φορὲς μιὰ ἄπιστη γυναῖκα μᾶς κρατάει πιὸ σφιχτὰ δεμένους κοντά της, παρὰ μιὰ ἄλλη πιστότερη.

* * *

Στὸν ἔρωτα εἶνε ἀπαραίτητη καὶ μιὰ ἀμοιβαία ἐκτίμησι.

* * *

Πόσα σχέδια, πόσα ὄνειρα δὲν ἔχουμε κάνει γιὰ τὸν ἔρωτα μιᾶς ὡμορφης γυναίκας. Μ' ἀλλοίμονο !... Εἶνε φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ ἔρως ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὰ ἐκπληρώσουμε...

* * *

Μέσα σὲ δέκα χιλιάδες ἄντρες, οἱ ἐννιὰ χιλιάδες ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες, πέντε ἢ ἕξη τὴ γυναῖκα καὶ μόνο ἕνας ἀγαπάει μιὰ γυναῖκα !

* * *

Ἡ μητέρα εἶνε κι' αὐτὴ μιὰ γυναῖκα: Μὰ ὅταν γίνη μητέρα, παύει ἀμέσως νὰ εἶνε γυναῖκα. Εἶνε μόνο μητέρα.

* * *

Ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουμε καὶ πρὶν ἀκόμα δοκιμάσουμε τὸν ἔρωτα.

* * *

Ἀγάπα, ἀγάπα... χωρὶς νὰ σ' ἐνδιαφέρει ποιὰν ἀγαπᾶς, γιατὶ ἀγαπᾶς, πῶς ἀγαπᾶς. Ἀρκεῖ νὰ μπορῆς καὶ νὰ θέλης ν' ἀγαπᾶς.

* * *

Οἱ ἄντρες κατηγοροῦν πάντοτε τὶς γυναῖκες, μὰ ποτὲ ὅμως καὶ τή... γυναίκα τους.

* * *

Δυὸ τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ δείξης τὴν ἀγάπη σου σὲ μιὰ γυναῖκα.

Νὰ τὴν παντρευτῆς: ἂν εἶνε δεσποινίς. Νὰ τὴν σεβασθῆς: ἂν εἶνε κυρία.

* * *

Τὴ ζωὴ τὴν ἀπολαμβάνουν μόνο οἱ ὀλιγαρκεῖς.

* * *

Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἑνώνει δυὸ ἀνθρώπους καὶ πρὶν ἀκόμα γνωρισθοῦν.

* * *

Εἶνε πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ εἶσαι καλὸς πρὸς ὅλον τὸν κόσμο, παρὰ πρὸς ἕνα ὡρισμένο πρόσωπο.

* * *

Ἐξετάζοντες τοὺς ἄλλους, γνωρίζουμε τὸν ἑαυτό μας.

* * *

Σ' αὐτὴ τὴν παληοζωὴ μᾶς φέρνουν χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν καὶ μᾶς βγάζουν πάλι χωρὶς νὰ τὸ θελήσουμε

* * *

Δωρῆστε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ δανείζετε ποτὲ τὰ χρήματά σας. Μὲ τὰ δῶρα θὰ ἰδῆτε ἴσως μερικοὺς ἀχαρίστους, ἀλλὰ μὲ τὰ δάνεια, θὰ κάνετε πάντοτε ἐχθρούς...

* * *

Ὅσο νέοι κι' ἂν εἴμαστε, γερνᾶμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἰδοῦμε νεκρὴ τὴ μητέρα μας.

* * *

Τὸ θλιβερὸ δὲν εἶνε ὅτι γερνᾶμε, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἴμαστε πειὰ νέοι.

* * *

Προτιμᾶτε τοὺς κακούς, ἀπὸ τοὺς κουτούς...

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἐγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Ψιλαυθιμῶνος. 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Ο ΝΕΟΣ ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Παράδερνε ἀπὸ δουλειὰ σὲ δουλειὰ, πο λυτεχνίτης καὶ πολυάσχολος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τίποτε ἱκανός. Χρημάτισε διαδοχικὰ γυρολόγος, γκαρσόνι, ἀχθοφόρος στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, καὶ τὰ λοιπά. Μὰ σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς διάφορες ἐργασίες του διακρίθηκε γιὰ τὴ φρικώδη τεμπελιά του καὶ γιὰ τὴ γελοία ἐντιμότητά του.

— Ὁ Ροζέ, ἔλεγαν γι' αὐτόν, εἶνε ἠλίθιος.

Εἶχε περάσει τὰ πενῆντα κ ἦταν ἀκόμα ἄθλιος καὶ ρακένδυτος, μολονότι εἶχε δουλέψει σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Τέλος ἔγινε πλανόδιος διαφημιστής, ἔγινε δηλαδὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς θλιβεροὺς ἐκείνους ἥρωες ποὺ διασχίζουν τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη, μὲ τὶς πένθιμες ὄψεις τους καὶ τὶς τεράστιες γενειάδες τους ποὺ φαίνονται σὰν νὰ θέλουν νὰ κρύψουν κάτω ἀπ' αὐτὲς τὴ ντροπή τους, ὅπως ἡ χελῶνες κρύβουν τὸ κεφάλι τους κάτω ἀπ' τὸ καύκαλό τους.

Ἔπῆρε ἕνα καρροτσάκι, μέσα στὸ ὁποῖο περιέφερε τὸ χύφινο μποῦστο τῆς ὡραίας Κλαρίς.

Καὶ φαινόταν λίγο περήφανος στὴν ἐξάσκησι τῶν καινούργιων του καθηκόντων.

Ἡ Κλαρὶς ἦταν ἡ πιὸ περίφημη ἀοιδὸς τοῦ «Μαξίμ». Τὸ ὀνομά της τὸ εἶχε παραλάβει ἡ δόξα καὶ ἡ φήμη τῶν τριόδων. Καὶ καθὼς τραγουδοῦσε καλὰ καὶ ἦταν ἐπὶ πλέον ὡραία, ἔγινε μέσα σὲ λίγες μέρες διάσημη.

Ὁ Ροζὲ παρατηροῦσε, ὅτι μπροστὰ στὸ ἀμάξι του οἱ διαβάτες στεκόντουσαν καὶ κύτταζαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα χαζεύοντας. Καὶ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του. Τὸ ἀμαξάκι δὲν ἦταν καθόλου βαρύ, ἡ ὧρες περνοῦσαν σύντομα καὶ ἡ ζωή του περνοῦσε ὡραία. Τὸ βράδι μάλιστα τὸν κυρίευε ἀπερίγραπτη μελαγχολία, γιατὶ ἄφηνε τὸ ἀμαξάκι του.

Ἔτσι συνήθισε κάθε πρωὶ νὰ πηγαίνη πρῶτος τὴν προσδιορισμένη ὥρα, στὴ δουλειά του. Καὶ περιποιοῦταν καὶ καθάριζε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του τὸ ἀμάξι του.

Ἔλαμπε ὁλόκληρο ἀπ' τὸ βερνίκωμα καὶ διαρκῶς ξεσκόνιζε μὲ τὸ φτερὸ τὴν ὡραία Κλαρίς.

Μόνο λίγη ὥρα κάθε μεσημέρι διέκοπτε τὶς μακρυνὲς ἡμερήσιες διαδρομές του. Στεκόταν σ' ἕνα ἔρημο δρόμο καὶ γευμάτιζε μ' ἕνα κομμάτι ψωμί. Μὰ καὶ τότε ἀκόμα περιποιοῦταν μὲ τὴ μεγαλείτερη φροντίδα τὴν Κλαρίς του. Δὲν ἄφηνε οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος σκόνης ἀπάνω της.

Οἱ συνάδελφοί του γελοῦσαν μαζύ του καὶ τὸν κορόϊδευαν καὶ, μιὰ μέρα, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς προσποιήθηκε, ὅτι ἔκανε λάθος καὶ πῆρε τὸ ἀμάξι του.

Ὁ Ροζὲ ὥρμησε μαινόμενος ἐναντίον του καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. Πνευστιοῦσε κ' εἶχε γίνει κάτωχρος ἀπ' τὸ θυμό του, θὰ μποροῦσε δὲ νὰ φτάση μέχρι ἐγκλήματος.

Ὁ ἄλλος, πνιγόμενος ἀπὸ τὸ σφίξιμό του, ψιθύρισε:

— Εἶσαι λοιπὸν ἐρωτευμένος μαζύ της ;

Τότε ὁ Ροζὲ νόμισε ὅτι τὸ μυαλό του φωτίστηκε ξαφνικά, ὅτι ἔμαθε κάποιαν ἀλήθεια ποὺ τὴν ἀγνοοῦσε καὶ ἀπάντησε:

— Ἐρωτευμένος ; Καὶ γιατὶ ὄχι ; Μήπως δὲν εἶνε ἀρκετὰ ὡραία ;

Καὶ στὸ μυαλό του δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίση τὴν ἀοιδὸ, ἀπὸ τὴν γύψινη προτομή της. Καὶ συγχέοντας καὶ τὶς δύο, ἐπρόσφερε στὴ μιὰ ὅ,τι δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρη στὴν ἄλλη, τὶς φροντίδες του, τὴν προστασία του, τὶς περιποιήσεις του.

Καὶ ἀπὸ τότε νομίζοντας πὼς εἶχε γίνει ὁ Ἱππότης κι' ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Κλαρίς, μεγαλοποιοῦσε τὴ σημασία τοῦ ρόλου του.

Ἡ Κλαρὶς ἦταν δική του, ἀποκλειστικὰ δική του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ τὸ ἀόριστο αἴσθημα ποὺ ἔνοιωθε στὴν ἀρχὴ, ἐξελίχθηκε σὲ ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὴ γύψινη προτομή, ποὺ δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ παράφορο ἔρωτα γιὰ ἕνα ζωντανὸ πλάσμα.

Καὶ ἀπὸ τότε διπλασίασε τὸν ζῆλο του.

Κάθε πρωὶ, ἔκανε τὴν τουαλέττα τῆς Κλαρὶς μὲ τὴν λεπτότερη προσοχή.

Τὴν ἔπλενε, στὴν ἀρχή, μ' ἕνα λεπτὸ σφουγγάρι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀγοράσει εἰδικῶς γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή.

Καὶ περιποιοῦταν τὴ γλυκειὰ μορφὴ μὲ τὶς γοητευτικὲς γραμμές, μὲ τὰ βαθειὰ μαῦρα μάτια, μὲ τὰ κερασένια χείλη καὶ τὰ τόσο λευκὰ δόντια...

Κι' ὠνειρευόταν ὁ δυστυχισμένος νὰ εἶχε καλλυντικὰ πολύτιμα ἀρώματα καὶ πλούσια στολίσματα γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ὡμορφαίνη ἀκόμα περισσότερο.

Καὶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο περισσότερο στεκόταν ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες καὶ ἐθαύμαζε τὴ γύψινη ὡραία του μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ μὲ τὰ βλέμματα του καρφωμένα στὰ μάτια της...

Τῆς μιλοῦσε μὲ σιγανὴ φωνὴ κι' ἀνατρίχιαζε μὲ τὴν ἀναμονὴ μιᾶς... ἀπαντήσεώς της.

Στὸ δρόμο κάθε εἴκοσι βήματα, στεκόταν καὶ τὴν κύτταζε μὲ προσοχή, νόμιζε δὲ τότε πὼς ἐκείνη θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο.

— Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶς τόσο, τοῦ ἔλεγαν, γιατὶ δὲν πληρώνεις ἕνα εἰσιτήριο νὰ πᾶς νὰ τὴ δῆς στὸ θέατρο ;

Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνιόταν.

Γιατί ;... Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε... Κατὰ βάθος ὡστόσο καταλάβαινε ὅτι μποροῦσε τὸ ἰδανικό του νὰ καταστραφῆ, ἂν ἔβλεπε ἀπὸ κοντά, ζωντανό, τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας του. Καταλάβαινε ὅτι ἦταν τόσο ἀνάερο τὸ ἴνδαλμά του, ὥστε ἔφθανε μιὰ πνοὴ ἀνέμου γιὰ νὰ τὸ σκορπίση. Καὶ προτιμοῦσε τὸ ἄψυχο ἄγαλμα, στὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ ψιθυρίζη λόγια τρυφερὰ ἀπὸ τὸ ζωντανὸ πρότυπο.

Μιὰ φορὰ, μιμήθηκε τοὺς ἄλλους συναδέλφους του καὶ κοιμήθηκε κι' αὐτὸς στὸ μικρὸ ἀμάξι του...

Εἶδε τότε ἕνα ὑπέροχο ὄνειρο... Εἶδε τὴν Κλαρὶς νὰ παρουσιάζεται στὸν ὕπνο του, νὰ τοῦ χαμογελᾶ καὶ νὰ τοῦ μιλᾶ γλυκά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔγινε τρομερὰ ζηλότυπος. Ἡ Κλαρὶς τοῦ ἀνῆκε καὶ ἦταν ὁ μόνος κύριος καὶ κάτοχος τοῦ εἰδώλου του. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν κλείση κατόπιν μέσα σὲ μιὰ νυφλακή, μέσα σὲ μιὰ τρύπα, καὶ νὰ κλειστῆ κι' αὐτὸς μαζύ της γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴν θαυμάζη μόνος του.

Τώρα πειὰ ἡ διαδρομή του μὲ τὸ ἀμαξάκι του μέσα στὸ Παρίσι δὲν ἦταν θριαμβευτικὸς περίπατος, ἀλλὰ Γολγοθᾶς, στὸν ὁποῖο ἔσερνε μαρτυρικὰ τὰ βάλα βήματά του.

Ἔρριχνε βλέμματα μισοῦς στοὺς διαβάτες ποὺ στεκόντουσαν καὶ κύτταζαν τὴν Κλαρὶς κι' ἔσπευδε νὰ φύγη μακρυὰ ἀπ' αὐτούς.

Ἡ ζήλεια του, τὸ πάθος του, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ σαλέψη τὸ λογικό του. Ἀπέφευγε τώρα νὰ ἐμφανίζεται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, ἀλλὰ περιέφερε τὴν Κλαρὶς στὶς πιὸ ἀπόκεντρες συνοικίες γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπουν τὰ θεϊκὰ μάτια τῶν διαβατῶν.

Θέλησαν τότε νὰ τὸν ἀπολύσαν ἀπ' τὴ δουλειά του καὶ τότε ἔχασε πειὰ ὁριστικὰ τὸ λογικό του.

Πῆρε τὸ ἀμάξι του κι' οὔτε ξαναγύρισε πειά. Ἔγινε ἄφαντος.

Τώρα ἔτρεχε τὶς νύχτες μὲ τὸ ἀμάξι του καὶ τὶς ἡμέρες κρυβόταν στὸ δάσος. Προσέφερε στὰ χείλη τῆς λατρευτῆς του ρίζες καὶ φρούτα, τὴν ἔντυνε μὲ τὰ ροῦχα του, τὴν ἔπλενε στὶς γάργαρες πηγὲς καὶ τὴν σφουγγίζε μὲ φύλλα...

Καὶ τὴ φιλοῦσε, τὴ φιλοῦσε ἀπεγνωσμένα.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο πρωταγωνιστὴς κι' ὁ σκηνοθέτης. Οἱ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ραμώ. Βολταῖρος καὶ Ρουσσώ. Εἰδικὰ γραμματόσημα γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Οἱ «πεινασμένοι κουρελλιάρηδες.» κτλ κτλ.

Η χαριτωμένη Γαλλὶς δεντέττα Σιμὸν - Σιμὸν, ἡ ὁποία ξαναγύρισε τελευταῖα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στὸ Παρίσι, διηγεῖται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο ἀπὸ τὴν κινηματογραφούπολι.

Μιὰ μέρα, ἕνας πολὺ γνωστὸς Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς, ὁ ὁποῖος πρωταγωνιστοῦσε σ' ἕνα περιπετειῶδες φίλμ, εἶπε ἀνήσυχος στὸν σκηνοθέτη:

— Καλά, ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ κατέδω στὸν γκρεμό... Κι' ἂν γλυστρήσω καὶ σκοτωθῶ ;

Τότε ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἀπάντησε ἀπαθέστατα:

— Αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλη σημασία. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, δὲν ξαναπαρουσιαζόσαστε πειὰ στὸ φίλμ...

* * *

Ὁ περίφημος μουσικὸς Ραμώ, ὅταν ἔφθασε σὲ ἡλικία ὀγδόντα τριῶν ἐτῶν, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος. Οἱ γιατροὶ τὸν ἐγκατέλειψαν ἀπελπισμένοι καὶ πῆγε ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας του, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ ψέλνη τὶς νεκρώσιμες εὐχές.

Ὁ Ραμὼ, ἀκούγοντας τον, ταράχτηκε ξαφνικὰ καὶ φώναξε:

— Σωπᾶστε ! Γιὰ τὸ Θεὸ, σωπᾶστε, κύριε ἐφημέριε !... Ἔχετε φάλτσα φωνή !...

Καὶ ξεψύχησε.

* * *

Ὁ Βολταῖρος δὲν χώνευε καθόλου τὸν Ζὰν-Ζὰκ Ρουσσώ.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ τελευταῖος τοῦ διάβασε μιὰ πομπώδη ὠδὴ ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους». Κατόπιν δὲ τὸν ἐρώτησε:

— Πῶς σᾶς φαίνεται ;

— Δὲν θὰ φθάση ποτὲ στὸν προορισμό της, τοῦ ἀπάντησε σαρκαστικὰ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ζαΐρας».

* * *

Στὴ συνδιάσκεψη τοῦ Γκουμιντεμπὲργκ, τὸ 1710, κατὰ τὴν ὁποία ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος θέλησε νὰ κλείση εἰρήνη μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας, οἱ τελευταῖοι ἀξίωσαν ἀπ' αὐτὸν νὰ διώξη, ἔστω καὶ διὰ πολέμου, ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, τὸν βασιλέα τῆς ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ ἔγγονός του.

— Ἀφοῦ θέλετε νὰ κάνω πόλεμο, ἀπάντησε περήφανα ὁ Λουδοβίκος, προτιμῶ νὰ τὸν κάνω στοὺς ἐχθροὺς μου παρὰ στὰ παιδιά μου...

Καὶ διέκοψε τὶς διαπραγματεύσεις, γιὰ νὰ ἐξακολουθήση τὸν πόλεμο.

* * *

Ὁ ἡρωικὸς Γάλλος στρατάρχης ντὲ λὰ Φεγιάντ, μὴ ἀρκούμενος στὴ δόξα του ὡς γενναίου, ἤθελε νὰ κάνη καὶ τὸν εὐγενῆ, ἐνῶ ἦταν ταπεινῆς καταγωγῆς.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ποὺ μπροστὰ στὸν Λουδοβίκο 14ο ἀπαριθμοῦσε τοὺς φανταστικοὺς τίτλους εὐγενείας του, ὁ βασιλεὺς δὲν κρατήθηκε πειὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητὲ Φεγιάντ, ἂν ἦταν δυνατὸν θὰ σοῦ παραχωροῦσα εὐχαρίστως τὴν εὐγένειά μου γιὰ νὰ σοῦ δώσης τὴ δόξα σου...

* * *

Τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτο τὸ διηγήθηκε τελευταῖα ὁ γνωστὸς Γάλλος εὐθυμογράφος Τριστὰν Μπερνάρ:

Ἕνας χωρικὸς συναντάει ἕναν ἄλλο χωρικό, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ σκύλο του.

Τὸ ζῶο, καθισμένο στὰ πισινά του πόδια, οὔρλιαζε σπαραχτικά.

— Μὰ τί ἔχει λοιπὸν ὁ σκύλος ; ρωτάει ὁ πρῶτος χωρικός.

— Τίποτε, ἀπαντάει ὁ ἄλλος. Εἶνε ἕνα τεμπελόσκυλο...

— Μὰ γιὰ νὰ οὐρλιάζη ἔτσι, πρέπει κάτι νὰ ἔχη...

— Ναί, ἔχει καθήσει σ' ἕνα γαϊδουράγκαθο... Μὰ εἶνε τόσο τεμπέλης, ὥστε βαριέται νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ καθήση πιὸ πέρα...

* * *

Νὰ καὶ μιὰ χαριτωμένη πρωτοτυπία ποὺ ἐνδιαφέρει ἀσφαλῶς τοὺς φίλους τῶν γραμματοσήμων καὶ τοὺς... ἐρωτευμένους :

Ἡ διεύθυνσις τῶν Τ.Τ.Τ. τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐκυκλοφόρησε τελευταίως διάφορες σειρὲς γραμματοσήμων.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει ἐπάνω μιὰ τριγωνικὴ βινιέττα καὶ προορίζεται ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν... ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία.

Συγχρόνως διετάχθησαν οἱ γραμματοκομισταὶ νὰ παραδίδουν τὰ γράμματα ποὺ ἔχουν τέτοια γραμματόσημα μόνο στὰ ἴδια τὰ χέρια τοῦ παραλήπτου κ' ὄχι σὲ ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας τους !

Εὐτυχισμένοι ἐρασταὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας... Δὲν ἔχετε πειὰ κανένα φόβο νὰ πέσουν τὰ γράμματά σας στὰ χέρια τοῦ μπαμπᾶ ἢ τῆς μαμᾶς !

* * *

Ὁ Γάλλος Ἱεροκηρυξ Φλεσιέ, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, κατεγοητεύε κυριολεκτικῶς τοὺς ἀκροατάς του μὲ τὰ ὑπέροχα κηρύγματά του.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος τὸν ἐκτιμοῦσε τόσο, ὥστε ὅταν τὸν προβίβασε σὲ ἐπίσκοπο τοῦ Λαβὼρ τοῦ εἶπε:

— Ἄργησα πολὺ νὰ σᾶς δώσω αὐτὸν τὸν τίτλο, τοῦ ὁποίου εἶσθε ὑπεράξιος, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ χάσω τόσο γρήγορα τὴν εὐτυχία τοῦ νὰ σᾶς ἀκούω !...

* * *

Ὅταν πῆγαν κι' ἀνήγγειλαν στὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο - Φίλιππο, ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Παρισιοῦ εἶχε ἐπαναστατήσει, ἐκεῖνος σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Ὀνομάζετε λαὸ τοὺς πεινασμένους αὐτοὺς κουρελλιάρηδες ;

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως οἱ «πεινασμένοι κουρελλιάρηδες» τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψη τὸν θρόνο του καὶ τὴ Γαλλία.

* * *

Ὅταν ἡ τραγικὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία Ἀντουανέττα καταδικάστηκε ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας εἰς θάνατον, καθὼς τὴ μετέφεραν ἀπὸ τὸ δικαστήριο στὴ φυλακή της, διάφορες μέγαιρες τὴν ἔβριζαν καὶ τὴν ἀποκαλοῦσαν μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα.

Τότε ἡ ἀτυχὴς ἡγεμονὶς γύρισε καὶ εἶπε χαμογελῶντας μελαγχολικὰ στοὺς συνοδοὺς της:

— Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ ποῦν, δὲν θὰ μὲ κάνουν ποτὲ ὄμοιά τους !

Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ραμὼ

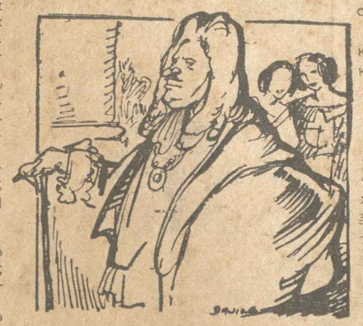

Ὁ στρατάρχης ντὲ λὰ Φεγιάντ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ Τέχνη τῆς Γυναίκας

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους νεωτερισμοὺς τῆς μόδας εἶνε ἡ χρησιμοποίησις τοῦ φελλοῦ γιὰ τὴν κατασκευὴ καπέλλων. Ὡς τώρα γνωρίζαμε πὼς τὸν φελλὸ τὸν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ κάνουν τὶς ἀποικιακὲς κάσκες, ἡ ὁποῖες, ἄλλως τε ἦσαν σκεπασμένες μὲ λινὸ καὶ ἔτσι ὁ φελλὸς δὲν διακρινόταν καθόλου. Νὰ ὅμως τώρα ποὺ θὰ ἰδοῦμε καὶ γυναικεῖα καπέλλα ἀπὸ φελλὸ ἀνακατεμένο μὲ λινὸ ἢ μὲ ζέρσεϋ ἢ καὶ σκέτα, δουλεμένα ἀκριβῶς ὅπως τὰ καστόρια.

Γιὰ συμπλήρωμα τῆς κομψῆς ἐμφανίσεώς μὲ τὰ καπέλλα αὐτὰ μαζὺ θὰ φοριοῦνται καὶ ζῶνες ἀπὸ φελλὸ ἢ τσάντες σὲ σχῆμα φακέλλου, τετράγωνες καὶ ἀρκετὰ μεγάλες. Ἡ ζῶνες γίνονται ἢ ἀπὸ μικρὰ κομματάκια φελλοῦ συνδεδεμένα μεταξύ τους μὲ κορδόνι μεταξωτὸ ἢ μετάλλινους κρίκους, ἢ ἀπὸ λουρίδες φελλοῦ στενὲς καὶ πλεγμένες σὲ κοτσίδες. Ὡς καὶ τὰ κουμπιὰ τῶν φορεμάτων ἀκόμη γίνονται ἀπὸ φελλὸ δουλεμένο σὲ κάθε λογῆς σχήματα.

Τὰ βραδινὰ φορέματα, ὅσο κι' ἂν εἶνε ἁπλᾶ στὸ συνολικό τους σχέδιο, τόσο εἶνε περίτεχνα στὶς λεπτομέρειες. Γι' αὐτὸ βλέπουμε κάθε μέρα νὰ παρουσιάζωνται καὶ νέου εἴδους γαρνιτοῦρες. Π. χ. παρουσιάζονται φορέματα ὁλόκληρα, καμωμένα ἀπὸ στενώτατες λουρίδες μαροκαὶν ἢ σατὲν ἑνωμένες μεταξύ τους μὲ τὸ βελονάκι. Γιὰ ἕνα τέτοιο φόρεμα χρειάζονται 1500 μέτρα ἀπὸ αὐτὲς τὶς λουριδίτσες !

Πολὺ ἐπίσης συνηθίζεται στὰ φορέματα ὡς γαρνιτοῦρα τὸ κέντημα τοῦ χεριοῦ. Π. χ. τὰ πρωινὰ φορέματα γαρνίζονται ὡραιότατα μὲ λουρίδες κεντημένες σὲ διάφορα χρώματα με φλὸς ἢ κοτόνπερλέ. Ἄλλα φορέματα πάλι γαρνίζονται μὲ σειρήτια, ποὺ τοποθετοῦνται στοὺς γιακάδες, στὰ μανικέτια, στὶς τσέπες κλπ. Συναντοῦμε τὰ σειρήτια αὐτὰ ἐπίσης ραμμένα καὶ ἐπάνω στὶς ραφὲς τῆς φούστας ἢ τοῦ κοραζί, ἔτσι ὥστε νὰ τὶς σκεπάζουν ἐντελῶς. Τὰ σειρήτια αὐτὰ γίνονται μεταξωτὰ γιὰ τὰ μεταξωτὰ φορέματα καὶ μερεριζὲ γιὰ τὰ ἄλλα.

Καὶ στὰ τρικὸ ἀκόμη βλέπουμε ὅλο καὶ νέες μόδες. Τὰ τωρινὰ πλεκτὰ γίνονται σὲ σχέδια πολύχρωμα ποὺ μᾶς θυμίζουν τὶς παλιὲς ταπετσαρίες. Ἐπάνω σὲ σκοῦρο φόντο ξεχωρίζουν ἄνθη καὶ φύλλα σὲ χτυπητὰ χρώματα. Καὶ μὲ τὴν ἐξάπλωσι ποὺ ἔχει πάρει τώρα τὸ τρικό, συναντοῦμε ὡς καὶ ὁλόκληρα φορέματα βραδινά, ἀπὸ ντανέλλα ἢ ἀπὸ δίχτυ πλεγμένο μὲ τὸ χέρι καὶ γαρνιρισμένο μὲ στράς ἢ μὲ παγιέτες, καθὼς κι' ἕνα πλῆθος ἐσάρπες, μπονὲ καὶ βραδινὰ παλτουδάκια ἀκόμη.

Καὶ ἂν, κυρία μου, εἴσθε προκομμένη καὶ θέλετε ἀπὸ τώρα νὰ βαλθῆτε γιὰ νὰ ἀποκτήσετε ἕνα κομψὸ ζιλὲ γιὰ τὸ χειμῶνα, μάθετε ὅτι ἡ σταυροβελονιὰ ἐπάνω στὸν καμβᾶ εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ ὅτι μπορεῖτε νὰ κεντήσετε ἔτσι ἕνα ὁλόκληρο ζιλὲ μὲ μαλλιὰ σὲ χτυπητὰ χρώματα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 Β', Ἀθῆναι

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΠΩΣ ΣΕΡΒΙΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

Τὸ ἄσπρο κρασί, τὸ ἀρετσίνωτο ἐννοεῖται, πρὶν τὸ σερβίρετε, θὰ τὸ βάλετε σὲ μέρος πολὺ δροσερό, μέσα σὲ κρύο νερὸ π. χ. ἢ μέσα στὸ ψυγεῖο μὲ τὴ μπουκάλα, ἄλλα ἀποσφραγισμένο.

Τὰ κόκκινα κρασιὰ σερβίρονται τὸ καλοκαῖρι ὅπως εἶνε, δηλαδὴ χωρὶς νὰ μποῦν στὸ ψυγεῖο. Τὸ χειμῶνα ὅμως τὰ βάζετε πρῶτα σὲ ζεστὸ μέρος γιὰ νὰ κόψη λίγο ἡ θερμοκρασία τους.

Ἡ σαμπάνια σερβίρεται πολὺ παγωμένη καὶ ἀποσφραγίζεται τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀδειαστῆ στὰ ποτήρια.

Τὰ κρασιὰ τοῦ φρούτου τέλος, (Μαυροδάφνη, Σάμου, Μοσχᾶτο, Μαλάγα) σερβίρονται μέσα σὲ κρυστάλλινες καράφες, μὲ τὴν κανονική τους θερμοκρασία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥ

Θέλετε νὰ διατηρήσετε τὰ δόντια σας ; Πρῶτα-πρῶτα, τὸ πρωὶ φᾶτε ἕνα μῆλο ὁλόκληρο ἢ ἕνα ροδάκινο κόβοντάς το μὲ τὰ δόντια σας. Δὲν εἶνε ἀστεῖο αὐτὸ ποὺ σᾶς γράφω. Ὁ χυμὸς τοῦ φρούτου καθαρίζει τὰ δόντια μὲ τὸν τρόπο δὲ ποὺ θὰ φᾶτε θὰ κάνετε ἕνα μασσάζ στὰ οὖλα σας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴ βάσι τῶν ὡραίων δοντιῶν. Τὸ ἴδιο μασσάζ γίνεται καὶ ὅταν τρῶτε ξερὸ ψωμὶ καὶ γι' αὐτὸ λέγουν γιὰ τοὺς χωρικοὺς πὼς ἔχουν ὡραῖα δόντια. Πολλὲς γυναῖκες χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰ δόντια τους βοῦρτσες πολὺ σκληρὲς ποὺ πληγώνουν τὴν τρυφερὴ ἐπιδερμίδα τῶν οὔλων. Καλλίτερο γι' αὐτὲς εἶνε νὰ ἔχουν τὰ δόντια τους λιγώτερο λευκὰ καὶ νὰ διατηρήσουν γερὰ τὰ οὖλα τους.

Κι' ἕνα πρᾶγμα ποὺ ὅλες ἡ γυναῖκες τὸ ξέρουν, μὰ πολὺ λίγες τὸ ἐφαρμόζουν. Μὴ τραγανίζετε ποτὲ τὰ ζαχαρωτά. Ἂν εἶνε καραμέλλες πιπιλίζετέ τες, ὥσπου νὰ λυώσουν, ἂν εἶνε μπομπόνια, ἀφήνετέ τα νὰ λυώσουν στὸ στόμα σας. Ἐπίσης, μάθετε ἀπὸ ἐνωρὶς στὰ παιδιά σας ὅτι ὁ καρυοθραύστης τοὺς φυλάει καὶ τὰ δόντια τους γερὰ καὶ τὸ χαμόγελό τους χαριτωμένο. Μὲ τὰ δόντια σας οὔτε ἕνα ἀφρᾶτο ἀμύγδαλο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σπάζετε, οὔτε τὰ ποδαράκια ἀπὸ τὰ καβούρια ἢ ἀπὸ τοὺς ἀστακούς. Τέλος, ἂν ἔχετε δόντια ὄχι καὶ τόσο γερά, ποὺ σπάζουν καὶ τρίβονται εὔκολα, μάθετε πὼς ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀσβέστιο καὶ αὐτὸ θὰ τοὺς τὸ προμηθεύσετε πίνοντας γάλα, τρώγοντας τυρὶ καὶ πορτοκάλια. Εἶνε τροφὲς κατ' ἐξοχὴν ἀσβεστοῦχες καὶ ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμες ἀπὸ κάθε ἄποψι.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΡΙΝ ΦΥΓΕΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ἀλείψτε τὶς κατσαρόλες σας μὲ λίγο λίπος καὶ τυλίξετέ τες μὲ ἐφημερίδες. Ὅταν γυρίσετε πίσω θὰ ἀστράφτουν σὰν καινούργιες.

Βγάλετε ἀπὸ τὸ κελλάρι τὸ μπουφὲ, τὸ ντουλάπι, τὸ ψυγεῖο κάθε τρόφιμο ποὺ δὲν διατηρεῖται. Πλύνετε καλὰ τὸν τενεκὲ τὸν σκουπιδιῶν καὶ ἐπιπλύνετέ τον μὲ ἀκουαφόρτε.

Ἰπλίξετε τὰ ἁπλικά σας μέσα σὲ μαῦρο τσιγαρόχαρτο. Καθαρίστε κατὰ βάθος ὅλα τὰ σωρτάρια καὶ τὰ ντουλάπια. Βάζετε τοὺς ἄφθονο φλιτ καὶ ναφθαλίνη. Κλεῖστε τὰ ἐρμητικὰ, δουλεύοντας τὶς κλειδαριὲς καὶ χώνοντας στὰ ἀνοίγματα ἐφημερίδες. Χῶστε μέσα στοὺς τεπετσαρισμένους καναπέδες καὶ στὶς πολυθρόνες μερικὲς μπαλίτσες ναφθαλίνη ἢ καμφορά.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Ὡραιοτάτη μπλούζα ἀπὸ μουσελίνα, βουαλάζ, ζωρζὲτ κλπ. Τὸ πλαστρὸν ἐμπρὸς γαρνίρεται μὲ βολανάκια, τὰ ὁποῖα στὸ ντεκολτὲ σχηματίζουν ἕνα φιόγκο σὲ σχῆμα πεταλούδας. Μανίκια κομμένα ἂν φόρμ.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Η ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στά παλιά χρόνια σέ κάποιο δρυμό τῆς Γερμανίας ὑπῆρχε μιά ἀπρόσιτη σπηλιά, ὅπου εἶχε τό καταφύγιό της μιά συμμορία λῃστῶν ἀτσιγγάνων μέ ἀρχηγό τόν τρομερό καί φοβερό Μαυροθοδωρῆ. Κοντά στούς ἀτσιγγάνους ζοῦσε κι' ἕνα παιδάκι, ὁ μικρός Ἐρρῖκος, πού ὅλοι ἐκεῖ μέσα τό τυραννοῦσαν γιατί δέν ἦταν τῆς ἴδιας ράτσας μ' αὐτούς, ἐκτός ἀπό τή μικρή ἀτσιγγανοπούλα Ἑλένη. Μιά νύχτα, οἱ ἀτσίγγανοι, παίρνοντας μαζί τους καί τόν Ἐρρῖκο, βγαίνουν ἀπ' τό καταφύγιό τους γιά νά κάνουν κάποια καινούργια λῃστεία. Πηγαίνουν νά λῃστέψουν τόν πύργο τοῦ κόμητος Ρόζεμπουργκ. Παίρνουν καί τό μικρό Ἐρρῖκο μαζί τους, ὁ ὁποῖος τούς διευκολύνει νά μποῦν μέσα. Μά οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόμητος τούς κυνηγοῦν.

(Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο)

Ἔτσι, πρίν ὁ κόμης καί οἱ ἄνθρωποί του προφτάσουν νά τά παραμερίσουν καί νά βγοῦν ἔξω, οἱ λῃσταί εἶχαν περάσει τήν τάφρο καί εἶχαν τρέξει νά κρυφτοῦν στό ἀντικρυνό μεγάλο καί πυκνό δάσος.

Ἐνῶ συνέβαιναν ὅλ' αὐτά, ὁ μικρός Ἐρρῖκος ἀποτραβήχτηκε καί κρύφτηκε σέ μιά παράμερη γωνιά, ὅπου μέ τρόμο καί μέ ἀγωνία περίμενε νά δῆ τί θά συμβῆ.

Στήν ἀρχή, βλέποντας τήν ἐπιτυχία νά γέρνη πρός τό μέρος τῶν λῃστῶν, φοβήθηκε μήπως ὁ Μαυροθοδωρῆς ξεχάση τήν ὑπόσχεσι πού τοῦ εἶχε δώσει. Ὅταν ὅμως εἶδε τούς λῃστας νά τό βάζουν στά πόδια νικημένοι, καί τον ἑαυτόν του νά μένη ὁλομόναχος, ὁ φόβος του διπλασιάστηκε.

Φοβήθηκε μήπως οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόμητος τόν πιάσουν καί τόν σκοτώσουν, ἐπειδή αὐτός διευκόλυνε τούς λῃστάς νά μποῦν μέσα στόν πύργο.

Γι' αὐτό ἔτρεξε πρός τήν πόρτα, προτιμῶντας ν' ἀκολουσήση τόν Μαυροθοδωρῆ στή φυγή του παρά νά μείνη μέσα στόν πύργο καί νά συλληφθῆ ἀπό τούς ἀνθρώπους τοῦ κόμητος.

Καί πραγματικά κατώρθωσε νά βγῆ ἀπό τόν πύργο νά κατέβη μέ τή σχοινένια σκάλα στήν τάφρο καί νά περάση στήν ἀντικρυνή μεριά.

Ἐκεῖ ὅμως εἶδε πώς εἶχε μείνει ὁλομόναχος.

Οἱ λῃσταί ἀπάνω στόν φόβο τους, στή σύγχυσι καί στή σπουδή τῆς φυγῆς τους, τόν εἶχαν ξεχάσει.

Στήν ἀρχή θέλησε νά τούς φωνάξη, γιατί τούς εἶδε νά φεύγουν μακρυά.

Μά ἀμέσως κρατήθηκε, γιατί συλλογίστηκε ὅτι ἄν κρυφόταν στό δάσος θά μποροῦσε νά δῆ τήν ἄλλη μέρα τόν ἔνδοξο ἥλιο, γιά τόν ὁποῖο εἶχε ἀκούσει τόσα πολλά καί ὡμορφα πράγματα.

Ἡ σκέψις αὐτή τόν ἔκανε νά τρέξη πρός τό δάσος, στό ὁποῖο ἔφτασε σέ λίγο.

Καθώς τά μάτια του ἦσαν συνηθισμένα στό σκοτάδι, κατώρθωσε χωρίς πολλές δυσκολίες νά εἰσχωρήση βαθειά.

Τότε κάθησε γιά νά ξεκουραστῆ καί νά συνέλθη ἀπό τό φόβο πού τόν βασάνιζε.

Ἐνῶ καθόταν ἄκουσε τόν φλοΐσβο κάποιου ρυακιοῦ πού κυλοῦσε ἐκεῖ κοντά.

Ἔτρεξε ἀμέσως σ' αὐτό κι' ἔσβυσε τή δίψα του ἀπό τό δροσερό ἐκεῖνο ρυάκι, πού κυλοῦσε ἀνάμεσα στό δάσος.

Ἔπειτα κουρασμένος καί φοβισμένος ἀκόμα, ξαπλώθηκε ἀπάνω στή χλόη καί βυθίστηκε σέ βαθύ ὕπνο, ἀπό τόν ὁποῖον τόν ξύπνησαν τά τραγούδια τῶν πουλιῶν καί τό φῶς τῆς ἡμέρας, γιατί ἐν τῷ μεταξύ ξημέρωσε.

Τό ἀντίκρυσμα τῶν πρασίνων φυλλωμάτων τῶν δένδρων καί τῶν πολυχρώμων λουλουδιῶν πού ἦσαν γύρω του κ' ἀπό πάνω του, γέμισε τήν ψυχή τοῦ ἀγαλλίασι.

Μά ἡ σκέψις ὅτι ἐπρόκειτο νά δῆ τόν ἥλιο του σέ ὅλη του τήν λαμπρότητα, τόν ἀπασχολοῦσε περισσότερο ἀπό τό κάθε τι.

Ἐπειδή δέν θυμῶταν πειά πῶς ἦταν ὁ ἥλιος, γιατί οἱ λῃσταί τόν εἶχαν κλείσει ἀπό νήπιο στή σπηλιά καί εἶχε μεγαλώσει μέσα στό σκοτάδι, ἀντικρύζοντας μέσα ἀπό τά φυλλώματα τῶν δέντρων ἕνα κομμάτι τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ, νόμισε πώς ἦταν ὁ ἥλιος.

Ἔκλεισε τότε τά μάτια του καί φώναξε...

— Ναί, αὐτός πρέπει νά εἶνε ὁ ἥλιος! Ἀλήθεια εἶνε πολύ ὡραῖος... Πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι ποῦ τόν εἶδα τέλος πάντων μέ τά μάτια μου!

Κι' ἐνῶ στεκόταν, θαυμάζοντας τήν ὡμορφιά τοῦ οὐρανοῦ, ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα γλυκό ἦχο ποῦ ἔρχοταν ἀπό κεῖ κοντά.

Στήν ἀρχή ταράχτηκε, γιατί νόμισε πώς ἦταν ἄνθρωποι. Ἀμέσως ὅμως θυμήθηκε τά λόγια τῆς μικρῆς ἀτσιγγανοπούλας, τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει γιά τά πουλιά πού κελαϊδοῦσαν τά δέντρα.

Ἀμέσως ἔτρεξε πρός τό μέρος ἀπό τό ὁποῖο ἄκουγόταν τό κελάϊδημα, γιατί ἤθελε νά δῆ τό πουλί.

Ἀφοῦ κύτταξε λίγο, διέκρινε τέλος ἕνα μικρό πολύχρωμο πουλάκι, καθισμένο σ' ἕνα κλαδί ποῦ ἔψαλλε τόν πρωινό του ὕμνο πρός τόν πλάστη.

— Ὦ! πόσο ὡμορφο πλάσμα εἶσαι! φώναξε ὁ Ἐρρῖκος. Καί τί ὡραῖα πού τραγουδεῖς. Καλά, μοῦ ἔλεγε ἡ Ἑλένη, ὅτι ὑπάρχουν πολλά ὡμορφα πλάσματα σ' αὐτόν τόν κόσμο!

Ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ τρόμαξε τό πουλάκι καί τό ἔκανε νά καταφύγη σ' ἕνα ἄλλο δέντρο, ὅπου ἀνενόχλητο κι' ἀπαρατήρητο, συνέχισε τό πρωινό του ταξίδι.

Ὁ Ἐρρῖκος τό προσκαλοῦσε κοντά του, γιατί τόν εὐχαριστοῦσε τό τραγοῦδι καί ἡ συντροφιά του, ἀλλά τό πουλί εἶχε ἄλλον σύντροφο, φαίνεται, καί δέν ἔδινε καμμιά προσοχή στίς παρακλήσεις του.

Ὅταν στερήθηκε τό τραγοῦδι τοῦ πουλιοῦ, ὁ Ἐρρῖκος προχώρησε πιό μέσα στό δάσος, ὡς ὅτου ἔφτασε σ' ἕνα πιό ἀνοιχτό μέρος, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νά δῆ ἕνα πολύ μεγαλείτερο κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκεῖ στάθηκε καί ἀφοῦ κύτταξε πρός τ' ἀπάνω λίγες στιγμές, εἶπε:

«Περίεργο!... Δέν μπορεῖ αὐτό τό γαλάζιο πρᾶγμα νά εἶνε ὁ ἥλιος. Σύμφωνα μέ τήν περιγραφή τῆς Ἑλένης, ὁ ἥλιος δέν μπορεῖ νά εἶνε τόσο μεγάλος... Πόσο θέλω νά δῶ τόν ἥλιο!... Φαίνεται πώς πρέπει νά βγῶ ἀπό τό δάσος γιά νά τόν ἀντικρύσω...»

Μέ τόν σκοπό αὐτό, προχώρησε ἀκόμα πιό μπροστά ὡς ὅτου ἔφθασε σ' ἕνα πολύ ἀνοιχτό καί ψηλό μέρος, στήν κορυφή ἑνός λόφου.

Ἀπό ἐκεῖ ἔβλεπε ὅλη τήν πεδιάδα γύρω, τά χωράφια, τά χωριά μέ τίς ἐκκλησίες καί τά κάμπαναριά τους, τά κοπάδια καί τά ποτάμια.

Ὅλα αὐτά φαινόντουσαν στόν Ἐρρῖκο ἀληθινά θαύματα. Πρό πάντων ὅμως ἡ προσοχή του στράφηκε πρός τήν ἀνατολή, ἀπό τήν ὁποία ἡ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ποῦ ἀνέτελλε ἄρχισαν νά πέφτουν στό πρόσωπό του.

Ἡ ἐντύπωσις, ποῦ ἔνοιωσε ἀντικρύζοντας τό ἄστρο τῆς ἡμέρας νά βγαίνη ἀπ' τόν ὁρίζοντα, ἦταν καταπληκτική κυριολεκτικῶς μαγευτική.

Τό παιδάκι εἶχε ἀκουμπήσει σ' ἕνα δέντρο καί δέν ἐχόρταινε νά κυττάζη τό μεγαλοπρεπῆ δίσκο τοῦ ἥλιου ποῦ ἀνέτελλε.

Ἀπό τήν συγκίνησί του ἔπεσε ἀπάνω στή χλόη κι' ἄρχισε νά χύνη δάκρυα χαρᾶς.

Δέν ἤξερε τί εἶνε Θεός, ποτέ του δέν εἶχε διδαχθῆ νά τόν ἀγαπᾶ, καί ὅμως μέσα ἀπό τά βάθη τῆς καρδιᾶς του ἐξυνόταν μιά θερμή προσευχή πρός αὐτόν ποῦ εἶχε κάνει ὅλα τά ὡραῖα ἐκεῖνα πράγματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΠΕΡΝΟΥ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΠΟΥΓΙΝΕ ΑΡΝΑΚΙ

Ὁ κ. Βιγκουρέ συνώδευσε τή γυναῖκα του στό σταθμό μέ περίλυπο ὕφος. Μέ σκυμμένο τό κεφάλι ἄκουγε σιωπηλός τίς παραγγελίες της, τίς συμβουλές της, τίς γκρίνιες της ποῦ τοῦ ἔλεγε μέ μιά ξερή καί ἀντιπαθητική φωνή. Ἔπειτα, ὅταν τό τραῖνο ἔφυγε ἀπό τό σταθμό, ὁ Βιγκουρέ ἔβαλε τά χέρια στίς τσέπες του, ἔβγαλε ἕνα στενάγμιό ἀνακουφίσεως κι' ἐγκατέλειψε τό πένθιμο ὕφος του. Ὁ κ. Βιγκουρέ σκεφτόταν τώρα, ὅτι μιά ὁλόκληρη ἑβδομάδα, ὅσο θ' ἀπουσίαζε ἡ γυναῖκα του, θά μποροῦσε νά χαρῆ τήν ἀπόλυτη ἐλευθερία ποῦ ἐπιθυμοῦσε. Δέν θά ἄκουγε πειά τίς γκρίνιες τῆς Στεφανίας του κι' ἀπό τό πρωί ὡς τό βράδυ δέν θά ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἐκτελῆ τίς διαταγές της. Ἄ, τί φοβερό μαρτύριο ἦταν ἡ γυναῖκα του!

— Ἀρμάνδε, τοῦ φώναζε διαρκῶς, γιατί ἄργησες ἀπόψε; Εἶσαι πιωμένος; Ἀρμάνδε, γιατί εἶσαι ἀφηρημένος; Ἀρμάνδε, μή καπνίζης γιατί γεμίζεις τό σπίτι μέ καπνό...

— Ἄ, χίλιοι σατανάδες νά πάρουν τόν Ἀρμάνδο σου, γκρίνιαζε ἐκνευρισμένος ὁ ἄτυχος Βιγκουρέ, ποῦ δέν φημίζόταν γιά τόν συζυγικό του ἡρωισμό.

Ὁ Βιγκουρέ δῶ κ' εἴκοσι χρόνια ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος. Ἐργάζονταν στή Δημαρχία, δέν ἔκανε καθόλου ὄνειρα καί διαρκῶς ἔχωνε τή μύτη του στά χαρτιά τῶν γάμων, τῶν γεννήσεων καί τῶν θανάτων. Ὡστόσο μιά μέρα συνάντησε τή Στεφανία, μιά γυναῖκα σαράντα χρόνων, ποῦ διατηροῦσε μιά σχετική ὡμορφιά καί ἄσβεστη τήν ἐπιθυμία νά βρῆ ἕναν σύζυγο. Εἶχε ἀκόμη καί μιά μικρή περιουσία. Ὁ Ἀρμάνδος ποῦ δέν εἶχε κάνει ποτέ τολμηρές σκέψεις, σέ μιά στιγμή ἀδυναμίας, ὑποσχέθηκε σ' αὐτή τήν γεροντοκόρη νά τήν κάνη εὐτυχισμένη. Μά δέν ἄργησε πολύ γρήγορα νά μετανοήση γι' αὐτήν τήν... φιλανθρωπία του.

Ἡ κ. Βιγκουρέ ἀπό τίς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου τους, ἔσπευσε νά τοῦ πάρη τόν ἀέρα. Τοῦ ἔκανε ἀκόμη μαύρη τή ζωή του μέ τίς ἀδυναμίες καί τίς μανίες ποῦ ἔχουν ὁλες ἡ γεροντοκόρες τῆς ἡλικίας της.

Ἡ Στεφανία θεωροῦσε τά πάντα ἰδιοκτησία της. Ἔλεγε, παραδείγματος χάριν:

— Τό σπίτι «μου», τό σαλόνι «μου», τό δωμάτιό «μου», ὁ παπαγάλος «μου»!...

— Ἄ, αὐτό τό καταραμένο ζῶο ἦταν τό φοβερό μαρτύριο τοῦ Ἀρμάνδου. Ἦταν γεμάτο ζωύφια, ἦταν ψωριάρικο, εἶχε περίπου τήν ἴδια ἡλικία τῆς γεροντοκόρης καί ἡ Στεφανία δέν τό ἀπεχωρίζετο, οὔτε κατά τήν ὥρα τῆς νυχτερινῆς ἀναπαύσεώς της. Ἔτσι συχνά ὁ Ἀρμάνδος ξυπνοῦσε ἔντρομος, γιατί ἔνοιωθε ὅτι κάποιος τοῦ τραβοῦσε τ' αὐτιά, τοῦ τσιμποῦσε τό πρόσωπο καί πήγαινε νά τοῦ βγάλη τά μάτια.

Ποιός ἦταν αὐτός; Μά φυσικά ὁ παπαγάλος τῆς ἰδιότροπης Στεφανίας.

Καταλαβαίνετε λοιπόν τήν χαρά τοῦ Ἀρμάνδου, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἡ Στεφανία, φεύγοντας μέ τή μητέρα της εἶχε ξεχάσει νά πάρη μαζύ της αὐτόν τόν καταραμένο παπαγάλο.

— Αὐτό θά πῆ τύχη! ψιθύρισε εὐχαριστημένος ὁ Ἀρμάνδος, καθώς ἐπέστρεφε ἀπό τόν σταθμό. Αὐτό θά πῆ τύχη, φίλε μου Ἀρμάνδε!...

Ἐπί τέλους, ὕστερα ἀπό πέντε χρόνια τυραννικῆς συζυγικῆς ζωῆς εἶχε μείνει γιά μιά ἑβδομάδα ἐντελῶς μόνος κι' ἀπολύτως ἥσυχος. Ἄ, ἦταν φοβερό τό μαρτύριο ποῦ εἶχε τραβήξει αὐτά τά πέντε χρόνια ὁ δυστυχισμένος Ἀρμάνδος. Ἡ γυναῖκα του τόν εἶχε ποτίσει μέ χολή. Κι' αὐτό ἀκόμα τό χαμόγελό της ἔσταζε τόσο δηλητήριο, ποῦ σηκωνόντουσαν ἀπό τή φρίκη τά μαλλιά τοῦ τραγικοῦ συζύγου. Μά τώρα πειά ὅλα εἶχαν τελειώσει. Θά μποροῦσε νά ξαπλώση στό σπίτι του, νά καπνίση ὅσα τσιγάρα ἤθελε, νά ροχαλίση ἤ νά τραγουδήση ἀφοῦ πειά θά ἦταν ὁ ἀπόλυτος κύριος ἐκεῖ μέσα.

Καί πράγματι ὁ Ἀρμάνδος, ἀφοῦ ἔφαγε γενναία κι' ἄδειασε μιά μποτίλλια κρασί γιά νά πανηγυρίση τήν ἐλευθερία του τράβηξε νά ἡσυχάση στό σπίτι του. Δέν εἶχε προλάβει ὅμως νά γδυθῆ, νά ξαπλωθῆ ἀναπαυτικά σέ μιά πολυθρόνα καί ν' ἀνάψη ἕνα τσιγάρο, ὅταν ξαφνικά ἀνατρίχιασε. Εἶχε ἀκούσει καθαρά μιά φωνή νά τοῦ λέη:

— Ἀρμάνδε, γιατί ἄργησες πάλι ἀπόψε;

Ὁ Βιγκουρέ πήδησε ἀπό τήν πολυθρόνα του μέ γουρλωμένα μάτια νομίζοντας ὅτι εἶχε γυρίσει, ποιός ξέρει μέ ποιόν τρόπο, ἡ γυναῖκα του καί θ' ἄρχιζε πάλι νά τοῦ κάνη ἕνα σωρό παρατηρήσεις.

— Ὄχ', ὄχι, ψιθύρισε ἔντρομος, δέν ἄργησα, ἀγάπη μου...

Μά ξαφνικά συνῆλθε.

— Πόσο εἶμαι ζῶον! σκέφθηκε. Νόμισα ὅτι εἶνε ἡ Στεφανία, ἐνῶ εἶνε ὁ Τοτό.

Καί πράγματι, ὁ Τοτό, ὁ παπαγάλος τῆς γυναίκας του, ἐμιμεῖτο θαυμάσια τή φωνή της καί τόν τρόμο μέ τόν ὁποῖο τοῦ ἔκανε αὐτή τίς παρατηρήσεις. Ὁ Βιγκουρέ πλησίασε λοιπόν τότε τόν παπαγάλο κι' ἄρχισε νά τόν κυττάζη προσεχτικά:

— Μά τήν ἀλήθεια, ψιθύρισε, μοιάζει ἐκπληκτικά τῆς Στεφανίας. Εἶνε κι' αὐτός φλύαρος, γκρινιάρης κι' ἔχει τήν ἴδια τή μύτη της!

Καί ξαφνικά ὁ Βιγκουρέ κυριεύθηκε ἀπό ἕνα θανάσιμο μῖσος γι' αὐτό τό ἀντιπαθητικό πουλί:

— Τώρα, φιλαράκο, φώναξε, εἴμαστε οἱ δυό μας. Ἦταν καιρός νομίζω νά λογαριαστοῦμε.

Καί ἐκεῖνο τό βράδυ ἔστρωσε μόνος του τό τραπέζι, ἔβαλε στή θέσι τῆς Στεφανίας τό κλουβί τοῦ παπαγάλου καί ὕστερα ἄρχισε νά τρώη μέ διαβολεμένη ὀρεξι. Στήν ἀρχή ἔφαγε τό πιάτο τῆς γυναίκας του, ὕστερα τό δικό του κ' ἤπιε ἄφθονο κρασί. Κατόπιν ἔβαλε τά πόδια του πάνω στό τραπέζι κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Ἀρμάνδε, φώναξε κείνη τή στιγμή ὁ παπαγάλος, μή βάζεις τά πόδια σου πάνω στό τραπέζι.

Μά αὐτή τή φορά ὁ Ἀρμάνδος γέλασε ἀπό τήν καρδιά του καί δέν κουνήθηκε ἀπό τή θέσι του.

— Βούλωσέ το, Στεφανία! φώναξε. Δέν εἶσαι παρά ἕνα ζῶον! Θά κάνω ὅτι μ' ἀρέσει καί δέν φοβᾶμαι πειά τίς στριγγλιές σου!... Τώρα ἦρθε ἡ σειρά μου νά σοῦ τά ψάλω κι' ἐγώ ἀπό τήν ἀνάπαυση, χωρίς νά φοβᾶμαι ὅτι θά μέ διακόψης. Πέρασαν, διαβολοθήλυκο, πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἀπό τόν καιρό ποῦ ἔκανα τήν ἠλιθιότητα νά σέ παντρευθῶ. Σ' αὐτό τό διάστημα μοῦ ἔψησες τό ψάρι στό χείλη

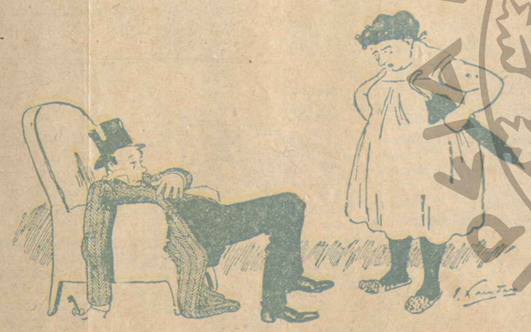

— Ἀρμάνδε, γιατί ἄργησες ἀπόψε;

καὶ μοῦ δηλητηρίασες τὴ ζωή μου. Μὰ τώρα θὰ κάνω ὅ,τι τραβᾶ ἡ καρδιά μου. Στεφανία, εἶσαι μιὰ στριμμένη γυναῖκα. Ἕνα γελοῖο ὑποκείμενο. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐγώ, ὁ εὐγενὴς Βιγκουρέ, εὐχαρίστως θὰ τίναζα μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου !... Μὲ σένα, γρηὰ καρακάξα, ἔχασα κάθε ὡμορφιὰ τῆς ζωῆς...

— Ἀρμάνδε... θέλησε νὰ τὸν διακόψῃ ὁ παπαγάλος...

— Κλεῖσε τὸ ράμφος σου, Στεφανία, κι' ἄκουσέ με μέχρι τέλους ἂν δὲν θὲς νὰ σοῦ μαθήσω τὰ φτερά σου!...

Κι' ὁ Βιγκουρὲ ἄρχισε νὰ λέῃ ὅλα του τὰ παράπονα, ὅλες τὶς σκέψεις ποὺ εἶχαν σκοτεινιάσει ἀπὸ χρόνια τὸ μυαλό του, ὅλες τὶς πίκρες που τοὺ προξενοῦσε ἡ συμπεριφορὰ τῆς γυναικός του.

— Ἀρμάνδε, φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ παπαγάλος. Μὴ καπνίζεις. Μ' ἐνοχλεῖ ὁ καπνός. Θὰ σκάσω !

— Σκοτίσθηκα, ἀπάντησε ὁ Βιγκουρὲ καὶ φύσηξε στὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του. Σκάσε !... Μακάρι νὰ ἔσκαγες, Στεφανία μου!...

Ἐπὶ ὀκτὼ μέρες ὁ Βιγκουρὲ ζοῦσε σὰν μέσα σ' ἕνα εὐτυχισμένο ὄνειρο. Ἦταν εὔθυμος, τὸ γέλιο εἶχε ἀνθίσει πάλι στὰ χείλη του καὶ κάθε τόσο βασάνιζε κι' ἔβριζε τὸν παπαγάλο ποὺ ἔμοιαζε τόσο τῆς Στεφανίας του.

Ὅταν τέλος γύρισε ἡ γυναῖκα του τὸν βρῆκε θρεμμένο κι' εὐτυχῆ.

— Καθὼς βλέπω δὲν στενοχωρέθηκες καθόλου, τοῦ εἶπε μὲ κακία ἡ γυναῖκα του. Ἤσουν εὐχαριστημένος πούλειπα ; Μ' ἔχεις ἀηδιάσει, Ἀρμάνδε ;

— Ναί, σ' ἔχω ἀηδιάσει, μπεκάτσα ! φώναξε χωρὶς νὰ τὸ πολυθέλῃ ὁ Ἀρμάνδος συνηθισμένος πειὰ νὰ μιλάῃ ἔτσι ἐλεύθερα κι' ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια στὸν παπαγάλο ποὺ παρίστανε τόσες μέρες τὴ γυναῖκα του.

Ἡ Στεφανία ἔφριξε.

— Ἰησοῦ Χριστέ!... Ἅγιοι Πάντες !... Τί εἶπες, Ἀρμάνδε ; Τί εἶπες, κακοῦργε ;

— Σκάσε ! φώναξε ὁ Ἀρμάνδος, κατάπληκτος γιὰ τὸ ἡρωικό του θάρρος.

— Σκάσε ! φώναξε κι' ὁ Τοτός, συνηθισμένος κι' αὐτὸς ὁ ψωριάρης ἀπὸ τὰ βρωμόλογα τοῦ κυρίου του τόσες μέρες.

Ἡ Στεφανία μαρμάρωσε.

Τί ἦταν αὐτό ;

Κοιμῶταν ; Νειρευότανε ;

Ἦταν ἐφιάλτης ;

Ἔκανε ὡστόσο μιὰ τελευταία ἔφοδο. Ἡ του ὕψους ἡ τοῦ βάθους. Σφίχτηκε σὰν νὰ ἐπιασε τὸ νὰ σκάση σὲ χίλια κομμάτια σὰν ὀβίδα τῶν 45 καὶ οὔρλιαξε:

— Ἀρρρρρρρρμάνδε !...

— Στεφανία !...

— Ζήτησέ μου συγγνώμην... Γονάτισε κάτω, Ἀρρρρρρρμάνδε... Φίλησε χέρι... Κλάψε... Μετάνοιωσε.... Γρήγορα, γιατὶ θὰ λιποθυμήσω !...

— Νὰ σὲ βράσω ! φώναξε ἡρωικὰ ὁ Ἀρμάνδος.

Ἔτρεμε ἡ ψυχή του γιὰ τὰ λόγια ποὺλεγε, μὰ εἶχε πάρει πειὰ δρόμο κι' ἔτρεχε σὰν τράμ ποὺ χάλασαν τὰ φρένα του.

— Καρακάξα !... Καρακάξα !... ξεφώνισε κι' ὁ μουρτάρης ὁ Τοτός.

Ἡ Στεφανία δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ.

Τῆς κόπηκαν τὰ γόνατα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔχανε τὴν παντοκοατορία της.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ μόνῃ
πᾶν' τὰ λοῦσα πάει ἡ τάξις
ἤκουσε ἡ Στεφανία,
ὅπως λέν' τὰ ἐξ ἀμάξης.
Κι' ὁ γρουσούζης ὁ Τοτὸς
τὴν σκυλόδρισε κι' αὐτός.
Ὡς δεινὸς δὲ διπλωμάτης
ὡς σωστὸς Ταλλεϋράνδος
— ὄχ, τὴ λέρα ! —
Τῆς ἐπῆρε ὁ Ἀρμάνδος
τὸν δέρα !...

Ἡ θηριώδης γυναῖκα ἐλύγισε.

Ἡ στρίγγλα ἔγινε ἀρνάκι.

Σωριάστηκε στὸ ντιβάνι μὲ τὸ μπουκαλάκι τοῦ αἰθέρος στὸ χέρι κι' ἐτραύλισε φοβισμένη στὸν ἄντρα της:

— Ἀρμάνδε.... Ἀρμάνδε, ἤμαρτον, συγχώρεσέ με, ἀγάπη μου. Στὸ ἑξῆς ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ κύριος ἐδῶ μέσα, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

Καὶ ὁ Ἀρμάνδος καταδέχθηκε νὰ πῇ:

— Σύμφωνοι !

Καὶ ξεφώνησε ὡς ἄλλη ἠχώ, ὁ Τοτός:

— Μπράβο, Ἀρρρρρρρρρρρρρμάνδε !...

ΡΕΝΕ ΠΕΡΝΟΥ

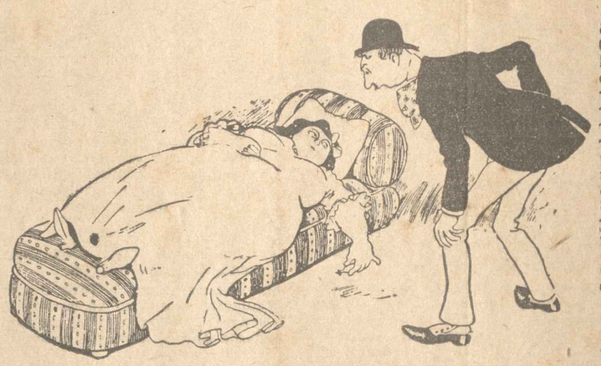

— Ἀρμάνδε... Ἀρμάνδε, ἤμαρτον !...

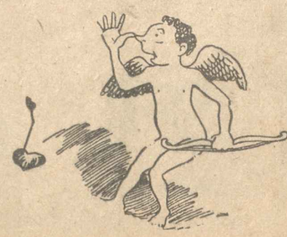

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΖΗΛΙΑΡΑ

Ἡ Ἀνταλιφὰ εἶνε τόσο ζηλιάρα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της τὸν Ἀμπὲν - Χαμάρ, ὥστε προσβάλλεται ἂν τὸν κυττάζουν καὶ ἂν τοῦ μιλοῦν.

Στὶς ταυρομαχίες, στὶς κονταρομαχίες στὶς γιορτές στοὺς κήπους ποτὲ δὲν τὸν ἀφήνει ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἂν μποροῦσε θὰ τὸν συνώδευε, ὅταν τρέχῃ στὴν ἐκστρατεία γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν βασιλιᾶ του.

Ὅταν χωρίζεται ἀπ' αὐτὸν μιὰ φωτιὰ δυνατὴ τὴν λυώνει καὶ ζηλεύει ἀκόμη καὶ τὰ λόγια του, ὅταν τοῦ μιλῆ. Ἡ σκέψεις της τὸν ἀκολουθοῦν, ὅταν ἐκεῖνος βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι. Χίλιες φαντασιοπληξίες τῆς ἔρχονται. Ἡ ζήλεια εἶνε κόρη τοῦ ἔρωτα γιὰ κείνην ποὺ ἀγαπᾶ. Ὁ πόθος, ὁ φόβος καὶ ἡ δυσπιστία τὴν φλογίζουν κι' ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾶ στ' ἀλήθεια ποτὲ δὲν εἶνε σίγουρη γιὰ τίποτε.

Ἕνα βράδυ μόνη μὲ τὸν Ἀμπὲν - Χαμὰρ ἡ Ἀνταλιφὰ ἀναστενάζει καὶ λέει:

— Ἀνδρεῖε ἀρχηγέ, φωτεινὲ καθρέφτη τῶν ὅπλων, τρόμε τῶν ἐχθρῶν, ἰσχυρὲ πύργε τῆς Γρενάδας, σπαθὶ τῶν στρατευμάτων, κάστρο τῶν ἐλπίδων μου, πηγὴ τῆς εὐτυχίας μου καὶ τῶν ἀγωγιῶν μου, μὴν πειράζεσαι ἂν τὰ μάτια μου χύνουν δάκρυα ἀκατάπαυστα μπροστά σου. Τὰ μάτια εἶνε τὸ διϋλιστήριο, ὅπου ἡ ἀγάπη φιλτράρει τοὺς ἀτμοὺς τῆς ψυχῆς. Ἡ φλόγα, ὁ ἔρως, ὁ φόβος, ἡ ζήλεια, ἡ ὑποψίες μ' ἔχουν χτυπημένη. Κλαίω γιὰ ν' ἀνακουφίσω τὴν ψυχή μου. Γιὰ τὸ Θεό. Σὲ ἱκετεύω ἂν ἡ κυρίες σὲ κυττάζουν, νὰ μὴν τὶς βλέπῃς, νὰ μὴ γυρίσῃς ποτὲ τὰ μάτια σ' αὐτές.

Ο Ἀμπὲν - Χαμὰρ τῆς ἀπαντησε:

— Ἀνταλιφὰ ἂν γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω πρέπει ν' ἀνοίξω αὐτὸ τὸ στῆθος, ὅπου εἶνε κλεισμένη ἡ εἰκόνα σου, θ' ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα. ψηλὴ καὶ πλατειὰ καὶ θὰ ἰδῆς τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀπαραβίαστη πίστι ποὺ ἔχω γιὰ σένα. Ἂν λέω ψέματα, ἂς μὲ διαπεράσῃ ἕνας χριστιανὸς μὲ τὴν κακή του λόγχη στὴν πρώτη μάχη, ἂς μὲ σύρῃ αἰχμάλωτο καὶ ἂς μοῦ ἀρνηθῆ τὴν ποθητή ἐλευθερία, ἂς μὲ προσβάλουν οἱ ἐχθροί μου, ἂς μὴ μὲ ὑπερασπίσουν οἱ φίλοι μου καὶ τὰ ἀγαθά μου ἂς μοῦ λείψουν στὸν καιρὸ τῆς ἀνάγκης. Πάψε, Ἀνταλιφά, νὰ προκαλῆς στὰ μάτια σου αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια.

Ἡ Ἀνταλιφὰ πεσμένη τώρα στὰ μπράτσα τοῦ Ἀμπὲν-Χαμὰρ εἶνε χαρούμενη, ἱκανοποιημένη καὶ καλὰ πληρωμένη. Στὴν ψυχή της ἡ ἀνησυχία ἔχει πειὰ μεταβληθῆ σ' ἐμπιστοσύνη.

Τὸ φύλλο τοῦ «ἐπιπυκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Β. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΝ. — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Σᾶς στέλλω κάτι στίχους μου γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἀξίζουν τίποτε. Πρώτη φορὰ ἀσχολήθηκα ὄχι γιατὶ αἰσθάνομαι μέσα μου καμμιὰ ποιητικὴ φλέβα, ἀλλὰ γιατὶ εἶχα μιὰ παρόρμηση νὰ «σκαρώσω» κάτι, νὰ ἰδῶ ἂν μὲ τὸ ζόρι μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς τίποτε».

Ὄχι, φίλε κύριε, μὲ τὸ ζόρι δὲν γράφονται ποιήματα, καλὰ μόλιστα ποιήματα. Ἰδοὺ π. χ. μερικὰ ἀπὸ τὰ τετράστιχα τοῦ ποιήματός σας:

ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ Η ΔΟΞΑ

Μιᾶς γλώσσας νὰ ἤμουν πλαστουργὸς μὲ κάποια συναμι (ἄλλη
Ναί, ποιητής. Νὰ ψάλλω. Ἀσμάτων ἆσμα γιὰ νὰ εἰπῶ νὰ (τραγουδήσω πάλι
Λόγια, τραγούδια, ψαλμωδιὲς, χρώματα οὐράνια τόξα
Ἤθελα ὄχι γιὰ μένανε, ὄχι νὰ νοιώσω δόξα.
Τῆς Λύρας δοῦλος νὰ ἤμουνα μὲ κάποια δύναμη ἄλλη
Νὰ πλήξω νότες ξωτικὲς καὶ δυνατὰ κι' ἀγάλι.
Ἤλ' ἀπαλό. Πῶς εἶν' στὰ μνήματα ὦς πέρα βουβαμάρα;
Ἤχο βροντή, πῶς εἶνε τοῦ σεισμοῦ καὶ τοὐρανοῦ ἡ ἀντάρα;
Χτίστης νὰ ἤμουν πελεκητὴς μὲ κάποια δύναμι ἄλλη
Νὰ ὀρθώσω τέμενο ἱερὸ προσκυνητάρι νὰ προβάλη
Στὸ νοῦ τἀνθρώπου ποδ' ὁμοίωσι καὶ εἰκόνα

Ἀπὸ μὴν ξεχνᾶ 'κλεκτὸς πῶς εἶν'. Φορεῖ στὴ γῆ κορώνα.
Χρωστῆρας νὰ ἤμουν παιχνιδιάρης μὲ κάποια δύναμη ἄλλη
Χαλὶ νὰ στίξω ζωγραφιὰ τὰ ἀεὶ-παρθένα κάλλη.
Τῆς χτίσης ὅλη ἡ ὡμορφιὰ νἂν' ἁπλωτὴ ἀνθισμένη
Τροφὴ στὸ μάτι ἐχστατική. Ψυχῆς πνοὴ δοσμένη.
κλπ. κλπ.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, μὴ γράφετε πλέον στίχους καὶ μάλιστα... θεαίως. Διαβάστε ποίησι. Κι' ἂν ἔχετε νὰ δώσετε κάτι ἐὰν τὸ δώσετε ἁπλᾶ, φυσιολογικά, χωρὶς θέατρο.

Ὑπὸ τοῦ κ. Φ. ΠΑΞΙΝΟΥ μᾶς ἀπεστάλη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύουμε.

«Κύριε Διευθυντά,

Ἐπὰ κάρτ - ποστὰλ τοῦ τελευταίου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου» διάβασα τὴν ἐπιστολὴ ἑνὸς κυρίου Βελεράν, στὴν ὁποία, ἀφοῦ (δικαιότατα βεβαίως) καυτηριάζει τὴν πρᾶξιν τῆς δίδος ἡ κυρίας Νοτούλας Παξινοῦ, ἡ ὁποία ἀντέγραψε καὶ σᾶς ἔστειλε ὡς δικό της ἕνα ποίημα τοῦ Πολέμη, ἐν ὑστερογράφῳ ἐκφράζει τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι καὶ τὸ δικό μου ποίημα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Νοσταλγία», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ἴδιον φύλλον μὲ τὸ κλαπὲν ὑπὸ τῆς κυρίας αὐτῆς, ἴσως εἶνε κι' αὐτὸ τοῦ Πολέμη. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ κατελύπησε, διότι οὐδέποτε διενοήθην νὰ κάνω μιὰ πρᾶξι, τὴν ὁποίαν ἀπεχθάνομαι καὶ πρῶτος ἐγὼ καταδικάζω. Σᾶς διαβεβαιῶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου ὅτι οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶνε ἀπολύτως δικοί μου, καταδικοί μου, οὔτε μιὰ γραμμὴ δὲν εἶνε ἀντιγραφή. Γιὰ ἀπόδειξι δὲ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου προκαλῶ τὸν ἐπιστολογράφον σας ἢ οἱονδήποτε ἄλλον θέλῃ, νὰ ἐρευνήσῃ ὅλες τὶς ποιητικὲς συλλογὲς ὅλων τῶν ποιητῶν, δικῶν μας καὶ ξένων καὶ ἂν βρῇ ἔστω καὶ μιὰ φράσι ποὺ νὰ μοιάζῃ τύτε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χαρακτηρίσῃ ὅπως θέλει.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ «μοτίβο», ἀπὸ τὸ ὁποῖο συνεπαίρανε ὁ κύριος Βελεράν, ὅτι τὸ «Νοταλγία» εἶνε ἀντιγραφὴ τοῦ Πολέμη, αὐτὸ ἀναγνωρίζω ὅτι πράγματι θυμίζει Πολέμη. Κι' αὐτὸ συμβαίνει διότι ὁ Πολέμης εἶνε ὁ πιὸ ἀγαπημένος μου ποιητὴς καὶ φυσικὰ οἱ στίχοι μου θὰ εἶνε ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ στὺλ τὸ δικό του. Αὐτὸ ὅμως νομίζω, ὅτι δὲν εἶνε ἔγκλημα.

Πληροφορῶ προσέτι τὸν κ. Βελεράν — ὅπως κατ' ἀν λέγεται — ὅτι ἡ Ν. Παξινοῦ μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἄγνωστος καὶ πρώτην φορὰν εἶδα τὸ ὄνομά της εἰς τὰ κάρτ - ποστὰλ τοῦ «Μπουκέτου». Δὲν μὲ συνδέει τίποτε ἄλλο μὲ τὴν κυρίαν αὐτὴν παρὰ μόνον ἡ συνωνυμία.

Ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν.

Μετὰ πάσης τιμῆς.

ΦΩΤΗΣ ΠΑΞΙΝΟΣ

Πειραιεύς, Βουλγαρή 9».

SCHERK

Ζητεῖτε μία πούδρα ἰδέαν. Θὰ τὴν βρῆτε στὴν πούδρα Mystikum τοῦ Scherk● Μεγάλο κουτὶ Δρ. 80.- μικρότερο Δρ. 50

Τὸ δέρμα μου μὲ τὰ μπιμπίκια, τοὺς λεκέδες, τὶς κοκκινάδες ποὺ μ' ἔκαναν τόσες φορὲς νὰ κλάψω, δὲν εἶναι σήμερα παρὰ μιὰ κακὴ ἀνάμνησι. Καὶ τὸ γιατρικό; Ἁπλούστατο: πρωὶ καὶ βράδυ μεταχειρίζομαι τὴν Λοσιὸν προσώπου Scherk. Μ' αὐτὴ καθαρίζω τὸ πρόσωπό μου● Μεγάλο φιαλίδιο Δρ. 90. μικρότερο Δρ. 55.● Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος: Π. Ι Μανκαιώτης. Ἑρμοῦ - Νίκης ἀρ 10.

Scherk Face Lotion

Λοσιὸν διὰ τὸ πρόσωπον

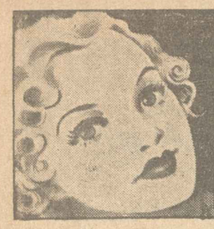

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΤΟ ½ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΥΚΟΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 30, ΤΑ 99 o/o ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΧΟΥΝ ΔΕΡΜΑ ΑΤΡΟΦΙΚΟΝ - ΗΜΙΘΑΝΕΣ

Ρυτίδες, μαραμένο χρῶμα, μῦς τοῦ προσώπου πεσμένοι εἶναι ἀσφαλῆ σημεῖα.

Ὁ καθηγητὴς Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης ἀνακαλύπτει νέαν μέθοδον γιὰ νὰ φαίνωνται ἡ γυναῖκες νέες.

Χιλιάδες γυναικῶν 40—50 ἐτῶν ἀπέκτησαν δι' αὐτοῦ χρῶμα καὶ δέρμα σὰν κοριτσιοῦ.

Αὐτὴ ἡ νέα τροφὴ διὰ τὸ δέρμα περιέχει Biocel ἐξαχθὲν ἀπὸ πολὺ νέα ζῷα. Εἶναι τὸ ζωτικὸν στοιχεῖον τῶν ὑποδορείων κυττάρων.

Εἰς τὴν Κρέμα, Τοκαλὸν χρώματος ρὸζ περιέχεται τώρα Biocel. Θὰ ζωογονήσῃ καὶ ἀνανεώσῃ τὸ δέρμα σας κατὰ θαυμαστὸν τρόπον εἰ[illegible] πλαμπόνον νύκτα.

Μ[illegible] θαυμάζω ἀδιάκοπα. Γιατὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς «ναί» εἰς τὴν χθεσινήν μου ἐρώτησιν, καὶ τότε σὲ ἕνα μῆνα θὰ εἶμαστε παντρεμένοι.

Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος ρόζ, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, τὸ πρωΐ. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν εἶναι ἡ πλέον θρεπτικὴ διὰ τὸ δέρμα· ἀλλὰ ἡ Κρέμα Τοκαλὸν λευκὴ μὴ λιπαρά, εἶναι ἡ καλλιτέρα διὰ τὴν ἡμέραν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι τροφὴ διὰ τὸ δέρμα καθιστᾶ, τὴν πούδρα ἀόρατον καὶ ἐξαιρετικῶς ἀπορροφητική. Ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐγγυημένα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ: Κάλους, πλατυποδίαν, κότσια, σκληρύνσεις καὶ λοιπὰς ἀνωμαλίας τῶν ποδιῶν, τὸ Φαρμακεῖον μας, ἀντιπροσωπεῦον τὸν παγκοσμίου φήμης Οἶκον Dr Scholl, ἵδρυσεν εἰδικὸν τμῆμα Chiropodie ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Ἄγγλου εἰδικοῦ ἐκ Λονδίνου μὲ τὰ ἀναγκαῖα accessoires. Κάθε συμβουλὴ δωρεάν. Ἐπίσης ἐκτελεῖται Pédieure.

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια—Ἀθῆναι

ΔΙΤΣ.

ΝΤΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΤΕΧΟΛΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα διὰ Κυρίας καὶ Δεσποινίδας ποὺ θέλουν νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις των μὲ ὀλίγα μόνον μαθήματα.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Ὁδὸς Σίνα Βησαρίωνος 8

Τηλ. 31.339

Μιὰ μωρὴ φροντίδα

σᾶς ἐξασφαλίζει ὡραῖα μαλλιὰ καὶ διατήρησι τῆς ὀντουλασιόν. Λούζετε λοιπὸν τὰ μαλλιά σας μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ Σαμπουὰν TÊTE-NOIRE (Τὲτ-Νουὰρ) καὶ μὲ τὸ συνδυασμό τοῦ «ΣΕΒΕΚΛΑ», ποὺ περιέχεται στὸν ἴδιο φάκελλο, θ' ἀποκτήσετε μαλλιὰ ὑγιῆ, φρέσκα καὶ χωρὶς πιτυρίδα. Δύο εἰδῶν Σαμπουὰν TET-NOYAP ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ σκοῦρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ μοναδικὸ καὶ φημισμένο Ἀρτοποιεῖον τῆς Ἑλλάδος τὸ ὁποῖον παρασκευάζει ὅλα τὰ προϊόντα του μὲ ἀγνὸ φρέσκο βούτυρο Ὁλλανδίας μὲ τὴν σύμπραξιν τῶν μεγαλειτέρων καλλιτεχνῶν τῆς διεθνοῦς Ἀρτοποιΐας.

ΥΓΙΕΣ ΔΕΡΜΑ

πρόσωπο καθαρό, μὲ πομπὸν πούδρας ἐκ καουτσοὺκ

"MIRACLE"

Ἀντιπρ. ΣΤ. Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίαν ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ δέχεται, ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τριγέας 1

Ὧραι 8—11 — 4—6

Ἀρ. Τηλ. 80215

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μὲ: ARTI θὰ ξεβάφουν ποτέ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Προτιμήσατε τὴν Περμανάντ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀσυναγώνιστος ὅλων,

Κρατήσατε ἀκριβῆ διεύθυνσιν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13 Τηλ. 53.277

ΜΠΡΙΣΙΜΙ Α.Ι.Γ ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

ΦΟΙΝΙΞ

Ra

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ

CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στὴ μάχη κατὰ τοῦ γήρατος. Νέον προϊόν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήσετε μας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι, Ἑρμοῦ 35. Τηλέφωνον 22-0-88

Η «ΚΟΜΗΣΣΑ» ΕΥΦΗΜΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 13)

τας. Αὐτὸ εἶνε περίεργο. Ἐγὼ ξέρω ὅτι οἱ σκύλοι προσέχουν τοὺς ἀνθρώπους !...

— Μὴν εἶσαι αὐθάδης, εἶπε ἡ κ. Ζερμουάζ.

Μὰ ἡ χωρικὴ ποὺ παρακολουθοῦσε διαρκῶς τὴν ὥμορφη κυρία, τινάχτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ ρίχτηκε νὰ τὴν ἀγκαλιάση ξεφωνίζοντας:

— Εὐφημία ! Εὐφημία ! Εἶσαι ἐσύ !... Θεέ μου, πόσο ἄλλαξες ;

— Τρελλάθηκες, φώναξε ἡ κ. Ζερμουάζ.

— Ὄχι, ὄχι, τὴν γνώρισα, εἶνε ἡ ἀδερφή μου. Τὴν γνώρισα ἀπὸ ἕνα σημάδι ποὺ ἔχει στὸ λαιμό της. Μὲ ξέχασες λοιπόν, Εὐφημία ;...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ «κυρία» πρόσεξε τὴν χωρικὴ καλλίτερα καὶ ψιθύρισε:

— Ναί, εἶνε ἡ Ναταλία, ἡ ἀδελφή μου. Μὰ πῶς βρέθηκες δῶ-πέρα, βρὲ Ναταλία ; Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω... Τέλος πάντων !

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα.

— Καϋμένη Ναταλία ! Πῶς χόντρηνες!... Μὰ ἔγνοια σου. Θὰ σὲ πάρω σπίτι γιὰ τὸ σκυλί. Ἔρχεσαι ;

Ἡ Ναταλία δὲν ἀρνήθηκε. Γιατὶ ὄχι ; Καλλίτερα στὴν ἀδελφή της παρὰ σὲ μιὰ ξένη.

— Ἔρχομαι, εἶπε.

Καὶ χαμογέλασε.

«Ποιός ξέρει ; συλλογίστηκε. Ἀνάμεσα σὲ τόσους εὐγενεῖς μπορεῖ νὰ γίνω κι' ἐγὼ, καμμιὰ μέρα. κόμησσα. Καὶ μόνον κόμησσα ;...

ΑΝΤΡΕ ΜΥΣΣΩ

Ο ΠΕΤΡΟΚΑΡΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

«Κύρ' Γιάννη, ξέρεις καλὰ τὸ μῦλο, ξέρεις καὶ τὴ μυλωνοῦ, ποὺ σοῦ γλυκογελάει, ὅταν περνᾶς..

γελάει, ὅταν περνᾶς...

»Δὲν εἶν' ὥμορφη βέβαια ἡ μυλωνοῦ, μὰ εἶνε πλούσια κι' ἀγαπάει πολὺ τὸ μῦλο της. τὸν ὥμορφο μῦλο της ποὺ θὰ σοῦ δώση γιὰ προίκα...

Ὦ τί ὥμορφο τραγοῦδι τῶν σταχυῶν ;...

— Ὅσο τὸ χειρότερο γιὰ τὴ Γιαννούλα ! σκέφτεται ὁ Γιάννης.

Δὲν εἶχε ἀποσώσει ὅμως τὴ σκέψι του καὶ νὰ σοῦ μιὰ γρηὰ ξεφυτρώνει μπροστά του καὶ τοῦ λέει:

— Πετρόκαρδε !

Ὁ Γιάννης στὴν ἀρχὴ τὰ χάνει. Ἀλλὰ ἀμέσως συνέρχεται.

— Τί σὲ νοιάζει σένα, γρηά ! τῆς φώναξε. Τράβα τὸ δρόμο σου, γιατὶ ἀλλοιώτικα...

Καὶ τῆς δείχνει τὴ γροθιά του.

— Πετρόκαρδε, τοῦ λέει ἡ γρηὰ ποὺ δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴ μάγισσα, μετανόησε γιατὶ θὰ πάθης κακό...

Μὰ ὁ Γιάννης ἐξακολούθησε νὰ τῆς δείχνη τὴ γροθιά του.

— Ἀ! ἔτσι εἶσαι ; τοῦ λέει ἡ μάγισσα. Γίνου λοιπὸν πέτρα !

Καὶ ὁ Γιάννης μὲ τὴν πέτρινη καρδιὰ γίνηκε πέτρα.

Ὅταν τῶμαθε ἡ Γιαννούλα, μιὰ χάρι ζήτησε ἀπ' τὴ μάγισσα. Νὰ τὴν κάνη κι' αὐτὴ πέτρα.

Ἡ μάγισσα τῆς ἔκανε τὴ χάρι κι' ἀπὸ τότε δυὸ πέτρες ἀντικρυστὲς κάθονται καὶ θωριῶνται...

Σ. ΓΚΟΥΝΤΡΟΝ

ΕΡΙΚΟΣ ΦΟΡΝΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 20)

πηρε ἀξιοθρήνητο ὕφος.

— Μοῦ φάνηκε τότε, λέει ὁ Φόρντ, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε ἐπάνω του τοῦ ἐπαγγελματία λωποδύτη. Καὶ τὸν ἔδιωξα, λέγοντας: «Φύγε καὶ μὴ δόκιμάσης ξανὰ νὰ βρῆς τὴ νύχτα χρήματα στὸ σπίτι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ βρῆ τὴν ἡμέρα!»

Ὅταν τὸ 1928, ὁ Φόρντ ἦρθε στὴν Εὐρώπη, διαδόθηκε, οτι ἐπρόκειτο νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις του. Μερικοὶ Ἄγγλοι δημοσιογράφοι πῆγαν τότε καὶ τὸν βρῆκαν στὸ ὑπερωκεάνιο μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευε καὶ τὸν ρώτησαν σχετικῶς:

— Νὰ πάρω τὴ σύνταξί μου ; τοὺς ἀπάντησε ὁ Φόρντ. Ποτέ! Οὔτε μπορῶ κἀν νὰ φανταστῶ τὸν ἑαυτό μου συν-

ΝΑΙ. Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 8)

Καὶ διὰ νὰ μὴ λείψη καὶ ὀλίγη κατάνυξις καὶ ὀλίγον θυμίαμα ἐκκλησιαστικόν, ἰδοὺ καὶ ὁ κ. Κ. Πανίδης ἐξ Ἠπείρου, κομίζων, θὰ νομίζε κανένας, κόλλυβα.

«Ἡμέρα Κυριακή. Ἀπὸ περιέργειαν ἐπίσκεψις ἀρχοντικοῦ Πέρασα σήμερον ἀπὸ τὸ κτίριον αὐτό, ποὺ γεννήθηκεν ὁ Μέγας Ἐθνεργέτης Μεχμὲτ - Ἀλῆ - Πασᾶς, ὁ Θεὸς συχωρέστονε. Κ. Πανίδης. καταγόμενος ἐξ Ἠπείρου».

Δυὸ σελίδες δὲ παρακάτω, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Σπυρ. Ράπτης ἀναφωνεῖ, ὅπως ὁ Βαλσωρίτης, πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου:

«Ὦ σύ, μεγάλες καὶ ἐθνικέ μας
εὐεργέτα,
Τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
σὲ..... χαιρέτα !»

Καὶ ἡμεῖς τὸν κ. Ράπτην.

Καὶ ἐπακολουθεῖ ὁ κ. Ντίκης:

«Ἡ χεὶρ μεταβληθήσεται
εἰς χῶμα,
Μένει δὲ ἡ ὑπογραφή μου ἀφθαρτη,
εἰς τὸν αἰῶνα.
Ὁ Θεὸς Σηνχωρέστονα».

Ἀλλοίμονο! ἂν συνέβαινε τὸ ἐναντίον καὶ ἔμενεν ἡ χεὶρ τοῦ κ. Ντίκη ἄφθαρτος στὸν αἰῶνα, γιὰ νὰ γράφη, σπὰ ἀναμνηστικὰ αὐτὰ βιβλία !...

Καὶ ὁ τελευταῖος ἐφέτος γράψας — μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ φυλλομετρήσαμε τὸ λεύκωμα: Ὁ κ. Χρῆστος Μουσταφᾶκας, ὁ ὁποῖος προσθέτει καὶ τὴν ἑξῆς ἐπίσημη δήλωσι.

«Ἐτῶν 40»

Καὶ δίπλα ἕνα παράξενο ὄνομα:

«Φικρὲς Ἀδάμ»!

Καὶ τὸ συμπέρασμα ;

Ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, εἴτε πρίγκηπες εἶνε, εἴτε Αἰγύπτιοι εἶνε, εἴτε ὁ κ. Γιαννίδης εἶνε ἐξ Αἰγύπτου, εἴτε ὁ εὐσχήμων καὶ μεγαλόπνευστος κ. Καλλίμαχος, ὅταν ἔρχωνται νὰ «προσκυνήσουν», καθὼς λένε οἱ ἴδιοι, ἕνα ὄμμιουργὸν καὶ ἄξιον, πράγματι, ἄνθρωπον, ἢ μεγάλο πρόγονό των, οὔτε ἐμπνευσιν ἔχουν, οὔτε φαντασία, οὔτε πρωτοτυπία καὶ οὔτε κἄν... ὀρθογραφία !

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΙΡΕΝ ΕΦΥΓΕ!...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 14)

να ὑποφέρη τὴν στέρησι τῆς Ἰρὲν, τῆς μοναδικῆς γυναικας ποὺ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα στὸν κόσμο.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἡ τραγωδία γίνεται ἀκόμη πιὸ ἀνατριχιαστική. Ἡ Ἰρὲν τὴν ἴδια κιόλας μέρα ποὺ ὁημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες ὁ θάνατος τοῦ Πελικᾶ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε κλαίγοντας στὸ σπίτι μου.

— Πῶς συνέβη στὸν ἀγαπημένο μου ἄντρα αὐτὸ τὸ δυστύχημα; φώναξε κλαίγοντας. Ξέρεις, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία ὅλης τῆς συμφορᾶς του ;

— Ἐγώ ; Τί λές ; Τρελλάθηκες ;...

— Καὶ βέβαια ἐσὺ γιατὶ ἔπρεπε νὰ πείσης τοὺς γονεῖς μου νὰ σοῦ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσης ὅτι δὲν εἶχα φίλο, ὅτι δὲν εἶχα φύγει γιὰ τὸ Μαρόκο καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν μιὰ σκηνοθεσία. Ἤθελα νὰ τιμωρήσω τὸν Πελικὰ ποὺ εἶχε ἀρνηθῆ νὰ μοῦ πάρη ἕνα ὥμορφο πορτραῖτο. Ὅσο γιὰ σένα τώρα ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἀξίζεις οὔτε γιὰ μιὰ περιπέτεια. Γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου, ἠλίθε !...

Κ' ἡ Ἰρὲν, ἡ ἀγαπημένη μου Ἰρέν, ἡ λατρευτὴ σύζυγος τοῦ μακαριτη Πελικά, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μου σπαρζοντας ὁ,τι εὕρισκε μπροστά της ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀπελπισία της.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ταξιοῦχο. Ἀκριβῶς πρὶν φύγω γιὰ τὴν Εὐρώπη, εἶδα τὸν Ἔντισον. Εἶνε ὀγδόντα ἑνὸς χρόνων καὶ μοῦ ἔλεγε ὅτι ἀργάζεται τώρα περισσότερο ἀπὸ ποτέ. Θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

Πράγματι; ὁ Φόρντ εἶνε σήμερα 74 ἐτῶν καὶ ἡ ἐνεργητικότης του δὲν ἔχει ἐλαττωθῆ καθόλου.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, σημειώνουμε ὅτι ὁ Φόρντ ἔγραψε τὸ ἴδιο ἀξίωμα μὲ τὸ Ροκφέλλερ: «Δὲν ὑπάρχουν μικρὲς οἰκονομίες στὶς ἐπιχειρήσεις».

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

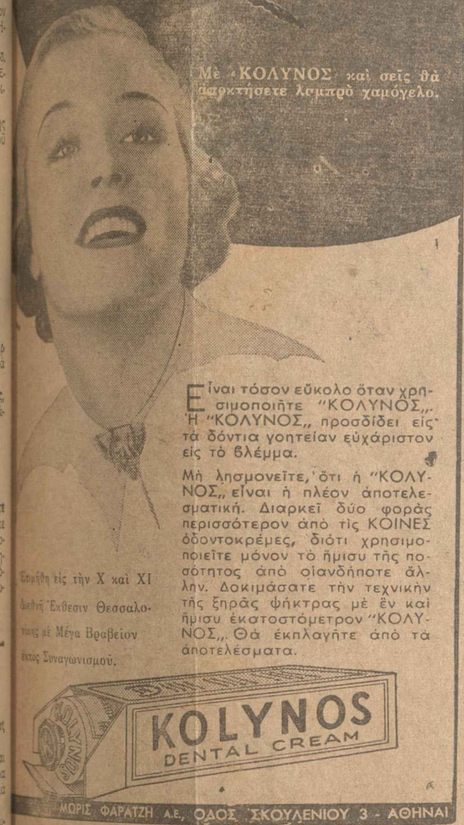

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ ἀφαρτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

Εἶναι τόσον εὔκολο ὅταν χρησιμοποιῆτε "ΚΟΛΥΝΟΣ,, Ἡ "ΚΟΛΥΝΟΣ,, προσδίδει εἰς τὰ δόντια γοητείαν εὐχάριστον εἰς τὸ βλέμμα.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ "ΚΟΛΥΝΟΣ,, εἶναι ἡ πλέον ἀποτελεσματική. Διαρκεῖ δύο φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὶς ΚΟΙΝΕΣ ὀδοντοκρέμες, διότι χρησιμοποιεῖτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην. Δοκιμάσατε τὴν τεχνικήν τῆς ξηρᾶς φήκτρας μὲ ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ,, Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα.

Ἐπιφήμη εἰς τὴν Χ καὶ XI Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

"Ολα τὰ ὑλικὰ γυναικείων πίλων τὰ καλύτερα μοντέλλα

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

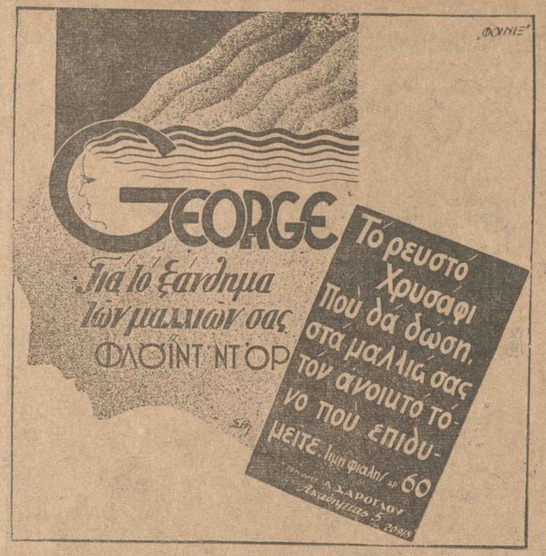

ΒΡΕΦΟΖΥΓΟΙ.—Διαθέτομεν πάντοτε Βρεφοζυγοὺς πρὸς πώλησιν καὶ ἐνοικίω.

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Δαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 156
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλστσάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16 παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΛΑΣ Λεωφόρος Μακρῆς Σπάς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἁγ. Διονυσίου καὶ Ψαρῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ Ἀντιγονείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ.—Κάλτσες ἐλαστικές, νέας παραλαβῆς ἐντελῶς ἀδιόρατες ὡς καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Idéal Velpeau κ.λ.π.

Φαρμακεῖον. Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

ΚΟΡΕΟΣ

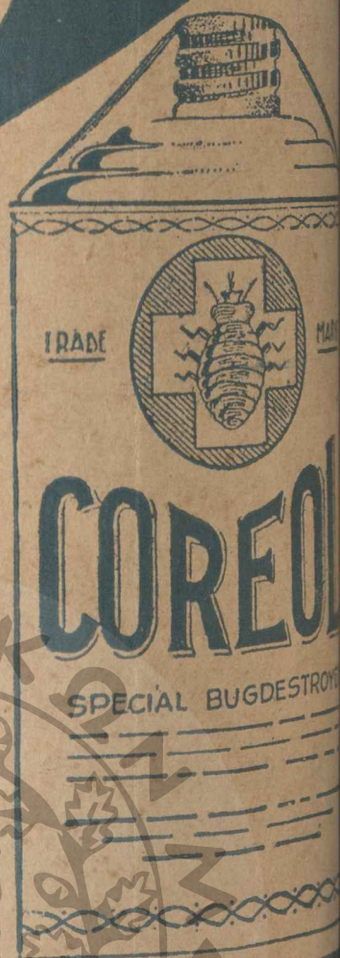

ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ & ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΩΑΡΙΑ ΤΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ "ΦΟΙΝ

Γεν. ἀντιπρ. ἑταιρία ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ,

ΑΘΗΝΑΙ Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγειεινῆς ΤΗΛ. 53.